

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ π. ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΑΛΕΒΙΖΟΠΟΥΛΟΥ¹

(γ' μέρος)

«Πνευματική σκιαγραφία»².

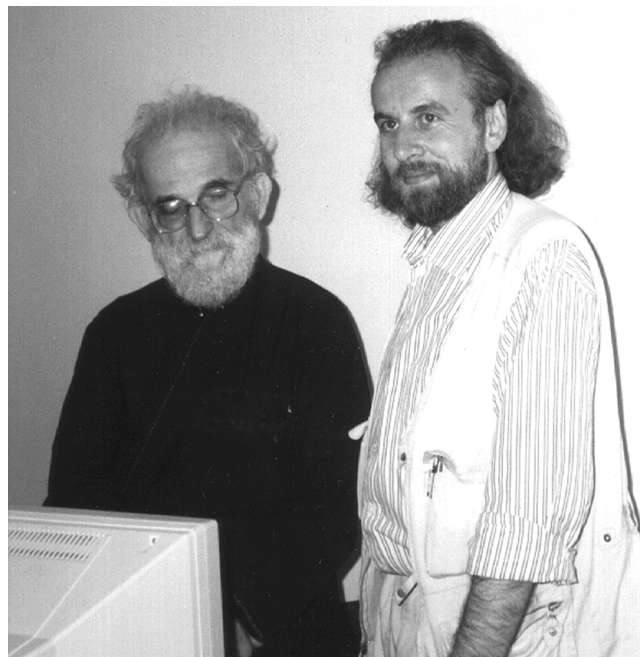
...Ο άρχαιος στωϊκός Επίκτητος λέγει: «άνθρωπος δακτύλω οὐ δείκνυται». (Τόν άνθρωπο δέν μπορεῖς νά τόν δείξεις μέ τό δάκτυλο) πολύ περισσότερο, δέν μπορεῖς νά τόν δείξεις, ὅταν δείξεις τή φωτογραφία του. Γιατί ἡ φωτογραφία δείχνει τά μισά ἀπό ὅσα βλέπεις, ὅταν βλέπεις τόν ἴδιο τόν άνθρωπο. Δέν ἔχει ἔκφραση. Δέν ἔχει χάρη. Εἶναι μονομερής καί μονοδιάστατη. Δείχνει μόνο τά ἔξω. Πολύ περισσότερο δέν μπορεῖ κανεῖς, δέν θά μπορούσε ποτέ κανεῖς νά δείξει μέ τό δάκτυλο ἢ μέ τή φωτογραφία τόν π. Ἀντώνιο. Τί θά μπορούσε νά καταλάβει κανεῖς;

Εἶπαν καί οἱ προηγούμενοι, ὅτι ἦταν ἕνας ἄνθρωπος πολύ μικρός, ὄχι τόσο εὐπαρουσίαστος. Συνήθως λιγάκι σκυθρωπός καί μέ πολλά ἄλλα σωματικά ἐλαττώματα ἢ μᾶλλον μειονεκτήματα. Λέει ὁ Ἐπίκτητος: «άν θέλεις νά δείξης ἄνθρωπο, δείξον τά δόγματα». Τά ἔσω. Στή γλῶσσα τήν ἐκκλησιαστική θά λέγαμε τό φρόνημα ἢ τί σέρνει ἢ τί ἔχει μέσα του καί κάτι περισσότερο ἀπό τό τί ἔχει μέσα του, ἄν ἔχει συνέπεια τό μέσα μέ τά ἔξω. Λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος: «οὐδένα μακαρίζειν χρεῖ ἢ μή τόν κατά Θεόν ζῶντα» ὄχι μόνον τόν κατά Θεόν πιστεύοντα, ἀλλά τόν κατά Θεόν ζῶντα. Ἐκεῖνον πού ἔχει συνέπεια.

Ὁ π. Ἀντώνιος ὄχι ἀπλῶς ἐπίστευε στό Θεό, ἀλλά εἶχε δόγμα, εἶχε συνείδηση. Προγραμματική ἀρχή τῆς ζωῆς του, τά λόγια τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου. «Ὅλοι οἱ Χριστιανοί τροφῆς χρεῖσθαι, ἀλλοτρίας

δέ βοτάνοις ἀπέχεσθαι, ἥτις ἐστί αἵρεσις». Κάθε ξένη βοτάνη εἶναι μία αἵρεση. Κάθε αἵρεσις εἶναι ξένο βότανο πού φυτρώνει στό χῶρο τῆς ἐκκλησίας...

Θά ὑπενθυμίσω αὐτά πού εἶπαν οἱ προλαλήσαντες γιά τήν προσπάθειά του γιά ὀριοθέτηση τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως. Ἔκανε μιά θαυμασία ὀριοθέτηση χρησιμοποιώντας τά ἴδια τά ἐπιχειρήματα τῶν αἰρετικῶν καί τῶν παραθρησκειῶν καί γι' αὐτό εἶχε τήν δυνατότητα καί τή δύναμη ἢ διδασκαλία τοῦ λόγου του, τά ἐπιχειρήματά του, νά συντρίψουν τίς παγίδες τους. Θαυμαστή ἦταν καί ἡ ἀπόλυτη συνέπεια του στήν πράξη. Πρῶτον, ὅτι ἔγινε παπᾶς. Γιατί περισσότερο μπορεῖ νά ὑπηρετήσῃ κανεῖς τήν Ἐκκλησία καί τό Χριστό ἀπό τήν Ἱερωσύνη καί λιγότερο ἀπό ὅποιαδήποτε ἄλλη θέση. Δεύτερον, διότι ἀγωνίστηκε μέσα στήν Ἐκκλησία, γιά τήν Ἐκκλησία, γιά τό λόγο τοῦ Θεοῦ... Εἶχε συνέπεια στήν προσωπική του ζωή. Πρῶτα ἀπό ὅλα εἶχε μιά καταπληκτι-

1. Απόσπασμα ἀπό τό βιβλίον «Ὁ π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος. Ἀφιέρωμα», ἔκδοσις «Ἀθήνα 1997».

2. Ὁμιλία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Νικοπόλεως καί Πρεβέζης κ. Μελετίου.

κή απλότητα και αγαθότητα χαρακτήρος, μέσα από την οποία ξεπερνούσε όλες τις ιδιοτυπίες του χαρακτήρος του και γινόταν σέ όλους, όσους τον γνώριζαν, όχι απλώς αγαπητός, αλλά πολύ αγαπητός. Γιατί τό πρώτο και τό ύψιστο πάντοτε στή ζωή τών ανθρώπων είναι ή αγάπη. Είχε συνέπεια στή ζωή του, έναντι του Χριστού και τής ιερωσύνης. Είναι ένας παπᾶς, πού ποτέ δέν παρέλειπε νά ἐξομολογείται μέ ταπείνωση και μέ απλότητα τά πάντα εἰς τούς πνευματικούς του πατέρες. Καί πρό παντός εἶχε ταπείνωση. Ταπείνωση εἰς τή σχέση μέ τούς συνεργάτες του και ταπείνωση εἰς τή σχέση μέ τούς ἐχθρούς του. Τήν ἔδειξε τήν ταπείνωση. Τήν ἔδειχνε σέ ὅλη του τή ζωή. Τήν ταπείνωση στήν ἐπικοινωνία μέ τούς φίλους του, μέ τούς αγαπητούς του, μέ τούς συνεργάτες του, μέ τούς ἀνθρώπους πού κατέφευγαν σ' αὐτόν. Ἐδειξε και σέ ἐκείνους πού δέν δίστασαν νά τόν συκοφαντήσουν. Ἀγάπη και ταπείνωση ταυτίζονται. Καί ὁ π. Ἀντώνιος ἀντιμετώπισε και τούς συκοφάντες και τούς ἐχθρούς του και μέ αγάπη και μέ ταπείνωση...

Θά ἔμενα αγαπητοί μου ἀδελφοί στό σημεῖο αὐτό μέ τά λόγια «αἰωνία ή μνήμη του», αλλά θά σᾶς διαβάσω ἕνα θαυμάσιο κείμενο τοῦ Ρώσου καθηγητοῦ Ντβόρκιν τό ὁποῖο δείχνει τί ἐντύπωση ἔκανε ή φωτεινή μορφή τοῦ π. Ἀντωνίου στό Ρῶσο καθηγητή...

Ἀπό τό κείμενο αὐτό μπορεῖ νά καταλάβει κανείς τί ἀκτινοβολία εἶχε, λόγω τοῦ ὅτι αγάπησε και ὑπηρετήσε τό θέλημα τοῦ Θεοῦ μέ ὅλη του τήν καρδιά, όχι μόνο στό στενό χῶρο τής Ἁγίας Παρασκευῆς, τής Ἀθήνας και τής Ἑλλάδος, αλλά σέ ὅλο τόν κόσμο. Ἄς είναι αἰωνία ή μνήμη του και ἄς δημιουργηθεῖ σέ μᾶς, ὅπως σοφώτατα ἐτόνισαν σχεδόν ὅλοι οἱ προλαλήσαντες, τό ἔργο τό ὁποῖο ἄνοιξε πρωτοποριακά, γιατί δέν ὑπῆρχε πρίν, νά συνεχιστεῖ ὅπως ἐκείνος θά τό ὀραματιζόταν για τή ζωή του.

Alexander Dvorkin³.

28^η Μαΐου 1996

Εἶναι δύσκολο νά πιστέψουμε ὅτι ὁ π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος δέν εἶναι πλέον μαζί μας. Μόλις τόν περασμένο Ὀκτώβριο, πήραμε ὅλοι μέρος στό συνέδριο τοῦ Βερολίνου και ἦταν και ἐκείνος ἐκεῖ, γεμάτος δύναμη και ἐνεργητικότητα, ὡς συνήθως, και μέ ἐκεῖνο τόν χαρακτηριστικό ἀπλό και εὐγενικό του τρόπο.

Τόν θυμᾶμαι πολύ καλά, καθισμένο στήν μπροστινή σειρά, ἀκούγοντας προσεκτικά ὅλα τά ἀνακοινωθέντα, κρατώντας σημειώσεις μέ ἐκεῖνο τόν χαρακτηριστικό γραφικό του τρόπο και διαβάζοντας τά χαρτιά του, κρατώντας τα πολύ κοντά στά μάτια του.

Μετά ἀπό τήν συνάντησή μας στό Βερολίνο, ὁ π. Ἀντώνιος ἐπέστρεψε στήν Ἑλλάδα, στίς ἀνεξάντλητες ὥρες ἐργασίας, ἀφιερωμένος στήν ὑπηρεσία τής ποιμαντικῆς φροντίδας.

Γνώριζε ὅτι βρισκόταν συνεχῶς κάτω ἀπό τήν αἰσχρή ἐπίθεση τών παραθησκευκτῶν ὁμάδων. Γνώριζε ὅτι αὐτή ή ἐπίθεση ἦταν αἰχμηή δόρατος ἀπό τήν Scientology, ή ὁποῖα εἶχε ἐξαπολύσει ἐναντίον του ἕνα ὀλοκληρωτικά ἐξοντωτικό πόλεμο... Τά ἐγνώριζε ὅλα αὐτά.

Ἀλλά και ἐμεῖς ἐπίσης γνωρίζαμε ὅτι ὁ π. Ἀντώνιος ἦταν ἕνας ἀφοσιωμένος πολεμιστής και εἴμασταν σίγουροι ὅτι και ἐκείνη τή στιγμή θά τά κατάφερνε. Ἀλλά ξαφνικά μάθαμε ὅτι τοῦ εἶχε παρουσιαστεῖ μιᾶ σοβαρή ἀσθένεια. Τήν πολέμησε γενναία χωρίς ποτέ νά διαμαρτυρηθεῖ, συνεχίζοντας νά ἐργάζεται μέχρι τήν τελευταία στιγμή. Στό τέλος ή ταλαιπωρημένη του καρδιά ὑπέκυψε και οἱ μόχθοι και τά δεινά του εἶχαν πλέον τελειώσει.

Θυμᾶμαι τόν π. Ἀντώνιο στή Μόσχα, ὅπου τόν συνάντησα για πρώτη φορά. Ἐπρόκειτο για ἕναν πολύ ἀδύνατο, γκριζομάλη κοντό ἱερέα μέ χοντρά γυαλιά. Θυμᾶμαι τόν

3. Ἐπιστολή του στήν μνήμη τοῦ πατρός Ἀντωνίου Ἀλεβιζόπουλου.

χαριτωμένο και εύγενικό του τρόπο, τό γοητευτικό του χαμόγελο και τήν γαλήνια φωνή του. Άλλά επίσης θυμάμαι μέ πόση προσοχή εκατοντάδες ιερείς από άκρη σέ άκρη τής Ρωσσίας άκουγαν λέξεις βαθειάς σοφίας και αγάπης είπωμένες από εκείνη τή γαλήνια φωνή του κοντού, αδύνατου ιερέα.

Όταν ήμουν στην Ελλάδα, είδα πόσο πολύ έτιμάτο και έθαυμάζετο στην χώρα του. Μέσα από τήν δουλειά του, από τά γραφόμενά του, από τά ραδιοφωνικά και τηλεοπτικά προγράμματά του, ήταν γνωστός από όλους και είχε βοηθήσει χιλιάδες ανθρώπων, βρίσκοντάς τους μέσα στό σκοτάδι τής απάτης και φέροντάς τους πίσω στον Χριστό. Άκαδημαϊκοί και μαθητές, πολιτικοί και άνθρωποι ταπεινών επαγγελμάτων, καλλιτέχνες και αγρότες, νέοι και γέροι, κληρος και λαός, όλοι έρχονταν σ' αυτόν, όλοι είχαν ανάγκη από τή βοήθειά του, τή συμβουλή του. Ήταν ένας λαμπρός ποιμένας και ένδιαφερόταν για τίς ψυχές εκατοντάδων ανθρώπων. Και μέ όλες του τίς δραστηριότητες και τήν ζωή του παρέμεινε ό δικός μας ιερέας, παράδειγμα προς μίμηση, έτοιμος νά έγκαταλείψει τά πάντα προκειμένου νά σώσει ένα χαμένο πρόβατο.

Ναί! Ό π. Άντώνιος μισήθηκε από πολλούς. Πράγματι, μισήθηκε από όλους εκείνους πού διάλεξαν τήν πλευρά του σκότους, από όλους εκείνους πού ένσυνείδητα διάλεξαν νά έναντιωθούν στον Θεό. Άλλά αυτή ή απόδειξη πού έφερε στον Θεό έναν ευχάριστο καρπό. Άκόμη και οί αντιξοότητες και οί λύπες πού ό π. Άντώνιος αντιμετώπιζε τά τελευταία χρόνια τής ζωής του είναι ή απόδειξη τής νίκης του. Ό διάβολος μίσησε τον π. Άντώνιο. Τά πνευματικά του παιδιά στην Ελλάδα, μου είπαν ότι βρισκόταν στην πρώτη γραμμή τής μάχης μέ τον διάβολο, ό όποιος πάντα χτυπά εκεί όπου πληγώνει περισσότερο, θίγοντας τούς πλέον αγαπητούς.

Ό π. Άντώνιος είχε εκλάβει τίς θλίψεις και τίς κακοτυχίες του σαν «παληά δουλειά» δίχως ποτέ νά διαμαρτύρεται και πάντοτε προ-

σευχόταν στον Θεό για όλα. Τώρα τά δεινά του τελείωσαν πέθανε σαν νικητής. Και έμεις ξέρουμε ότι τώρα στέκεται μέ παρησία μπροστά στον έπουράνιο βωμό του Κυρίου του λέγοντας μέ τά λόγια του Άποστόλου Παύλου: «Έδωσα μιá καλή μάχη. Τελείωσα τον άγώνα. Κράτησα τήν πίστη». Και ό Κύριος του άπαντά: «Όλα καλά, καλός και πιστός υπηρέτης. Μπές στη χαρά του Κυρίου σου».

Ό π. Άντώνιος δέν είναι πιά μαζί μας, αλλά μέ τό Θεό μας, τον Θεό των ζώντων και όχι των νεκρών και μέ Έκείνον θά υπερνικήσουμε μιá για πάντα τήν θλίψη του διαχωρισμού από τήν σάρκα.

Πιστεύουμε ακράδαντα ότι άκόμη και τώρα, πριν τήν τελική Άνάσταση, ό π. Άντώνιος είναι περισσότερο κοντά μας από πριν, μεσολαβώντας για μās προ του Βωμού τής Έπουράνιας Δόξας.

Δικέ μας π. Άντώνιε προσευχήσου στον Χριστό, στό Θεό μας, για μās.

Άλεξάντερ Ντβόρκιν.

Καθηγητής Πανεπιστημίου Μόσχας.

Ό Μητροπολ. Δημητριάδος Χριστόδουλος

4 Άπριλίου 1997

Μέ ιδιαίτερη χαρά και όλοθύμως ανταποκρίνομαι εις τήν παράκλησίν σας, ύποβληθείσαν μοι διά τής από 6-2-97 έπιστολής σας, προκειμένου νά καταγράψω τήν μαρτυρίαν μου διά τον πολλά υπέρ τής Έκκλησίας κοπιάσαντα αείμνηστον πρωτοπρεσβύτερον Άντώνιον Άλεβιζόπουλον, επί τή έτησία επετείω τής προς Κύριον εκδημίας του.

Εις τό πρόσωπον και τήν διακονίαν του μακαριστου έν Χριστώ αδελφου Άντωνίου, έχουν κατά τήν γνώμη μας, τελείαν εφαρμογήν οί λόγοι του Κυρίου ήμων Ήσου Χριστου προς τον Άγγελον (Έπίσκοπον) τής Έκκλησίας τής Έφέσου: «Οίδα τά έργα σου και τον κόπον σου και τήν ύπομονήν σου και ότι ου δύνη βαστάσαι κακούς, και επείρασας τούς λέγοντας έαυτούς άποστόλους είναι, και ουκ

εἰσί, καί εὗρες αὐτούς ψευδεῖς καί ὑπομονήν ἔχεις καί ἐβάστασας διά τό ὄνομά μου καί οὐ κεκοπίακας» (Ἀποκ. β' 2).

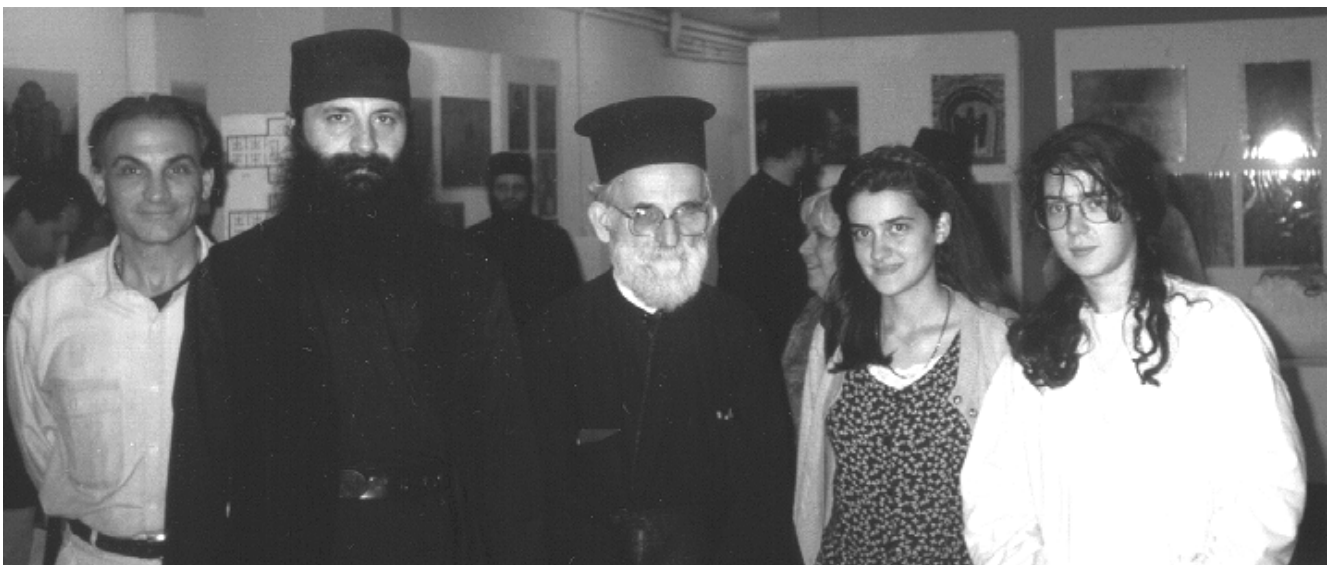
Ὁ μακαριστός δικαίως δύναται νά ἀποκληθῆ εὐαγγελικῶς «καλός Ποιμὴν» τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἐφ' ὅσον ἀποκλειστικόν γνώρισμα τούτου εἶναι ἡ αὐτοθυσία, κατά τόν λόγον τοῦ Κυρίου «ὁ ποιμὴν ὁ καλός τήν ψυχήν αὐτοῦ τίθησιν ὑπέρ τῶν προβάτων» (Ἰω. ι' 11-). Οὕτω καί ὁ ἀείμνηστος ἀπεδείχθη περιτράνω «καλός Ποιμὴν» θυσιασθεῖς ὑπέρ τοῦ ποιμνίου του. Ἦνάλωσεν ἑαυτόν εἰς τήν διακονίαν τῶν ἀγνοούντων καί πλανωμένων ἀφαρπάζων ἐκ τοῦ πυρός τῶν αἰρέσεων ψυχάς «ὑπέρ ὧν Χριστός ἀπέθανεν» (Ρωμ. ιδ' 15).

Ἐγνωρίσαμεν τοῦτον καλῶς καί μαρτυροῦμεν, ὅτι ἔφερεν ἐν ἑαυτῷ γνήσια γνωρίσματα ἀποστολικοῦ ἀνδρός, ἀνεπαισχύντου ἐργάτου τοῦ Εὐαγγελίου. Ἔζησε διά τόν Χριστόν καί τήν Ἐκκλησίαν. Ἀνήρ ἀγαθός, πλήρης Πνεύματος Ἁγίου, σεμνός, τοῦ ἰδίου οἴκου καλῶς προϊστάμενος, ἀκαταπόνητος, ἀκατάβλητος, μαχητικός, ἀνυποχώρητος, θείῳ ζήλῳ πυρπολούμενος, ποιμὴν ἄριστος καί φιλοστοργώτατος πατήρ, μεθοδικός, ἐργατικός, σκεῦος ἐκλογῆς τοῦ Θεοῦ ἐν ἡμέραις πονηραῖς κληθεῖς ἵνα ὑψώσῃ τήν ρομφαίαν τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ καί τήν μάχαιραν τοῦ Πνεύματος ἐναντίον ψυχοκτόνων ὀργανώσε-

ων καί κινήσεων. Ἡ Ἐκκλησία δύναται νά καυχᾶται δι' αὐτόν, διά τήν ἱερατικήν ζωήν του, διά τό ὀργανωτικόν του πνεῦμα, τό ἀποστολικόν του ἦθος, τήν πλουσίαν συγγραφῆν του, ἤν ὡς ὀπλοστάσιον πνευματικόν κατέλιπεν εἰς αὐτήν, τήν πολυσχιδῆ διακονίαν του.

«Ἀναθεωροῦντες τήν ἔκβασιν τῆς ἀναστροφῆς αὐτοῦ» ἐν μέσῳ ἡμῶν δυνάμεθα νά ὑποστηρίξωμεν ἐρρωμένως, ὅτι οὗτος προηγήθη τῆς ἐποχῆς του καί ἐγκαίρως καί ἀποτελεσματικῶς διοργάνωσε τήν ἄμυναν τῆς Ἐκκλησίας καί οὐχί μόνον τῆς Ἑλλαδικῆς ἀλλά πασῶν τῶν Ἁγίων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἐναντι τῆς ἀπειλῆς τῶν «Νεοφανῶν Αἰρέσεων» καί «Καταστροφικῶν Λατρεῶν». Ἀποκλειστικόν κίνητρον τῆς διακονίας του ὑπῆρξεν ἡ ποιμαντική ἀντιμετώπισις τῶν προβλημάτων ἐκ τῆς δράσεως τῶν αἰρέσεων καί ἡ συμπαράστασις εἰς τά θύματά των, τά πρόσωπα καί τίς οἰκογένειές των, ἡ θωράκισις τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς κοινωνίας ἐκ τῆς λύμης ταύτης.

Ἠγάπησε τό ἔργον, τό ὅποιον τοῦ ἐνεπιστεύθη ἡ Ἐκκλησία καί μέ ὑπευθυνότητα τό ἀνέπτυξε, τό ἔκαμεν ἔργον ζωῆς, προσωπικόν του ἔργον θέσας ἀνεξίτηλον τήν σφραγίδα του ἐπ' αὐτοῦ. Ἀνέπτυξε πρωτοβουλίας, ἐνέπνευσε συνεργάτας, συνέγραψεν, ὠμίλησεν, ἠγωνίσθη παντί σθένει, ἐβάδισε τούς σκολιούς δολίχους τῶν σκοτεινῶν ὀργανώσεων, ἔφερεν εἰς φῶς ἀπόρρητα καί

ΓΝΗΣΙΕΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ ΝΟΘΕΣ

του Πρωτοπρ. Κυριακού Τσουρού.
Γραμματέως της Σ. Έ. επί των αίρέσεων.

(α' μέρος)

1. Οί πνευματικές εμπειρίες είναι τά χαρίσματα του Άγιου Πνεύματος. Τά χαρίσματα του Άγιου Πνεύματος είναι έκδήλωση των θεϊκών Ένεργειών, οί όποίες κάνουν τόν πιστόν «σύμμορφον τής εικόνας του Υίου του Θεού» (Ρωμ. η' 29). Είναι λοιπόν τά χαρίσματα, οί εμπειρίες, «έκ Θεού» (Α' Κορ. ζ' 7) και δέν έξαρτώνται ούτε προκαλούνται ή καθορίζονται από τόν άνθρωπον. Έτσι αποκλείεται από τήν έννοια και τόν χαρακτήρα τής γνήσιας πνευματικής εμπειρίας κάθε έξωτερική τεχνική ή έκβιαστική πράξη ή μηχανική συμπεριφορά πού έξαναγκάζει τόν Θεόν.

Κατά τόν Απόστολο Παύλο τά χαρίσματα «ένεργεί τό έν και τό αυτό Πνεύμα, διαιρουέν έκάστω καθώς βούλεται» (Α' Κορ. ιβ' 11). Τό Άγιο Πνεύμα διανέμει τά χαρίσματα όπως, όποτε και για όποιους σκοπούς θέλει. Αυτό ακριβώς δηλώνουν οί λόγοι του Άποστόλου στήν πρός Έβραίους Έπιστολή: «συνεπιμαρτυρούντος του Θεού **σημείοις τε και τέρασι και ποικίλαις δυνάμεσι και Πνεύματος Άγιού μερισμοίς κατά τήν αυτού θέλησιν**» (β' 4).

Αυτός ό «μερισμός», τό μοίρασμα των χαρισμάτων, γίνεται στόν κάθε πιστό από τό Άγιο Πνεύμα και σύμφωνα μέ τή θέληση του Θεού, επειδή «αυτός οίδε τί έκάστω συμφέρει και ούτω καταμερίζει τήν χάριν» ώς σημειώνει ό Θεοφύλακτος¹.

Οί γνήσιες εμπειρίες λοιπόν, τά γνήσια χαρίσματα, σάν όρατά φαινόμενα στή ζωή των άγιών ανθρώπων είναι άποτέλεσμα τής έννοικήσεως μέσα τους του Άγιου Πνεύματος.

Η μόνη ανθρώπινη προϋπόθεση για τήν «ένοίκησιν» αυτή του Άγιου Πνεύματος είναι ή έσωτερική κάθαρση, «πού δέν είναι μόνο τό άποτέλεσμα τής θείας ένέργειας, αλλά και άποτέλεσμα τής ανθρώπινης προσπαθείας. Ο άνθρωπος πρέπει μέ τόν ιδρώτα του νά άποδείξει πώς έπιθυμεί τή χάρη και πώς είναι έτοιμος νά θυσιάσει τά πάντα γι' αυτήν». Γι' αυτό και είναι άδιανόητη ή «συννπαρξη τής χάριτος και τής άμαρτίας»².

1. Π. Τρεμπέλα, Έπόμνημα εις τάς Έπιστολάς, τόμ. Γ' σ. 40.

2. π. Α. Άλεβιζοπούλου, Έγχειρίδιον αίρέσεων και παραχριστιανικών όμάδων, σ. 169.

άγνωστα περί αυτών στοιχεία και ήλεγξε μέ τήν δύναμιν του λόγου του Θεού πρόσωπα, διδαχάς και πρακτικάς. Έπροίκισε δέ τό άντιαιρετικόν έργον τής Έκκλησίας μέ έκλεκτά στελέχη, τά όποία θά συνεχίσουν τό έργον εκείνου, μέ ζήλον και άποτέλεσμα. Είμαι δέ εύτυχής διότι και ό ήμέτερος ιεροκήρυξ άρχιμανδρίτης Δανιήλ Πουρτσουκλής, συγκαταλέγετο μεταξύ των πρώτων στελεχών του άειμνήστου, συναγωνισθείς μετ' αυτού από ποικίλων θέσεων και συμβαλών εις τήν

έπιτυχίαν του καθόλου άντιαιρετικού έργου τής Έκκλησίας. Η διακονία του άειμνήστου π. Άντωνίου, θαυμαστή ώς έργον του Άγιου Πνεύματος, μαρτυρεί περί του άνδρός.

Ευχόμεθα ό Κύριος νά τόν άξιώσει τής Βασιλείας Του, υπέρ ής και ούτος ώς άπόστολός Του έδαπανήθη ώς ιερεϊον.

Είη ή μνήμη αυτού αιωνία εις έπαινον και δόξαν του Τριαδικου Θεού και Πατρός ήμών.

Μετ' άγάπης πολλής και εύχών διαπύρων.

Ὁ π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος, σημειώνει: «Ὅταν ὁ ἀθλητὴς τοῦ Χριστοῦ ἀποκτήσει τὴν ἐλευθερία ἀπὸ τὰ πάθη ἐλευθερώνεται καὶ ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδιά του ἀπὸ τὸ σκοτισμό καὶ μπορεῖ νὰ δεῖ καθαρότερα τὰ πνευματικὰ πράγματα καὶ φθάνει στὴ συναίσθηση τῆς ἀγάπης καὶ τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ, ἀκόμη καὶ μέ αισθητές εἰκόνες»³.

Οἱ προκαλούμενες ἐκστασιακές καταστάσεις καὶ οἱ ψυχολογικοὶ ἐκβιασμοὶ τῶν πεντηκοστιανικῶν κινήσεων, ἢ οἱ τεχνικές τοῦ διαλογισμοῦ καὶ τῆς γιόγκα τῶν παραθρησκευτικῶν ομάδων, δέν εἶναι γνήσιες ἐμπειρίες. Ὅχι μόνον διότι δέν ἔχουν τὴν πηγὴ τους στό Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ἀλλὰ καὶ διότι εἶναι τὸ «αὐτόματο» ἀποτέλεσμα τῆς ἀνθρωπίνης προσπάθειας. Καὶ γιὰ μὲν τοὺς Πεντηκοστιανούς θά μπορούσαμε νὰ ποῦμε ὅτι οἱ λεγόμενες ἐμπειρίες τους εἶναι ἐκβιασμός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀφοῦ πιστεύουν σ' Αὐτό. Γιὰ δέ τοὺς «νεοεποχίτες» πρέπει νὰ ποῦμε μέ βεβαιότητα, ὅτι οἱ ἐκλαμβανόμενες ὡς «ἐμπειρίες» τους (ὅπως τὸ ἄνοιγμα τοῦ τρίτου ματιοῦ, οἱ ποικίλες ἀναδρομές καὶ οἱ λεγόμενες ὑπερβατικές ἐξωσωματικές καταστάσεις) εἶναι ὑποκειμενικές καταστάσεις. Πάντως δέν εἶναι μιὰ «ἐμπειρία», ἓνα «χάρισμα», ἀφοῦ γ' αὐτούς δέν ὑπάρχει κἄν ἢ πίστη στό Ἅγιο Πνεῦμα, ὁ προσωπικός ὑπερτέλειος Θεός, ὁ παρέχων «πᾶν δῶρημα τέλειον» στοὺς ἀνθρώπους.

2. Στὴν Ἁγία Γραφή γίνεται λόγος γιὰ σειρά ὀλόκληρη πνευματικῶν χαρισμάτων. Ἰδιαιτέρως ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀναφέρεται σ' αὐτὰ σέ πολλές ἐπιστολές του: «εἴτε **προφητείαν**, κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῆς πίστεως, εἴτε **διακονίαν**, ἐν τῇ διακονίᾳ, εἴτε ὁ **διδάσκων** ἐν τῇ διδασκαλίᾳ· εἴτε ὁ **παρακαλῶν** ἐν τῇ παρακλήσει· ὁ **μεταδιδούς** ἐν ἀπλότητι, ὁ **προϊστάμενος** ἐν σπουδῇ, ὁ **ἐλεῶν**, ἐν ἰλαρότητι» (Ρωμ. ιβ' 7-8). «Ὡς μὲν γὰρ διὰ τοῦ Πνεύματος δίδονται **λόγος σοφίας**,

ἄλλω δέ λόγος γνώσεως κατὰ τὸ αὐτὸ Πνεῦμα, **ἑτέρω δέ πίστις** ἐν τῷ αὐτῷ Πνεύματι, **ἄλλω δέ χαρίσματα ἰαμάτων** ἐν τῷ αὐτῷ Πνεύματι, **ἄλλω δέ ἐνεργήματα δυνάμεων**, **ἄλλω δέ προφητεία**, **ἄλλω δέ διακρίσεις πνευμάτων**, **ἑτέρω δέ γένη γλωσσῶν**, **ἄλλω δέ ἑρμηνεία γλωσσῶν**» (Α' Κορ. ιβ' 8-10). «Καὶ οὓς μὲν ἔθετο ὁ Θεός ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ **πρῶτον ἀποστόλους**, **δεύτερον προφήτας**, **τρίτον διδασκάλους**, **ἔπειτα δυνάμεις**, **εἴτα χαρίσματα ἰαμάτων**, **ἀντιλήψεις**, **κυβερνήσεις**, **γένη γλωσσῶν**» (Α' Κορ. ιβ' 28). «Ὁ δέ καρπός τοῦ Πνεύματος ἐστὶν **ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια**» (Γαλ. ε' 22).

Ἀκόμη, στὴν Παλαιὰ καὶ στὴν Καινὴ Διαθήκη περιγράφονται πολλές περιπτώσεις γνησίων πνευματικῶν ἐμπειριῶν. Ἐδῶ ἀναφέρομε μερικές πολὺ χαρακτηριστικές.

Ὁ Προφήτης Ἡσαΐας περιγράφει μέ τὰ πιό ζωντανὰ χρώματα καὶ τίς πιό δυνατές λέξεις τὴν ἐμπειρία του: «εἶδον τὸν Κύριον καθήμενον ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ καὶ ἐπηρμένου, καὶ πλήρης ὁ οἶκος τῆς δόξης αὐτοῦ» (βλ. κεφ. στ'). Κι ἔπειτα, πόσες φορές ὁ «θεόπτης» Μωϋσῆς μίλησε μέ τὸν Γιαχβέ στό «καπνίζον» ὄρος Σινᾶ, καὶ στὴν «φλεγόμενη καὶ μὴ καιομένη βᾶτο»!

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἶδεν «ἡμέρας μέσης... οὐρανόθεν ὑπὲρ τὴν λαμπρότητα τοῦ ἡλίου περιλάμπαν (αὐτόν) φῶς» (Πράξ. κστ' 13) καὶ ἠρπάγη μέχρι «τρίτου οὐρανοῦ... εἰς τὸν παράδεισον» ὅπου «ἤκουσεν ἄρρητα ῥήματα» (Β' Κορ. ιβ' 2-4).

Ὁ Πρωτομάρτυρας Στέφανος εἶδε «τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ καὶ Ἰησοῦν ἐστῶτα ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ» (Πράξ. ζ' 55).

Καὶ στό ὄρος Θαβώρ οἱ τρεῖς μαθητές Πέτρος, Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης ἔζησαν μέσα στό ἄκτιστο φῶς τῆς θείας φύσεως τοῦ Κυρίου (Ματθ. ιζ' 1-8).

Κι ἀκόμη, πλῆθος ἄλλων γνησίων ἐμπειριῶν καταγράφονται στό ἱερά κείμενα, ὅπου οἱ μαθητές τοῦ Χριστοῦ καθημερινὰ δέχον-

3. Τοῦ ἰδίου, Τὸ Νόημα τῆς ζωῆς στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας, σ. 371.

ται τά εὐεργετικά ἀποτελέσματα τῆς ἐπί γῆς παρουσίας τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Καί ἐν συνεχείᾳ, ἡ ζωὴ τῶν Ἁγίων, εἶναι μιὰ ἀτέλειωτη σειρὰ πνευματικῶν ἐμπειριῶν. Ὑπενθυμίζομε, ἐπιλεκτικά, τὶς ἐμπειρίες τοῦ Ἁγίου Σπυριδῶνος, ὁ ὁποῖος «ἀγγέλους ἔσχεν συλλειτουργοῦντας», τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου, τοῦ Ἁγίου Νικολάου τοῦ Πλανᾶ κ.λπ.

Κι ἔπειτα, στὰ συναξάρια τῶν ἁγίων διαβάζομε γιὰ «ἐσωτερικὴ πληροφορία» τοῦ πιστοῦ, γιὰ «φωνὴ τοῦ Θεοῦ ποῦ ἀκούει μέσα του», γιὰ «δάκρυα μετανοίας, ποῦ γίνονται δάκρυα χαρᾶς», γιὰ τὴν «εἰρήνη τῆς ψυχῆς καὶ τὴν χαρὰ» μετὰ τὴν Θεία Κοινωνία γιὰ «θέα τοῦ ἀκτίστου Φωτός», ποῦ θεωρεῖται ἡ ἀνώτερη ἐμπειρία κ.ο.κ.⁴

Ὅλα αὐτὰ ἔρχονται, βεβαίως, ὡς καρποὶ τῆς ἀληθινῆς πίστεως, τῆς μετανοίας, τῆς ἀσκήσεως, τῆς ταπεινώσεως, τοῦ πνευματικοῦ ἀγῶνος, τῆς νηστείας, δηλαδή τῆς ἐσωτερικῆς καθάρσεως.

Πῶς ὅμως ὅλα αὐτὰ τά παράδοξα φαινόμενα ἔχουν τὴν ἐγγύηση τῆς γνήσιας πνευματικῆς ἐμπειρίας; Ἀσφαλῶς ὑπάρχουν τά κριτήρια ἐκεῖνα, τά ὁποῖα μᾶς βοηθοῦν νὰ διακρίνομε ἂν μιὰ ἐμπειρία εἶναι καρπὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δηλαδή γνήσια ἢ ἂν εἶναι μιὰ νόθος κατάσταση.

3. Ἦδη, πιὸ πάνω ὑπογραμμίσαμε ὅτι ἡ γνήσια ἐμπειρία εἶναι δωρεά, χάρισμα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Κι ἀκόμη ὅτι δέν μπορεῖ νὰ εἶναι ἀποτέλεσμα τεχνικῶν ἢ ἐκβιαστικῶν καταστάσεων οὔτε αὐτόματο ἀποτέλεσμα κάποιας διαδικασίας.

Κανένα ἀπὸ τά παραπάνω θαυμαστά γεγονότα δέν εἶναι ἀποτέλεσμα ἀνθρώπινου παράγοντα. Ὅλα αὐτὰ εἶναι «θεοφάνειες», παρεμβάσεις τοῦ ἴδιου τοῦ Θεοῦ στὴν ἱστορία τοῦ ἀνθρώπου, μέ συγκεκριμένο σκοπὸ καὶ στόχο καὶ ὁπωσδήποτε γιὰ τὸ καλὸ καὶ τὴν σωτηρία ὁλόκληρου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Ἐκεῖνο ὅμως ποῦ πρέπει περαιτέρω νὰ ὑπογραμμίσωμε σάν γνήσιο χαρακτηριστικὸ τῆς γνήσιας ἐμπειρίας εἶναι ὅτι γιὰ τὸν Χριστιανὸ ἀπαραίτητη προϋπόθεση αὐτῆς εἶναι ἡ ὀρθὴ πίστις στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ χριστιανικὴ ζωὴ μέσα στὴν ἀληθινὴ Ἐκκλησία. Ζῶντας κανεῖς μέσα στὴν Ἀληθινὴ Ἐκκλησία «μένει ἐν τῷ Χριστῷ» μένει «ἐν τῇ διδαχῇ τοῦ Χριστοῦ» (Β' Ἰωάν. 9-10) καὶ ἄρα μένει «ἐν τῇ Ἀληθείᾳ». Δέν εἶναι ἡ ἐμπειρία ποῦ προσδιορίζει τὸ περιεχόμενο τῆς ὀρθῆς πίστεως, ἀλλὰ ἡ ὀρθὴ πίστις ποῦ «μετράει» τὴν γνησιότητα τῆς ἀληθινῆς ἐμπειρίας.⁵

«Ἐμπειρίες» συναντᾶ κανεῖς, ὄχι μόνον στίς σύγχρονες νεοπεντηκοστιανές ἢ «νεοεποχίτικες» ὁμάδες, ἀλλὰ καὶ στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα (Πυθίαι) καὶ σέ ἐξωχριστιανικὴς θρησκείες (ὅπως στοὺς Δεϋβίσηδες, στὸν Μοντανισμό καὶ στοὺς νεώτερους αἰρετικούς, τοὺς οὐγενόττους, κουάκερους, μορμόνους κ.λπ.).

Ὁ ἐσωτεριστὴς Πέτρος Γράβιγγερ, μιλῶντας γιὰ τὴν «δαιμονοληψία», ὑποστηρίζει ὅτι «Ἡ δαιμονοληψία ἢ ἄλλως κατοχὴ εἶναι σύνθητες φαινόμενον τῶν πνευματιστικῶν συνεδριάσεων ὅπου τὸ μεσάζον (μέντιουμ) διὰ τοῦ στόματος καὶ τοῦ σώματος αὐτοῦ ἐξωτερικεύει τά κελεύσματα τοῦ ἐκδηλουμένου πνεύματος». Αὐτὲς οἱ καταστάσεις, συνεχίζει, εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνες, τόσον γιὰ τὸ ἴδιο τὸ μέντιουμ, ὅσον καὶ γιὰ τοὺς παρισταμένους. Ὅταν μάλιστα, κατὰ τὸν Γράβιγγερ, τὸ μέντιουμ ἀνήκει «εἰς τὸν τύπον τοῦ Ἐρμου, ἀρχίζει νὰ ὀμιλῇ ξένας γλώσσας, τελείως ἀγνώστους, εἰς αὐτόν, (Γλωσσολαλία) καὶ εἰς τοὺς παρισταμένους. Ἄλλοι πάλιν καταλαμβάνονται ὑπὸ προφητικῆς μανίας, ἀποκαλύπτουν πράξεις καὶ μυστικά, ἅτινα τυγχάνουν νὰ εἶναι τελείως ἄγνωστα εἰς τοὺς παρισταμένους»⁶.

5. π. Ἄντ. Ἀλεβιζοπούλου, Ἐμπειρίες στὴν ἀναζήτησι νοήματος ζωῆς, σ. 31.

6. Π. Γράβιγγερ, Ἐγκυκλοπαίδεια Ἐσωτερισμοῦ καὶ ἀποκρύφου γνώσεως, τόμ. Β', σσ. 260-261.

4. Ἀρχιμ. Γ. Καψάνη, Ἐμπειρίες τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, σ. 21-23.

Άσφαλῶς, λοιπόν, ὑπάρχουν περιπτώσεις πού δέν μποροῦν μέ κανένα τρόπο νά εἶναι δῶρα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί χρήζουν ἄλλης θεολογικῆς ἢ ἐπιστημονικῆς ἀντιμετώπισης.

Ἐνα ἄλλο χαρακτηριστικό τῆς γνήσιας ἐμπειρίας εἶναι ἡ ἔλλειψη αὐτονόμησης καί ἡ συναίσθηση τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ σ' ὅλες τίς ἐκφάνσεις τῆς ζωῆς μας. Ὅταν κάποιος ἀφεθῆ νά ὀδηγεῖται μόνον ἀπό προσωπικές ἐμπειρίες μπορεῖ νά καταλήξει σέ πλάνη⁷. Τότε μπορεῖ «τό φῶς» πού εἶναι μέσα στόν ἄνθρωπο νά γίνει «σκοτός» (Λουκ. ια' 35). Αὐτό μπορεῖ νά συμβῆ ἀκόμη καί μέ τούς «θεολόγους-φιλοσόφους» πού κινοῦνται στόν χῶρο τοῦ ὀρθολογισμοῦ.

Στό βιβλίο του «Τό Νόημα τῆς ζωῆς στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας» ὁ π. Ἀντώνιος μεταφέρει τό λόγια τοῦ γέροντα Σωφρονίου (τοῦ Essex), ὁ ὁποῖος ἀναφέρει, πῶς πολλοί ὀρθολογιστές «θεολόγοι-φιλόσοφοι», «στήν προσπάθειά τους νά βροῦν τήν ἀλήθεια, ἀνεβαίνουν σέ μιὰ σφαῖρα ὑπέρ-λογική πού ὁμως κινοῦνται στό χῶρο τῆς διανόησης. Ἡ σφαῖρα αὐτή δέν εἶναι βέβαια ὁ θεῖος κόσμος περικλείεται στά ὅρια τῆς ἀνθρωπίνης κτιστῆς φύσεως καί αὐτή τῆς ἡ ιδιότητα τήν κάνει ἐφικτή στό λογικό, σύμφωνα μέ τή φυσική τάξη τῶν πραγμάτων.

Ἐπάρχει ἓνα φυσικό φῶς τοῦ νοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος κτίστηκε «κατ'εἰκόνα» τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἄνθρωπος πού συγκεντρώνει ὅλη του τήν προσοχή στό «νοῦ», ἀπομακρύνοντας τίς σκέψεις του τελειῶς ἀπό τόν ἐξωτερικό κόσμο μέ ὁποιοδήποτε τεχνικές, ἀποκτᾷ ἐπίγνωση ὅτι εἶναι ἀδύνατο νά ἀντιληφθεῖ ὀλόκληρο τό εἶναι στά περιορισμένα πλαίσια τῶν λογικῶν συλλογισμῶν, ἀνεβάζει τή «θεωρία» πάνω ἀπό τήν τυπική λογική καί βλέπει τήν ὠραιότητα τοῦ νοῦ, πού κτίστηκε «κατ'εἰκόνα Θεοῦ».

Αἰσθάνεται τότε ἓνα «μυστικιστικό δέος» καί νομίζει πῶς ἀποκτᾷ ἐμπειρία μυστικῆς κοινωνίας μέ τόν Θεό, ἐνῶ στήν πραγματικό-

τητα μένει στά ὅρια τῆς κτιστῆς ἀνθρωπίνης φύσεως...

Αὐτή ἡ ἐμπειρία, ἀνεξάρτητα ἀπό τό πῶς θά ἐρμηνευθῆ καί ποιά δογματική διατύπωση θά λάβῃ, εἶναι οὐσιαστικά ἐμπειρία πανθεϊστικῆς τάξεως⁸.

Ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης προτρέπει: «δοκιμάζετε τά πνεύματα εἰ ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστίν, ὅτι πολλοί ψευδοπροφήται ἐξεληλύθασιν εἰς τόν κόσμον» (Α' Ἰωάν. δ'1). Κι αὐτό μπορεῖ νά κατορθωθῆ μόνον μέσα στήν Ἐκκλησία. Ἡ ζωή μέσα στήν ἀληθινή Ἐκκλησία εἶναι ἡ ἐγγύηση ὅτι ζοῦμε μέσα στόν χῶρο ὅπου δρᾷ καί κινεῖται τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, τό ὁποῖο «πάντα χορηγεῖ» τά χαρίσματα. Ἐξ ἄλλου, τό μέτρο γνησιότητος τοῦ γνησίου «πνεύματος» εἶναι ἡ ὁμολογία τῆς θεότητος καί τῆς μοναδικότητος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ: «ἐν τούτῳ γινώσκετε τό πνεῦμα τοῦ Θεοῦ πᾶν πνεῦμα ὃ ὁμολογεῖ Ἰησοῦν Χριστόν ἐν σαρκί ἐληλυθότα, ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστι» (Α' Ἰωάν. δ' 2-3).

Ὅποιος ὁμολογεῖ «Ἰησοῦν Χριστόν ἐν σαρκί ἐληλυθότα» κινεῖται ἀπό τό Πνεῦμα τό Ἅγιον καί δέν ἀναγνωρίζει ἄλλον «χριστόν». Ἀκόμη ὁ πιστός πρέπει νά στολίζεται μέ τήν ἐσωτερική κάθαρση καί τήν ταπείνωση. Τότε μπορεῖ νά γίνῃ δοχεῖον τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Τότε ὁ κτιστός ἄνθρωπος μπορεῖ νά γίνῃ κοινωνός τῶν θείων ἐνεργειῶν, νά θεωθῆ, νά ἀγιασθῆ. Ἄν σταματήσει ὁ ἄνθρωπος αὐτόν τόν ἀγῶνα «ἢ θεωρήσει πῶς ἡ ἐμπειρία τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀποτέλεσμα δικῶν του καί μόνον προσπαθειῶν, ὀδηγεῖται στήν πλάνη. Τότε θά θεωρήσει καταστάσεις πού κινοῦνται στήν διανοητική σφαῖρα ἢ στό χῶρο τῆς κτιστῆς πραγματικότητας ὡς ὑπερβατικές ἐμπειρίες. Αὐτό περικλείει μεγάλους κινδύνους γιά τήν ψυχική ἰσορροπία τοῦ ἀνθρώπου καί «ἀνοίγουν» τήν πόρτα γιά δαιμονικές ἐπιδράσεις»⁹.

Γράφει ὁ π. Σωφρόνιος: «Ὁ ἄνθρωπος πλάστηκε κατ' εἰκόνα τοῦ Θεοῦ Δημιουργοῦ. Ἡ

7. π. Α. Ἀλεβιζοπούλου, Τό νόημα τῆς ζωῆς, ἔνθ., σ. 365.

8. Αὐτόθι, Τό Νόημα τῆς ζωῆς, σ. 365.

9. Αὐτόθι, σ. 371.

κτιστή αυτή εικόνα του Θεού δεν μπορεί να γίνη κοινωνός της Θείας ουσίας που είναι απόλυτως αμέθεκτη είναι όμως επιδεκτική να μετάσχη στην άκτιστη θεότητα με την κοινωνία της χάρης. Καί παρ' ὅλο που ὁ ἄνθρωπος δεν μετέχει στη Θεία οὐσία, ὅμως με τή χάρη γίνεται κοινωνός Θείας ζωῆς. Ἡ χάρη - Θεότητα ἀγιάζει τόν ἄνθρωπο, τόν θεώνει, δηλαδή τόν κάνει Θεό»¹⁰.

Γιά νά ὑπάρξη λοιπόν γνήσια ἐμπειρία πρέπει νά συνυπάρξουν ἡ ὀρθή πίστη, ἡ ἀληθινή ἐκκλησία, ἡ ἐσωτερική κάθαρση, ἡ ταπεινώση καί τέλος ὁ γνήσιος χορηγός τῆς ἐμπειρίας, τό Πνεῦμα τό Ἅγιον. Παρατηρεῖ ὁ π. Ἀντώνιος: «Οἱ θεῖες ἐμπειρίες δίδονται στόν ἄνθρωπο ὄχι ὅταν τίς ἐπιδιώκει ἢ ὅταν ἔχει αὐτές κυρίως σάν στόχο του, ἀλλά ὅταν ἡ ψυχή του κατεβαίνει «στόν Ἄδη τῆς μετανοίας» καί αἰσθάνεται ἀληθινά πώς εἶναι «ἔκτρωμα», χειρότερη ἀπό ὅλη τήν κτίση. Ἐμπειρίες πού κατακτώνται μέ τή βία τῆς διανοίας ἢ μέ τή χρησιμοποίηση ὁποιοδήποτε τεχνικῶν διαλογισμοῦ, δέν εἶναι ἀληθινές πνευματικές ἐμπειρίες, δέν εἶναι θείας προελεύσεως, ἀλλά «κατά τό δοκοῦν». Καί ὅταν αὐτό τό «δοκοῦν» ἐκλαμβάνεται σάν ἀλήθεια, δημιουργεῖται στήν ψυχή τοῦ ἀνθρώπου μιά κατάσταση πού παρεμποδίζει ἀκόμα καί τή δυνατότητα νά ἐνεργήσει ἡ χάρη, ἀποκλείει δηλαδή τή δυνατότητα τῆς ἀληθινῆς πνευματικῆς ἐμπειρίας»¹¹.

Ἐξ ἄλλου, οὔτε ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νά ἐκβιάση μέ τεχνικές τόν Θεό καί νά φθάση σέ ἐμπειρίες μέσω ἀνθρωπίνων διαδικασιῶν, ἀλλά οὔτε καί ὁ Θεός παραβιάζει τό αὐτεξούσιο τοῦ «κατά τήν εἰκόνα Του» πλασθέντος ἀνθρώπου. Ἄρα γιά νά εἶναι γνήσιες οἱ ἐμπει-

ρίες πρέπει νά μὴν εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς «αὐτοερωτικῆς» στροφῆς τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τόν ἴδιο τόν εἰδωλοποιημένο ἑαυτό του, οὔτε νά ἔχουν τήν πηγὴ τους στήν αὐτοδυναμία δῆθεν τοῦ ἀνθρώπου, ἢ στήν «θεϊκή» του ιδιότητα.

Ἐπαναλαμβάνουμε: οἱ γνήσιες πνευματικές ἐμπειρίες εἶναι δωρεά τοῦ Θεοῦ καί ὄχι ἀποτέλεσμα ἀνθρωπίνης προσπάθειας τεχνικῶν ἢ ἐξαναγκασμοῦ. Οἱ γνήσιες πνευματικές ἐμπειρίες εἶναι ἐκδηλώσεις τῆς ἄκτιστης ἐνέργειας τοῦ Θεοῦ καί ὄχι τῆς κτιστῆς φύσεως τοῦ τρεπτοῦ ἀνθρώπου. «Δέν εἶναι τό ἀποτέλεσμα τῆς ἀναζητήσεως τοῦ Θεοῦ ἀπό μέρος τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλά ἀντίθετα τό ἀποτέλεσμα τῆς ἀναζητήσεως τοῦ ἀνθρώπου ἀπό μέρος τοῦ Θεοῦ»¹². Εἶναι δηλαδή μιά πραγματική «θεοπιστία».

Κι ἀκόμη δέν εἶναι ἀτομικά βιώματα, κατακτώμενα μέ τήν «ἀπελευθέρωση», τήν «ἀνακάλυψη» ἢ τήν «αὐτοπραγμάτωση» τῶν δικῶν μας ἐσωτερικῶν δυνάμεων. Ἀλλά εἶναι βιώματα ταυτισμένα μέ τήν ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, τό «σῶμα τοῦ Χριστοῦ» καί εἶναι πρωτίστως ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας.

«Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ὅταν θεολογοῦσαν, δέν παρουσίαζαν ἀτομικά τους βιώματα, ξεχωριστά ἀπό τή ζωὴ τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας· τά βιώματά τους ἐταντίζοντο μέ τήν ἐμπειρία τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας καί θεολογοῦσαν ἐκφράζοντας τήν ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας. Γι' αὐτό καί οἱ ἐμπειρίες τῶν ἀνθρώπων πού δέν φρονοῦν «τά τοῦ Θεοῦ» (Ματθ. 1στ' 23), δηλαδή δέν ἔχουν τό ἴδιο φρόνημα «μετά πάντων τῶν ἁγίων», τό ὁποῖο ὑπῆρχε καί «ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Φιλιπ. β' 5), δέν εἶναι γνήσιες χριστιανικές ἐμπειρίες»¹³.

(Συνέχεια στό ἐπόμενο)

10. Αὐτόθι, σ. 368.

11. Αὐτόθι, σ. 369.

12. Αὐτόθι, σ. 371.

13. Αὐτόθι, σ. 368.

Ἐνας ἀδελφός ρώτησε τόν ἀββᾶ Εὐπρέπιο: «Πῶς ἔρχεται στήν ψυχή ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ;» Καί ὁ Γέροντας εἶπε: «Εάν ὁ ἄνθρωπος ἔχει τήν ταπεινώση καί τήν ἀκτημοσύνη, ἔρχεται μέσα του ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ».

«Τό Μέγα Γεροντικό», ἔκδ.: Ἰ. Ἦσυχ. «Τό Γενέσιον τῆς Θεοτόκου», Πανόραμα Θεσσαλονίκης.

ΓΟΝΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ ΣΤΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ ΤΗΣ «ΝΕΑΣ ΕΠΟΧΗΣ»

του κ. Κωνσταντίνου Παπαχριστοδούλου,
Προέδρου του Δ.Σ. της Π.Ε.Γ.

(α' μέρος)

Ἡ «Νέα Ἐποχή». Τὸ Οἰκοδόμημα, οἱ Βασικὲς ἀρχές, Προβληματική

«Νέα Ἐποχή», «New Age», «Ἐποχή τοῦ Ὑδροχόου». Πρόκειται γιὰ ὁρολογίες ποὺ χαρακτηρίζουν τὴν ἐποχὴ μας. Πολλὲς φορὲς ὅταν μιλάμε γιὰ τὴ «Νέα Ἐποχή» ὑπάρχει ἡ ἐντύπωση ὅτι ἀποτελεῖ μία συγκεκριμένη ὀργάνωση, μὲ ἀρχηγό, μέλη καὶ καθορισμένη διδασκαλία. Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀληθές. Πρόκειται γιὰ ἕνα κίνημα, μία τάση, ἕνα ρεῦμα. Ἀκόμα καὶ «μόδα» θὰ μπορούσαμε νὰ χαρακτηρίσουμε αὐτὸ τὸ φαινόμενο, ποὺ σὰν «τσουνάμι» ἔχει κατακλύσει τὶς δυτικὲς κοινωνίες καὶ ἀπειλεῖ τὸ εὐρωπαϊκὸ οἰκοδόμημα ἀξιών. Ἕνα οἰκοδόμημα ποὺ στηρίζεται στὸ ἀρχαῖο Ἑλληνικὸ ἰδεῶδες καὶ στὶς ἀξίες καὶ τὰ διδάγματα τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Οἱ βασικὲς ἀρχές τῆς «Νέας Ἐποχῆς» εἶναι ἀπολύτως ξένες πρὸς τὸ Χριστιανισμὸ καὶ τὴν Ὁρθόδοξη πίστη εἰδικότερα. Ἔχουμε νὰ κάνουμε μὲ νέα κοσμολογία, νέα ἀνθρωπολογία, νέα θεολογία καὶ νέα ἀντίληψη περὶ ἠθικῆς.

Ὡς κοσμοθεωρία ἀπαντᾶται σὲ ἐξωχριστιανικὲς θρησκείες. Σύμφωνα μ' αὐτὴν, ἡ ἀνθρωπότητα περνάει ἀπὸ συνεχῆ ἐναλλαγὴ ὀρισμένων ἐποχῶν καὶ δὲν ἀκολουθεῖ ὀριζόντια τροχιά.

Ὁ μοντέρνος ὅρος «New Age» εἶναι παρμένους ἀπὸ τὴν ἀστρολογία. Οἱ ἀστρολόγοι ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ ἥλιος μας καὶ ἡ οἰκογένεια τῶν πλανητῶν του, «περιστρέφονται γύρω ἀπὸ ἕνα κεντρικὸ ἥλιο, ὁ ὁποῖος βρίσκεται ἑκατομμύρια μίλια μακριὰ καὶ ὅτι ἀπαιτεῖται περίπου μιὰ περίοδος γύρω στὰ 26.000 χρόνια γιὰ νὰ κάνει μία περιστροφή. Αὐτὴ

ἡ τροχιά καλεῖται Ζωδιακὸς κύκλος καὶ διαιρεῖται σὲ 12 ζῳδία»¹.

Γιὰ νὰ περάσει τὸ ἡλιακὸ σύστημα ἕνα ἀπὸ τὰ ζῳδία αὐτὰ χρειάζεται κάτι παραπάνω ἀπὸ 2.100 χρόνια. Αὐτὸς ὁ χρόνος λογίζεται ὡς μία «Κοσμικὴ Ἐποχή» ἢ «Διανομή».

Οἱ πιστοὶ τῆς «Νέας Ἐποχῆς» ἰσχυρίζονται ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς Ρωμαϊκῆς αυτοκρατορίας ὁ ἥλιος μπῆκε στὸ ζῳδίον τῶν ἰχθύων καὶ ἄρχισε ἡ «Ἐποχὴ τῶν Ἰχθύων». Ἦταν ἡ ἐποχὴ ποὺ ἔζησε ὁ Χριστός, ἡ ἐποχὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ. Γι' αὐτὸ καὶ τὸ σύμβολο τοῦ Χριστοῦ ἦταν ὁ ἰχθύς.

Ἡ «Ἐποχὴ τῶν Ἰχθύων» λογίζεται ἀπὸ τοὺς ὁπαδοὺς τῆς New Age σὰν ἐποχὴ περιορισμοῦ καὶ στενότητος. Σ' αὐτὴν δῆθεν, κυριαρχοῦσαν οἱ ἐντολές, ὁ ἔλεγχος τῶν ἱερέων, ἡ δίωξη τῶν ἐλεύθερα σκεπτομένων ἀνθρώπων, ἡ ἐποχὴ τῶν πολέμων, τῆς ἀποικιοκρατίας, τῆς καταστροφῆς τῆς φύσης. Αὐτὴ λοιπὸν ἡ ἐποχὴ, κατ' αὐτοὺς, τελειώνει καὶ ἀρχίζει ἡ «Νέα Ἐποχή», ἡ «Ἐποχὴ τοῦ Ὑδροχόου»²!

Βασικὴ ἀρχὴ στὴ διδασκαλία τῆς «Νέας Ἐποχῆς» εἶναι ἡ «ὀλιστική» θεώρηση τοῦ κόσμου. Δηλαδή, ὅτι τὰ πάντα ἀποτελοῦν «ἐκρούς» καὶ ἐκφάνσεις μιᾶς ἀπρόσωπης θείας οὐσίας, μιᾶς «ὑπερσυμπαντικῆς συνειδητότητας». Οἱ ἄνθρωποι ἀποτελοῦμε πεσμένα κομμάτια αὐτῆς τῆς θείας οὐσίας, ἐνῶ ἡ βασικὴ προσπάθεια τῶν ὄντων πρέπει νὰ κατατείνει στὴν ἐπιστροφή στὸν ὠκεανὸ τῆς «θείας» αὐτῆς οὐσίας. Ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς διδασκαλίας ἢ θεωρίας τοῦ «Κάρμα» καὶ τῆς μετεν-

1. «Παραψυχολογία», τεῦχος 3/1981, σελ. 12.

2. «Ἀποκρυφισμὸς, Γκουρουϊσμὸς, Νέα Ἐποχή», π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου, Δ' ἔκδοσις 1997, σελ. 8.

σάρκωσης, τῆς ἀνακύκλησης τῶν ἐποχῶν καὶ τῆς ἔλευσης διαφόρων «φωτισμένων ὄντων» ποὺ θὰ μᾶς ὀδηγήσουν στὴν ἐξέλιξη.

Στὸ κέντρο αὐτῆς τῆς θεωρίας βρῖσκεται ἡ διδασκαλία γιὰ τὴν ἔλευση τοῦ νέου Μεσσία. Κάθε ἐποχὴ ἔχει τὸ Μεσσία της. Ἡ Ἐποχὴ τῶν ἰχθύων εἶχε Μεσσία τὸν Ἰησοῦ Χριστό. Ἡ ἐποχὴ τοῦ Ὑδροχόου...; Ἐδῶ περιπλέκονται τὰ πράγματα ἀφοῦ ἡ «Νέα Ἐποχὴ» ἔχει μίαν ἐντελῶς διαφορετικὴ ἀντίληψη περὶ τοῦ τί εἶναι Μεσσίας ἀπ' αὐτὴ ποὺ ἔχει ὁ χριστιανισμός.

Γιὰ τὴ «Νέα Ἐποχὴ», ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς δὲν ἀποτελεῖ τὸ μοναδικὸ καὶ ἀνεπανάληπτο πρόσωπο, τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος σαρκώθηκε καὶ ἔδρασε σὲ συγκεκριμένο τόπο καὶ χρόνο μὲ σκοπὸ τὴ σωτηρία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καὶ τὴ δυνατότητα τῆς θέωσης τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτὴ εἶναι ἡ περὶ Χριστοῦ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ Μεσσίας τῆς «Νέας Ἐποχῆς» ἢ «**Ἀβατάρ**» ὅπως συνηθίζεται νὰ λέγεται, εἶναι ἓνα πρόσωπο τὸ ὁποῖο «ἐνσαρκώνει» μίαν «κατάσταση χριστοῦ», τὴν λεγόμενη «χριστικὴ κατάσταση». Ἡ κίνηση τῆς «Θεοσοφίας» ὑπογραμμίζει ὅτι κάθε φορὰ ποὺ οἱ καιροὶ ὠριμάζουν καὶ ἡ ἐπίκληση τῶν μαζῶν γίνεται διαπεραστική, ἔρχεται ἓνας Ἀβατάρ-Χριστός. Ἡ ἔλευση τοῦ Χριστοῦ τοῦ Ὑδροχόου ἀποτελεῖ κατὰ τὴν κίνηση «ἓνα πνευματικὸ γεγονός», ποὺ θὰ φέρει «μεγάλες ἀλλαγές ἢ ἀποκαταστάσεις» καὶ θὰ ἐγκαινιάσει ἓνα «καινούριο πολιτισμὸ»³.

Πολλὲς φορὲς ὁ Χριστὸς τοποθετεῖται στὸ ἴδιο ἐπίπεδο μὲ τους: Σωκράτη, Βούδα, Κομφούκιο, Κρίσνα, ἀλλὰ καὶ νεότερους ὅπως: Σάτυα Σάϊ Μπάμπα, Μοῦν, Σατυανάντα, ἀλλὰ καὶ Ἕλληνες ὅπως ὁ Διονύσης Δώριζας, ποὺ πίστευε ὅτι εἶναι ὁ Χριστὸς τῆς «Νέας Ἐποχῆς». Ὅλοι αὐτοί, μαζὶ καὶ ὁ Χριστός, σύμφωνα μὲ τὴ «Νέα Ἐποχὴ», ἀποτελοῦν τοὺς «Μεγάλους Μύστες» τῆς ἀνθρωπότη-

τας. «Φωτισμένους» δηλαδὴ ποὺ «θυσίασαν» τὴν ἀπορρόφησή τους ἀπὸ τὸν «ἄπειρο θεϊκὸ ὠκεανό», γιὰ νὰ παραμείνουν στὴ γῆ καὶ νὰ καθοδηγήσουν τοὺς ἀνθρώπους.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ χρειάζεται νὰ γίνῃ ἀναφορὰ στὴ δευτέρη βασικὴ διδασκαλία τῆς «Νέας Ἐποχῆς» ποὺ ἀφορᾷ στὸ «Κάρμα» καὶ τὴ Μετενσάρκωση. Σύμφωνα μ' αὐτὴν, ἓνα ὄν⁴, μετὰ τὸν βιολογικὸ του θάνατο ἐπανέρχεται καὶ πάλι στὴ ζωὴ μὲ ἓνα νέο σῶμα. Ἔτσι ἡ ψυχὴ ὑπόκειται σὲ ἀτελείωτο κύκλο γεννήσεων καὶ θανάτων, ποὺ ἐπαναλαμβάνονται σὰν συνεχῆς βασανισμὸς (Samsara). Ἀπὸ αὐτὸ τὸ βασανισμὸ ὑπόσχεται νὰ ἐλευθερώσει τὸν ἄνθρωπο ὁ Γκουρού-Μεσσίας καὶ ἡ ὀργάνωση μὲ τὶς τεχνικὲς της.

Ἡ δύναμη ποὺ κρατᾷ τὸν ἄνθρωπο αἰχμάλωτο στὴ Samsara, εἶναι ὁ νόμος τοῦ «Κάρμα». Σύμφωνα μὲ αὐτὴ τὴ διδασκαλία, κάθε καλὴ ἢ κακὴ πράξη ἔχει ἐπακόλουθα ποὺ ἐνεργοῦν καὶ πέρα ἀπὸ αὐτὴ τὴ ζωὴ. Ὅλες οἱ συσσωρεύσεις τοῦ «Κάρμα», ἀπὸ προηγούμενες ζωές, εἶναι ἐκείνες ποὺ προσδιορίζουν τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου στὴ γῆ, τὴν ὁποία πρέπει νὰ ζήσει, προκειμένου νὰ πληρώσει τὸ «Κάρμα» του. Ἡ λέξη προέρχεται ἀπὸ τὴ ρίζα «Κρί», ποὺ σημαίνει «ἐνεργῶ», «πράττω». Σημαίνει κυρίως τὴν ἐνέργεια. Τὰ ἀνθρώπινα προβλήματα καὶ τὰ βάσανα ὀφείλονται ἀκριβῶς στὸ νόμο τοῦ «Κάρμα», ποὺ ἀναγκάζει τὸν ἄνθρωπο νὰ ξαναέρχεται στὴ ζωὴ προκειμένου νὰ ξεπληρώσει τὴ συσσωρευμένη ἐνέργεια, ἀπὸ τὴν προηγούμενη ζωὴ. Σύμφωνα μὲ ἓνα περιοδικὸ αὐτοῦ τοῦ χώρου⁵: «Υπάρχει ὁ πόνος, ἡ δυαδικότητα, ἡ ἐπαναγέννηση, τὸ κάρμα. Δηλαδὴ μὲ λίγα λόγια ὑπάρχουν τὰ ἀνθρώπινα προβλήματα καὶ τὰ βάσανα». Ἔτσι λοιπόν, ὁ κακὸς ἄνθρωπος δὲν εἶναι στὴν οὐσία κακός, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐκπληρώσει τὸ «Κάρμα» του. Ὁ ἄδικος τὸ ἴδιο, τὸ ἴδιο ὁ τύραννος καὶ ὁ ἐγκληματίας· ἀλλὰ

3. «Ἡ ἐπανεμφάνιση τοῦ Χριστοῦ», Ἀλίκη Μπέιλη, ἔκδοση LPL, σελ. 10.

4. «Ἀποκρυφισμὸς Γκουρούισμὸς Νέα Ἐποχὴ». π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου, Δ' ἔκδοση 1997, σελ.13.

5. «Γιόγκα» τεύχος 1/1982, σελ. 7.

καὶ ὁ φτωχὸς καὶ ὁ καταπιεσμένος. Ἀπλῶς, σὲ προηγούμενη ζωὴ ἦταν κακοί, προκαλοῦσαν ἀδικίες τὶς ὁποῖες καὶ πληρώνουν στὴν παροῦσα ζωὴ.

Πάνω σ' αὐτὲς τὶς βασικὲς ἀρχὲς στηρίχθηκε τὸ οἰκοδόμημα τῆς «Νέας Ἐποχῆς» ὅπως αὐτὸ ἀναπτύχθηκε κατὰ τὴ δεκαετία τοῦ '90. Ἐνα Βουδιστικὸ, ἀνατολικῆς καὶ «Θεοσοφικῆς» προέλευσης θεωρητικὸ κατασκευάσμα, προσαρμοσμένο κατάλληλα στὴ νοοτροπία τοῦ δυτικῆ ἀνθρώπου. Ἐτσι ἀναπτύχθηκε ἓνα κύμα Γκουρουϊστικῶν, ἀποκρουφιστικῶν καὶ νεογνωστικῶν ὁμάδων, ποὺ κατέκλυσαν τὸ δυτικὸ κόσμο προσπαθώντας νὰ ὑποτάξουν τὸν κενὸ ἀπὸ πνευματικὴ ἐμπειρία, σύγχρονο ἄνθρωπο. Ἡ εἰσβολὴ ἦταν ἐντυπωσιακὴ καὶ τὰ θύματα τόσα πολλὰ, ὥστε κάποιες κυβερνήσεις, ἀλλὰ καὶ ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἐνωση, ἀνησύχησαν· μελέτησαν τὸ φαινόμενο καὶ ἔλαβαν μέτρα. Ἐτσι, ἔχουμε σήμερον ἐκθέσεις ποὺ ὀνομάζονται ἐπίσημα τὶς ὁμάδες αὐτὲς «καταστροφικὲς λατρεῖες», «destructive cults» ἢ «θηρησκείες τῆς νεότητος», διότι τὰ περισσότερα θύματα εἶναι νεαρὰ στὴν ἡλικία.

Ἡ κατάσταση εἶναι σήμερον ὅμως ἀρκετὰ διαφορετικὴ καὶ ἰδιαίτερος ἀνησυχητικὴ. Ἡ «Νέα Ἐποχὴ» σὰν γιγάντια ὀμπρέλα καλύπτει ἓνα τεράστιο πλῆθος τάσεων, ὁμάδων, θεωριῶν, πρακτικῶν, θρησκευτικῶν καὶ μὴ «σεκτῶν». Ἐνα τεράστιο δίκτυο ποὺ ἐκτείνεται ἀπὸ τὶς «ἐναλλακτικὲς θεραπείες» μέχρι τὸ Σατανισμὸ. Ἡ κατάσταση ἀποτελεῖ μίαν πραγματικὴ σύγχρονη Βαβέλ. Ἡ σύγχυση εἶναι πολλὲς φορὲς τόσο μεγάλη καὶ οἱ τεχνικὲς ἀλλοίωσης τοῦ χριστιανικοῦ φρονήματος τόσο λεπτὰ καλυμμένες ὥστε δὲν εἶναι σπάνιο τὸ φαινόμενο νὰ παρασύρονται σὲ ἐπικίνδυνες ἀτραποὺς ἀκόμα καὶ ἄνθρωποι τῆς Ἐκκλησίας.

Θὰ προσπαθήσουμε νὰ παραθέσουμε ἐπιγραμματικὰ τὶς περισσότερες σύγχρονες ἐκφάνσεις τῆς «Νέας Ἐποχῆς» προκειμένου νὰ γίνῃ ἀντιληπτὸ τὸ μέγεθος τοῦ προβλήματος καὶ οἱ ἀπειλὲς ποὺ δέχονται τὰ παιδιὰ μας ἀλλὰ καὶ οἱ γονεῖς ἀπὸ αὐτὸ ποὺ πολὺ εὐστο-

χα ὀνόμαζε ὁ π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος «πλάνη τοῦ ὄφρα».

Γκουρουϊσμός.

Ἐνας μεγάλος ἀριθμὸς ὀργανώσεων-«σεκτῶν» ἔχει νὰ κάνει μὲ βουδιστικὲς-ἰνδουιστικὲς διδασκαλίες. Πρόκειται γιὰ τὶς ὁμάδες ποὺ εἶναι γνωστὲς ὡς Γκουρουϊστικὲς ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸ τους, ποὺ προσφωνεῖται Γκουρου. Πρόκειται γιὰ τὸ δάσκαλο τῆς ὀργάνωσης -αὐτὸν ποὺ «σημαίνει φῶς, φῶτιση, ἀκτινοβολία, αὐτὸν ποὺ διαλύει τὸ σκοτάδι». ⁶ Συνήθως πρόκειται γιὰ ἓνα πρόσωπο ποὺ ἀπαιτεῖ ἀπόλυτη καὶ τυφλὴ ὑπακοὴ ἀπὸ τὰ μέλη τῆς ὀργάνωσης. Οὐσιαστικὰ ὁ ἴδιος ἀποτελεῖ τὸ κέντρο ἀναφορᾶς κάθε ὀπαδοῦ-θύματος. Ἐδῶ, αὐτὸς ποὺ σώζει τὸν ἄνθρωπο δὲν εἶναι ὁ Θεὸς ἀλλὰ ὁ Γκουρου. Σύμφωνα μὲ τὴν Γκουρού- Γίτα ὁ Γκουρουὸν «εἶναι ἡ ἀνώτατη θεότης. Τίποτα δὲν ὑπάρχει ἀνώτερο ἀπὸ αὐτόν... Ἄν ὁ Σίβα ὀργιστεῖ, θὰ σὲ σώσει ὁ Γκουρου, ἀλλὰ ἂν ὀργιστεῖ ὁ Γκουρουὸν κανένας δὲ θὰ σὲ σώσει... ὁ γκουρουὸν εἶναι στὴν πράξη ὀλόκληρο τὸ σύμπαν». ⁷ Ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς πίστεως εἶναι ἡ λατρεία τοῦ Γκουρου. Ὑπάρχουν ὁμάδες ποὺ τὰ μέλη τοὺς πίνουν ἀκόμα καὶ τὸ νερὸ μὲ τὸ ὁποῖο ὁ Γκουρουὸν ἔπλυνε τὰ πόδια του θεωρώντας το ἁγιασμένο. Οἱ ὁμάδες αὐτὲς συνήθως λειτουργοῦν σὲ κοινόβια ὅπου τὰ μέλη ὑποβάλλονται σὲ ἐξαντλητικὲς τεχνικὲς καὶ σὲ ἐξοντωτικὴ ἐργασία ὥστε νὰ νεκρώσουν τὴ σκέψη καὶ νὰ μὴν συσσωρεύουν «Κάρμα», ποὺ θὰ χρειαστεῖ νὰ ξεπληρώσουν σὲ ἐπόμενη ζωὴ. Πρόκειται γιὰ τὴν ἀπόλυτη ἐξαφάνιση τῆς προσωπικότητος τοῦ ἀνθρώπου.

Ἀποκρουφισμός.

Κάτω ἀπὸ τὴν ὀμπρέλα τοῦ Ἀποκρουφισμοῦ βρίσκεται ἓνα πλῆθος ὁμάδων, κινήσεων καὶ τάσεων. Πρόκειται γιὰ τὴ μεγαλύτερη

6. «Φῶς στὴ σχέση Γκουρουὸν καὶ μαθητῆ», Σατυανάντα Σατσουάτι, Ἐκδοση Σατυανάντασαρμ, Ἀθήνα 1984, σελ. 176.

7. Shri Guru Gita, 1976, σελ. 34 ἔξ.

ΟΙ ΑΝΤΙΤΡΙΑΔΙΚΟΙ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΙΑΝΟΙ

του Πρωτοπρ. Βασιλείου Γεωργοπούλου Δρ. Θ.

Οι αντιτριαδικοί Πεντηκοστιανοί είναι ένας κλάδος της παγκόσμιας Πεντηκοστιανής Κίνησης, όπου τό κύριο χαρακτη-ριστικό του είναι ή απόρριψη του μυστηρίου τής Άγίας και Όμοουσίου και Άδιαιρέτου Τριάδος. Ό έν λόγω κλάδος τής Πεντηκοστιανής αίρετικής κίνησης είναι διεθνώς γνωστός μέ τίς όνομασίες «*Jesus Only*» και «*Κίνημα τής ένότητας*» (Oneness)¹.

1. Η ιστορία τών

Άντιτριαδικών Πεντηκοστιανών

Η αντιτριαδική Πεντηκοστιανή Κίνηση έμφανίστηκε λίγο πρίν τόν Α΄ Παγκόσμιο πόλεμο, τόν Άπρίλιο του 1913 στό Arroyo Seco κοντά στό Λός Άντζελες τών Η.Π.Α. Πρωταγωνιστές και θεωρητικοί της ύπήρξαν οί Πεντηκοστιανοί F. J. Ewart, G. Studd, H. Morse,

1. Για τούς αντιτριαδικούς Πεντηκοστιανούς βλ. E. Calvin Beisner, *Jesus Only Churches*, 1998. David Reed, *Oneness Pentecostalism*, στό *The New International Dictionary of Pentecostal and Charismatic Movements*, 2002, σσ. 933 - 950. L. A. Nichols - G. A. Mather - A. J. Schmidt, *Encyclopedic Dictionary of Cults, Sects and World Religions*, 2006, σσ. 221-225.

G. Haywood και κυρίως ό R. E. McAlister ό ίδρυτής τής πρώτης κοινότητας Πεντηκοστιανών στόν Καναδά. Η Τριαδικότητα του Θεού άμφισβητήθηκε ευθέως άπό τήν άρχή². Πολλοί Πεντηκοστιανοί που άποδέχθηκαν τίς αντιτριαδικές άπόψεις ξαναβαπτιζόνταν πάλι μεταξύ τους στό όνομα μόνο του Ίησου.

Οί αντιτριαδικές αντίληψεις διαδόθηκαν γρήγορα μεταξύ τών διαφόρων Πεντηκοστιανών κοινοτήτων, δημιουργώντας, ταυτοχρόνως, έστίες έντασης και άναταραχής. Για μία άκόμη φορά τό χάος του Πεντηκοστιανισμού, μεταξύ τών αντιτριαδικών και όσων Πεντηκοστιανών θεωρούσαν τίς αντιτριαδικές αντίληψεις ως αντιβιβλικές, ξαναέκανε αισθητή τήν παρουσία του, κατά τρόπο που δέν έπιδεχόταν άμφισβήτηση.

Συνέπεια αυτών τών διαφωνιών ύπήρξε ή διάσπαση που έπακολούθησε. Δημιουργήθηκαν έπιμέρους αντιτριαδικές κινήσεις και ομάδες. Οί ομάδες αυτές, άργότερα, προχώρησαν σέ διάφορες μορφές συμφωνίας και σχήματα ένότη-

2. Βλ. *Handbuch Religiöse Gemeinschaften und Weltanschauungen*, 2000⁵, σ. 146.

ίως άπειλή σέ σχέση με άλλες, κυρίως όσον άφορᾶ τᾶ παιδιᾶ. Οί διδασκαλίες του Άποκρυφισμού είναι διάχυτες σήμερα σέ κάθε είδους έντυπο, στην τηλεόραση και τόν κινηματογράφο και τό χειρότερο στᾶ παιδικᾶ βιβλία και παιχνίδια. Άποκρυφισμός σημαίνει τή μυστική, τήν άπόκρυφη γνώση. Αυτή που μπορεί νᾶ άποκτήσει κανείς μετά άπό ειδική μύηση. Ό όρος δικαιολογείται άπό διπλή άποψη. Τόσο σχετικᾶ με τό άντικείμενο τής διδασκαλίας (άπόκρυφες δυνάμεις) όσο και με τό γεγονός ότι ή διδασκαλία τηρεῖται μυσ-

στική. Οί κυριότερες έκφράσεις του Άποκρυφισμού είναι ή «Θεοσοφία», ό Πνευματισμός, ή Παραψυχολογία, ή Μαγεία, ή Άστρολογία, ό Σαμανισμός, ή Καββάλα (Καμπαλά), ό Σατανισμός και γενικᾶ κάθε παραφυσική ένασχόληση. Θα ήταν άτελέσφορο νᾶ αναφερθοῦμε άναλυτικᾶ σέ κάθε έναν άπό αυτοῦς τούς κλάδους του Άποκρυφισμού. Μποροῦμε όμως νᾶ σταχυολογήσουμε μερικᾶ παραδείγματα παρμένα άπό τό περιεχόμενο παιδικών ταινιών και παιχνιδιών.

(Συνέχεια στό έπόμενο)

τας μεταξύ τους. Προϊόντος του χρόνου, λόγω της έντονης προσηλυτιστικής δραστηριότητας, δημιουργήθηκαν αντιτριαδικές Πεντηκοστιανές ομάδες τόσο στην Ευρώπη³, όσο και αλλού, χωρίς, βεβαίως, να εξαιρεθεί και η Ελλάδα⁴.

2. Οί πεποιθήσεις των αντιτριαδικών Πεντηκοστιανών.

Κατά τους αντιτριαδικούς Πεντηκοστιανούς στή θεότητα υπάρχει μόνο ένα πρόσωπο. Τό πρόσωπο του Ίησού Χριστού. Ο Πατέρας και ο Υιός κατά τους εν λόγω αίρετικούς δέν είναι ιδιαίτερες διακριτές υποστάσεις, αλλά απλώς τίτλοι θέσεων του μοναδικού προσώπου της θεότητας, ανάλογα μέ τή χρονική περίοδο δραστηριοποίησης του ενός προσώπου.

Οί εν λόγω αίρετικές απόψεις, από τίς διάφορες ομάδες των αντιτριαδικών Πεντηκοστιανών, γίνεται προσπάθεια να κατοχυρωθούν άγιογραφικά μέ τή διαστρέβλωση των χωρίων: Δευτ. 6, 4, Ματθ. 28, 19, Ίωαν. 4, 24, Πράξ. 2, 38, Πράξ. 4, 12, Κολ. 2, 9. Ίδιαιτέρως στό Ματθ. 28, 19 έμφαση δίνεται στη λέξη «όνομα» και όχι στη διάκριση των Ύποστάσεων. Ίσχυρίζονται ότι η έκφορά της λέξης «όνομα» σέ ένικό άριθμό στό Ματθ. 28, 19, αποκλείει τήν ύπαρξη άλλων προσώπων στη θεότητα. Τά άλλα δύο πρόσωπα αποτελούν, απλώς, εκδηλώσεις του Ίησού, ο οποίος αποτελεί τή μοναδική θεϊκή ύπαρξη.

Φυσική συνέπεια των παραπάνω κακόδοξων αντιλήψεων αποτελεί, επίσης, ο πλανημένος ισχυρισμός των εν λόγω ομάδων, ότι τό μόνο έγκυρο και θεμιτό βάπτισμα, είναι τό βάπτισμα πού τελείται αποκλειστικά στό

όνομα του Χριστού⁵.

Η οποιαδήποτε μορφή άναφοράς στό μυστήριο της Άγίας Τριάδος αποτελεί για τίς αντιτριαδικές Πεντηκοστιανές ομάδες όμολογία «Τριθείας», αντίληψη, λένουν, άδιανόητη για τά Βιβλικά δεδομένα και για τό Βιβλικό τρόπο σκέψης.

3. Τό σύγχρονο σκηνικό των αντιτριαδικών Πεντηκοστιανών.

Οί πίο γνωστές, διεθνώς, αντιτριαδικές Πεντηκοστιανές κινήσεις είναι: α) United Pentecostal Church International, β) Pentecostal Assemblies of the World, γ) Assemblies of the World, δ) Assemblies of the Lord Jesus Christ, ε) Apostolic Assembly of the Faith in Christ Jesus, στ) The Apostolic Church of the Faith in Christ Jesus, ζ) The Bible Way Church of Our Lord Jesus Christ World Wide, η) Institute for Biblical Studies.

4. Κριτικές έπισημάνσεις.

Δέν υπάρχει ίχνος άμφιβολίας, ότι οί σύγχρονες αντιτριαδικές Πεντηκοστιανές αντιλήψεις αποτελούν άναβίωση κατά τή διάρκεια του είκοστου αιώνα του άρχαίου Τροπικού Μοναρχιανισμού (Modalismus) και ιδιαιτέρως των αντιλήψεων του Σαβέλλιου. Τουτο μάλιστα καθίσταται πίο σαφές, καθώς υπάρχουν όχι μόνο παραπλήσια όρολογία και προσέγγιση αλλά και εκπληκτικής όμοιότητας έρμηνευτικές άναλογίες, ως προς τόν τρόπο κατανόησης των άλλων δύο προσώπων της Άγίας Τριάδας. Ο όρθόδοξος χριστιανός, για μία ακόμη φορά, αντιλαμβάνεται σαφώς τί είδους πνεύμα είναι αυτό τό όποιο έπιδημεί στις Πεντηκοστιανές συνάξεις.

3. Βλ. π.χ. H.Gasper -J.Müller- F.Valentin, *Lexikon der Sekten, Sondergruppen und Weltanschauungen*, 2001⁷, στ. 125.

4. Βλ. Πρωτ. Α. Άλεβιζοπούλου, *Έγχειρίδιο αίρέσεων και παραχριστιανικών ομάδων*, έκδ. Ί.Μ. Νικοπόλεως, Πρέβεζα 1991, σσ. 245 - 251.

5. Βλ. *Handbuch Religiöse Gemeinschaften und Weltanschauungen*, 2000⁵, σ. 149.

Ο μακάριος Έπιφάνειος έλεγε: «Είναι άπαραίτητο να αποκτούν, όσοι μπορούν, τά χριστιανικά βιβλία. Και μόνο πού τά βλέπουμε τά βιβλία, μάς κάνουν πίο διστακτικούς προς τήν άμαρτία αλλά και μάς παρακινούν να άνοίγουμε τά μάτια όλο και περισσότερο προς τό θέλημα του Θεού».

“Τό Μέγα Γεροντικό”, έκδ.: Ί. Ήσυχ. “Τό Γενέσιον της Θεοτόκου”, Πανόραμα Θεσσαλονίκης.

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΣΤΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ*

του κ. Κωνσταντίνου Χολέβα,
πολιτικού επιστήμονος

(β' μέρος)

Άπ' αὐτὴ τὴν ἀνάλυση πού σας διάβασα, 9 σελίδες νομικὸ κείμενο, ἐγὼ κρατῶ: 1) Ὅτι δέχεται ὁ Συνήγορος -τὸν ὁποῖο ὀρισμένοι τὸν ἐπικαλοῦνται πολλὰς φορὲς καὶ ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας-, δέχεται ὅτι τὸ Κράτος εἶναι ὑποχρεωμένο νὰ παρέχει Ὁρθοδοξιακὴ ἀγωγή καὶ μάλιστα βασιμμένη στὴν Ὁρθοδοξία. Ἐκεῖ πὺν διαφωνῶ εἶναι ὅτι ὁ Συνήγορος ὅπως καὶ τὸ Παιδαγωγικὸ Ἰνστιτοῦτο, πὺν ἀνέφερα προηγουμένως ἐμμένουν ὅτι σκοπὸς τῆς Παιδείας καὶ τῶν Ὁρθοδοξιακῶν ἀλλὰ καὶ γενικὰ τῆς Παιδείας εἶναι μόνον οἱ γνώσεις. Τονίζουν τὴν λέξη «γνωσιολογικό». Ξεχνοῦν ὅτι σκοπὸς τῆς παιδείας πρέπει νὰ εἶναι ἡ καλλιέργεια χαρακτήρων. Ὅταν τὸ Σύνταγμα ὁμιλεῖ γιὰ ἀνάπτυξη Ἐθνικῆς καὶ Ὁρθοδοξιακῆς συνειδήσεως, ἡ συνείδηση δὲν εἶναι μόνον γνώσεις. Ἔ, τότε καὶ τὰ ρομπὸτ θὰ εἶχαν συνείδηση. Ξέρετε ρομπὸτ μὲ συνείδηση; Νὰ ἔχει φιλότιμο, νὰ ἔχει συναισθήματα, νὰ ἔχει Ὁρθοδοξιακὸ συναίσθημα; Ὅχι· γνώσεις ἔχει καὶ ὁ computer. Ἄν ἀνοίξετε τὸν ὑπολογιστή σας, ξέρετε πόσες γνώσεις ἔχει μέσα; Ὅταν, λοιπόν, μᾶς λένε καὶ ὁ Συνήγορος τοῦ Πολίτη -καὶ ἐπαναλαμβάνω σέβομαι τοὺς ἐκλεκτοὺς Νομικοὺς οἱ ὁποῖοι κάνουν τὴ δουλειά τους καὶ οἱ ὁποῖοι πραγματικὰ στὸ πρῶτο μέρος αὐτοῦ, μᾶς λένε πολὺ χρήσιμα πράγματα καὶ μποροῦμε νὰ τὰ ἀξιοποιήσουμε- κι ὅταν καὶ τὸ Παιδαγωγικὸ Ἰνστιτοῦτο μᾶς λέει ὅτι τὰ Ὁρθοδοξιακὰ πρέπει νὰ ἔχουν μόνον

γνωσιολογικὸ χαρακτήρα καὶ νὰ μὴν ἔχουν ἠθοπλαστικὸ περιεχόμενο, ἀρχίζω, λοιπόν, νὰ προβληματίζομαι μήπως τελικὰ ἔχουμε ξεφύγει ἀπὸ τὸν βασικὸ σκοπὸ τῆς παιδείας, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα καὶ διαμέσου τῶν αἰώνων -τουλάχιστον ἐκεῖ πὺν ἡ Παιδεία εἶναι βασιμμένη στὶς ἀρχὲς τοῦ κλασικοῦ ἑλληνισμοῦ, τοῦ χριστιανισμοῦ, τοῦ ἀνθρωπισμοῦ πὺν λένε οἱ Εὐρωπαῖοι - ἐκεῖ πάντοτε ὁ σκοπὸς ἦταν κυρίως νὰ πλάσσουνε ἀνθρώπους, χαρακτήρες καὶ παράλληλα νὰ δώσουν γνώσεις.

Ἡ ἐποχὴ μας φαίνεται ὅτι ἔχει αὐτὸν τὸν χαρακτήρα τὸν ὑλιστικὸ, τὸν τεχνοκρατικὸ, διότι τὸ ἄγχος τῶν γονέων καὶ τῶν παιδιῶν ὀδηγεῖ στὴ συσσώρευση πολλῶν γνώσεων. Τὸ σέβομαι αὐτό. Πρέπει τὰ παιδιὰ νὰ βροῦν δουλειά· πρέπει νὰ μάθουν δεύτερη ξένη γλῶσσα, χειρισμὸ ὑπολογιστοῦ... Πόσα ἐγκλήματα γίνονται σήμερα μέσω τοῦ διαδικτύου καὶ πόσα διακινοῦνται... Δὲν πρέπει αὐτὸν πὺν θὰ χειρίζεται τίς γλῶσσες, αὐτὸν πὺν θὰ χειρίζεται τὸ κομπιούτερ νὰ ξέρουμε ὅτι εἶναι καὶ συνειδητὸς ἄνθρωπος; Διότι ἡ τεχνολογία εἶναι ὅπως τὸ μαχαίρι. Ἐνα μαχαίρι εἶναι καλὸ γιὰ νὰ κόψεις ψωμὶ νὰ δώσεις νὰ φάει ὁ πεινασμένος. Εἶναι ἐγκληματικὸ ἂν κάποιος θέλει νὰ δολοφονήσει. Τὸ ἐρώτημα εἶναι: Ποιὸς χειρίζεται τὸ μαχαίρι; Τί ἦθος ἔχει αὐτός; Τί συνείδηση; Καὶ σήμερα τὸ ἐρώτημα εἶναι κατ' ἐπέκτασιν ποιὸς χειρίζεται τὸ κομπιούτερ, τὰ ρομπὸτ, τὰ συστήματα;

Ἄρα, λοιπόν, ἡ παιδεία, κατὰ τὴν ἄποψή μου, πρέπει νὰ καλλιεργεῖ καὶ ἦθος, πρέπει νὰ πλάθει ἄνθρωπο παραλλήλως μὲ τίς γνώ-

* Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία τοῦ στό Σεμινάριο Ὁρθόδοξου Πίστεως, πὺν γίνεται κάθε Κυριακὴ στό Ἐνοριακὸ Κέντρο τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγίας Παρασκευῆς, τοῦ ὁμωνύμου προαστείου, ἀπὸ 11.30' π.μ. ἕως 1 μ.μ.

σεις πού σέβομαι ὅτι πρέπει νὰ δίνει καὶ τὰ παιδιὰ μας νὰ μαθαίνουν καὶ μαθηματικὰ καὶ ὑπολογιστὲς καὶ βεβαίως καὶ Ἑλληνικὰ -καὶ Ἀρχαῖα καὶ Νέα- καὶ Ἱστορία κι ὅλα αὐτά.

Ἄρα, στὸ θέμα τῆς Ἐξομολογήσεως, τὸ δικό μου σχόλιο πρὸς τὸν Συνήγορο τοῦ Πολίτη εἶναι ὅτι 1) Διαφωνῶ ριζικὰ ὅτι ἡ παιδεία πρέπει νὰ εἶναι μόνο γνωσιολογική. Δὲν μπορεῖ ἓνα μάθημα Θρησκευτικῶν νὰ εἶναι -ἢ θρησκευτικὴ ἀγωγή πού δίνει τὸ σχολεῖο νὰ εἶναι- μόνο τρία βιβλία -πού κι αὐτὰ ἴσως εἶναι προβληματικά, ὅπως λέει ἡ Ἱερὰ Σύνοδος. Πρέπει νὰ εἶναι καὶ βιωματικὴ ἢ συμμετοχὴ. Ὅποιος θέλει αὐτὸ εἶναι ξεκάθαρο. Ὅποιος δὲν εἶναι Ὁρθόδοξος δὲν ὑποχρεοῦται οὔτε νὰ ἐξομολογηθεῖ. Ἀκόμη καὶ τὸν Ὁρθόδοξο μαθητὴ δὲν τὸν πίεζε κανεὶς νὰ ἐξομολογηθεῖ κι οὔτε ὑποχρεοῦται κανεὶς νὰ προσεύχεται ἂν δὲν εἶναι Ὁρθόδοξος. Ὅμως, δὲν μπορεῖς νὰ ἀποκόψεις καὶ τὰ βιωματικὰ στοιχεῖα καὶ τὰ μυστήρια, τὰ ὁποῖα εἶναι μέσα στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, ὅταν λὲς ὅτι δίνεις θρησκευτικὴ ἀγωγή. Ὅσο, λοιπόν, τὸ Σύνταγμά μας ἐπιτάσσει -καὶ θὰ συνεχίσει νὰ τὸ ἐπιτάσσει- ὡς σκοπὸ τῆς παιδείας τὴν καλλιέργεια Ἐθνικῆς καὶ Θρησκευτικῆς συνειδήσεως, θὰ πρέπει τὸ σχολεῖο πέραν τοῦ ξεροῦ γνωσιολογικοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν ἢ τῆς Ἱστορίας -ὅταν μιλοῦμε γιὰ Ἐθνικὴ συνείδηση- νὰ καλλιεργεῖ καὶ τὸ βίωμα.

Ἡ Ἐξομολόγηση, ὁ ἐκκλησιασμός, ὅσον ἀφορᾷ τὴ θρησκευτικὴ συνείδηση, οἱ ἐθνικὲς ἑορτές, οἱ παρελάσεις ὅσον ἀφορᾷ καὶ τὴν ἐθνικὴ συνείδηση, αὐτὰ εἶναι βιώματα.

Ἐνα ἄλλο κεφάλαιο τὸ ὁποῖο στὴν Ἑλλάδα ἀκόμη δὲν ἔχει ξεκινήσει νὰ συζητεῖται -ἐλπίζω νὰ μὴν ἔλθει ποτὲ τὸ ἐρώτημα, ἀλλὰ στὴν Εὐρώπη συζητεῖται κι ἐπειδὴ ὑπάρχουν ἐδῶ ἀντιγραφεῖς-, εἶναι τὸ θέμα τῶν θρησκευτικῶν συμβόλων.

Μέσα στὰ σχολεῖα ἔχουμε εἰκόνες τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας, τῶν Ἁγίων κ.λ.π. Στὴν Ἑλλάδα καὶ στὰ δικαστήρια καὶ στὰ

σχολεῖα ὑπάρχουν τὰ θρησκευτικὰ σύμβολα ἐκτὸς ἂν κάποιος κακοπροαίρετος τὰ κατεβάσει. Σ' ἄλλες χώρες ἔχει γίνεи εὐρυτάτη συζήτηση ἐπ' αὐτοῦ.

Θὰ σᾶς διαβάσω σήμερα ἐν περιλήψει μιὰ πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἀπόφαση πού πήρε τὸ Ἰταλικὸ Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας. Τὸ Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας ὅπως ὑπάρχει καὶ στὴν Ἑλλάδα καὶ στὴν Ἰταλία καὶ στὴ Γαλλία εἶναι τὸ ἀνώτατο δικαστήριο γιὰ προσφυγὲς τῶν πολιτῶν ἐναντίον πράξεων τῆς Διοικήσεως. Δὲν κρίνει θέματα ἐγκλημάτων. Κρίνει προσφυγὲς τῶν πολιτῶν γιὰ πράξεις τοῦ Κράτους, τῆς Δημοσίας Διοικήσεως.

Προσέφυγε, λοιπὸν πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια μιὰ ομάδα πολιτῶν τῆς Ἰταλίας οἱ ὁποῖοι δὲν ἦταν Χριστιανοί. Προσέφυγε σὲ διάφορα Διοικητικὰ Δικαστήρια τῆς χώρας καὶ ζητοῦσαν νὰ κατέβει ὁ Ἐσταυρωμένος ἀπὸ τὰ σχολικὰ κτίρια, ἀπ' τὶς αἴθουσες τῆς Ἰταλίας. Σὲ ὅλες τὶς αἴθουσες τῶν σχολείων τῆς Ἰταλίας ὑπάρχει ὁ Ἐσταυρωμένος. Καὶ ἔφθασε ἡ ὑπόθεση τελικὰ στὸ Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας, τὸ Consiglio di Stato, τὸ ὁποῖο στὶς 13 Φεβρουαρίου τοῦ 2006 δημοσίευσε τὴν ἀπόφασή του, πού εἶναι τελεσίδικη καὶ λέει μὲ λίγα λόγια τὰ ἑξῆς: -γιὰ ὅσους ξέρουν καλὰ Ἰταλικά ἀξίζει νὰ βροῦν τὸ κείμενο. Ἐγὼ διάβασα μὲ τὰ λίγα Ἰταλικά μου τὸ «ζουμί», τὸ περιεχόμενο θὰ σᾶς πῶ- ὅσοι ξέρουν καλὰ Ἰταλικά μπορῶ νὰ δώσω τὴν ιστοσελίδα: www.altalex.com. Εἶναι ἡ ιστοσελίδα τῶν Ἰταλῶν νομικῶν κι ἐκεῖ ὁποῖος βάλει στὴ μηχανὴ ἀναζήτησης «decisione 556», εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῆς «ἀποφάσεως» 556, ἀμέσως βγαίνει τὸ κείμενο τῆς ἀποφάσεως.

Ἐκεῖ, λοιπόν, λέει τὸ Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας τὸ Ἰταλικό: «Σ' ἓνα χωρὸ λατρείας ὁ Ἐσταυρωμένος εἶναι πρωτίστως καὶ ἀποκλειστικῶς ἓνα θρησκευτικὸ σύμβολο. Σ' ἓνα χωρὸ μὴ θρησκευτικὸ, ὅπως εἶναι τὸ σχολεῖο, πού ἔχει ὡς στόχο τὴν ἐκπαίδευση τῶν νέων, ὁ Ἐσταυρωμένος μπορεῖ πάλι γιὰ τοὺς πιστατοὺς νὰ παραμένει σύμβολο θρησκευτικῶν

ἀξιῶν, ἀλλὰ γιὰ τοὺς μὴ πιστοὺς, ἢ ἀνάρτησή του δὲν μπορεῖ νὰ θεωρηθεῖ ὡς θρησκευτικὴ διάκριση. Σ' ἓνα βαθμὸ, ἀντιπροσωπεύει μὲ τρόπο συνθετικὸ καὶ εὐκόλως ἀντιληπτὸ καὶ διδακτικὸ -περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο σύμβολο- ὀρισμένες ἀξίες τῆς κοινωνίας, οἱ ὁποῖες ἐμπνέουν τὴ συνταγματικὴ μας τάξη ποὺ ἀποτελεῖ θεμέλιο τῆς κοινωνικῆς συμβίωσης. Ὑπ' αὐτὴ τὴν ἔννοια ὁ Ἐσταυρωμένος ἀποτελεῖ χρήσιμο σύμβολο ἀκόμη καὶ στὸ πλαίσιο τοῦ ἐκκοσμικευμένου, μὴ θρησκευτικοῦ κράτους ὡς σύμβολο κατεξοχὴν παιδαγωγικὸ, ἀσχέτως τῆς θρησκευτικῆς πίστεως τῶν μαθητῶν».

Καὶ συνεχίζει ἡ ἀπόφαση: «Εἶναι λοιπὸν προφανές ὅτι στὴν Ἰταλία ὁ Ἐσταυρωμένος χρησιμεύει γιὰ νὰ ἐκφράσουμε μὲ τρόπο συμβολικὸ καὶ ἐπαρκῆ, τὶς θρησκευτικὲς ρίζες, ποὺ ἔχουν οἱ ἀξίες τῆς ἀνεκτικότητος, τοῦ ἀμοιβαίου ἀλληλοσεβασμοῦ, τοῦ σεβασμοῦ στὸ ἀνθρώπινο πρόσωπο, τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, τοῦ σεβασμοῦ στὴν ἐλευθερία τοῦ κάθε ἀνθρώπου, τῆς αὐτονομίας καὶ ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως ἀπέναντι στὴν ἔξουσία, τῆς ἀποφυγῆς διακρίσεως εἰς βάρος τῶν πολιτῶν. Πρόκειται γιὰ ἀξίες οἱ ὁποῖες ἐπισφραγίζουν τὸν Ἰταλικὸ πολιτισμό».

Ἐδῶ, μᾶς λέει δυὸ σημαντικὰ πράγματα αὐτὴ ἡ ἀπόφαση μιᾶς χώρας γειτονικῆς, ἢ ὁποῖα ἔχει ἓνα καθεστῶς τὸ ὁποῖο τυπικὰ στὸ Σύνταγμα λέγεται «χωρισμὸς Ἐκκλησίας - Πολιτείας» ἀλλὰ ὑπάρχει κονκορδάτο, δηλαδή, συμφωνία τοῦ Βατικανοῦ μὲ τὸ κράτος τῆς Ἰταλίας γιὰ προνομιακὴ μεταχείριση τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς πίστεως ἀπὸ πλευρᾶς τοῦ κράτους, στὰ σχολεῖα καὶ σὲ ἄλλα θέματα. Ἄς ποῦμε ἢ τηλεόραση (RAI) ἢ Ἰταλικὴ λέει, ἀναφέρει κάθε μέρα τὶς ἐορτὲς τῶν Ἁγίων βάσει τοῦ Ρωμαιοκαθολικοῦ ἐορτολογίου.

Εἶναι, λοιπὸν, μιὰ περίπτωση μὲ πολλὰ κοινὰ στοιχεῖα. Μοιάζει μὲ τὴν ἑλληνικὴ. Βεβαίως, ἢ Ἑλλάδα ἔχει τὴν ἰδιαιτερότητά της, ἀλλὰ δὲν εἶναι ὅπως ἢ Γαλλία ὅπου ἐκεῖ

ὑπάρχει ἓνα τελείως διαφορετικὸ σύστημα. Δὲν θέλει τὸ κράτος καμία ἀναφορὰ σὲ θρησκείες. Ὑπάρχει τὸ πρόβλημα ὅτι καλλιεργήθηκε ἀπὸ τὴν Γαλλικὴ ἐπανάσταση ἓνα κλίμα γενικὰ ἀθεϊστικὸ.

Μᾶς λέει, λοιπὸν, αὐτὴ ἡ ἀπόφαση τοῦ Ἰταλικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας: 1) Ὅτι καὶ ἂν ὑπάρχουν ἀλλόθρησκοι μαθητὲς στὴν τάξη, δὲν τίθεται ζήτημα ὑπαρξῆς τῶν Χριστιανικῶν συμβόλων διότι πέραν τοῦ ὅτι ὁ Ἐσταυρωμένος εἶναι θρησκευτικὸ σύμβολο γιὰ τοὺς Χριστιανούς, ἐπὶ πλέον ἐκφράζει τὶς ἀξίες τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ. Ὅτι ὁ Εὐρωπαϊκὸς πολιτισμὸς βασίστηκε στὸν Ἐσταυρωμένο, στὶς ἀξίες τοῦ Χριστιανισμοῦ. Εἶναι καὶ μία ἔμμεση ἀπάντηση σ' ἐκείνους ποὺ ἔβγαλαν τὸν Χριστιανισμὸ ἀπὸ τὸ Εὐρωπαϊκὸ Σύνταγμα. Λέει, δηλαδή, ἡ ἀπόφαση ὅτι αὐτὰ ποὺ οἱ Γάλλοι ὀνομάζουν ἀξίες τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως, τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα, εἶναι οὐσιαστικὰ Χριστιανικὲς ἀξίες. Ὅτι τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα, τὰ δικαιώματα τοῦ παιδιοῦ, τῆς γυναίκας, τὸ νὰ μὴν ἔχουμε θανατικὴ ἐκτέλεση, τὸ νὰ μὴν ἔχουμε βασανιστήρια κι ὅλα αὐτὰ, ἀπὸ τὸν Χριστιανισμὸ προέρχονται. Αὐτὸ λέει καὶ παράλληλα, λέει ὅτι εἶναι καὶ παιδαγωγικὸ σύμβολο ὁ Ἐσταυρωμένος. Δὲν εἶναι μόνον θρησκευτικὸ -ποὺ εἶναι- γιὰ τοὺς Χριστιανούς, ἀλλὰ καὶ γιὰ τοὺς μὴ Χριστιανούς εἶναι παιδαγωγικὸ σύμβολο. Καὶ βεβαίως καταλήγει ὅτι οἱ ἀξίες τὶς ὁποῖες ἐκφράζει ὁ Ἐσταυρωμένος μέσα στὴν τάξη εἶναι ἢ βάση, τὸ θεμέλιο γιὰ τὸν Ἰταλικὸ πολιτισμό.

Γιὰ μένα εἶναι μιὰ σημαντικὴ ἀπόφαση, ἢ ὁποῖα δείχνει ὅτι παρὰ τὸ κλίμα ποὺ καλλιεργεῖται σὲ ὀρισμένες χώρες τῆς Εὐρώπης εἰδικὰ χώρες τῆς γαλλικῆς κουλτούρας γιὰ ἓναν πλήρη χωρισμὸ τῆς κοινωνίας οὐσιαστικὰ ἀπὸ τὸ θρησκευτικὸ φαινόμενο, ἔχουμε καὶ ἀντιστάσεις καὶ ἓνα πολὺ ὠραῖο νομικὸ κείμενο.

Πᾶμε στὰ δικά μας: Μάθημα θρησκευτικῶν! Εἶπα προηγουμένως κάποιες ὁδηγίες

πὸν δίδονται τώρα τελευταῖα. Τὸ ἐρώτημα τὸ θέτουν ὀρισμένοι ἀπὸ αὐτοὺς πὸν ἀντιδρῶν στὸ ρόλο τῆς Ὁρθοδοξίας μέσα στὴν κοινωνία ἢ μέσα στὸ σχολεῖο. Ἰσχυρίζονται, ὅτι ἐπειδὴ πλέον ἔχουμε καὶ ξένους στὶς τάξεις μας δὲν πρέπει τὸ μάθημα νὰ γίνεται μὲ βάση τὴν Ὁρθοδοξία, νὰ μὴν εἶναι ὁμολογιακὸ ἀλλὰ νὰ εἶναι θρησκευολογικὸ. Δηλαδή, πέντε σελίδες Ὁρθοδοξία, πέντε Ἰσλάμ, πέντε Βουδισμὸς, πέντε Σιντοϊσμὸς, λίγο ἀπὸ ἐδῶ, λίγο ἀπὸ ἐκεῖ.

Ἦδη σας εἶπα ὅτι ὁ Συνήγορος τοῦ Πολίτη, ἂν καὶ σὲ ἄλλα σημεῖα τοῦ κειμένου διαφωνήσαμε, στὸ πρῶτο κομμάτι τοῦ κειμένου του πὸν ὀμιλεῖ γιὰ τὰ Θρησκευτικά, λέει ξεκάθαρα ὅτι μὲ βάση καὶ τὸ Ἑλληνικὸ Σύνταγμα καὶ τὸ Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας καὶ τὶς Εὐρωπαϊκὲς Συμβάσεις ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, τὸ μάθημα μπορεῖ καὶ πρέπει νὰ εἶναι ὁμολογιακὸ βασισμένο στὴν πίστη τῆς μεγάλης πλειοψηφίας τοῦ λαοῦ πὸν ἐδῶ εἴμαστε Ὁρθόδοξοι. Ὑπάρχει ὅμως καὶ ἡ παιδαγωγικὴ πλευρὰ τοῦ ζητήματος. Ἐνα μάθημα ξερὸ θρησκευολογικὸ εἶναι παιδαγωγικὸ; Ἐδῶ ἔχουν τὴν ἀπάντηση ἑνὸς σπουδαίου ἐπιστήμονος τῆς χώρας μας, τοῦ πρώην πρυτάνεως -μέχρι πρὶν λίγους μῆνες- τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, τοῦ Γεωργίου Μπαμπινιώτη, ὁ ὁποῖος εἶναι δάσκαλος, ἔχει διδάξει χιλιάδες νέα παιδιά καὶ ξέρει καλὰ καὶ τὴν ψυχολογία τῶν νέων ἀνθρώπων καὶ τὶς ἀνάγκες τῆς Παιδείας καὶ ὑπῆρξε καὶ πρόεδρος τοῦ Παιδαγωγικοῦ Ἰνστιτούτου τὸ 1990, πὸν ἐπανεφέρε εὐτυχῶς τὰ Ἀρχαῖα Ἑλληνικὰ στὸ Γυμνάσιο. Λέει, λοιπόν, ὁ κ. Μπαμπινιώτης σὲ μιὰ ὁμολογία πίστεως τὴν ὁποία κατέθεσε ὅταν βραβεύθηκε πρὶν ἀπὸ λίγους μῆνες στὴν αἴθουσα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. «Κάποτε ἔγραφα γιὰ τὰ Θρησκευτικά στὸ σχολεῖο καὶ εἶχα μιὰ διαμάχη μὲ τοὺς συνταγματολόγους, ὅτι ὅταν διδάσκουμε θρησκευτικά, κάνουμε κατήχηση, μᾶς λένε. Καταργοῦμε τὴν ἐλευθερία τοῦ ἄλλου κ.λπ. Σ' ἕνα λαὸ καὶ σὲ μιὰ χώρα ὅπου ἔχουμε

-ἐννοῶ τοὺς πολίτες- 95% Ὁρθόδοξους, κάνουμε προσηλυτισμὸ διδάσκοντας στὴν πίστη μας; Ἔχουμε ὀδηγηθεῖ σὲ παρανοϊκὲς καταστάσεις, τὶς ὁποῖες ὅμως ἔχουμε μάθει καὶ τὶς ἀνεχόμεστε καὶ ἀπὸ παρανοϊκὲς καταστάσεις ἀποκοτῶν σιγά, σιγά λογικὴ, πειθῶ καὶ κάπου βρισκόμαστε νὰ ἀπολογούμεθα κιόλας. Θεωρῶ ὅτι οἱ πνευματικοὶ ἄνθρωποι ἔχουν χρέος νὰ ὑποστηρίξουν θέσεις. Ναί, διδάσκω τὰ Θρησκευτικά. Ἐλάτε νὰ συζητήσουμε μὲ ποιὸν τρόπο μπορῶ νὰ τὰ διδάξω ὥστε νὰ ἔχουν ἄμεση ἀπήχηση, ὥστε νὰ προσφέρουν στὸ παιδί. Αὐτὸ εἶναι συζητήσιμο, ἀλλὰ, ἄλλο εἶναι αὐτὸ καὶ ἄλλο νὰ πῶ ὅτι διώχνουμε τὰ Θρησκευτικά καὶ ὅτι διδάσκω ἱστορία τῶν θρησκειῶν. Μὰ τί εἶναι τὰ θρησκευτικά; Γνώσεις; Πληροφορίες εἶναι; Ἄν εἶναι πληροφορίες μπορεῖ νὰ τίς πάρει ἀπὸ ὅπουδήποτε. Μὲ ἐνδιαφέρει νὰ δῶ τί εἶναι ὁ Ἰνδουισμὸς; Νὰ μάθω καὶ τί εἶναι ὁ Ἰνδουισμὸς. Δὲν θὰ μοῦ κάνει κακό, ἀλλὰ ἄλλη εἶναι ἡ πίστη μου, ἔχω ἄλλα θέματα, ἄλλα προβλήματα. Ἔχω τὸ λόγο τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, πὸν μεταφρασμένος ἢ στὸ πρωτότυπο μὲ ἀνεβάζει, μὲ κάνει ὄν πὸν σκέπτεται, πὸν προβληματίζεται γιὰ αὐτὸς ὁ λόγος δὲν ξεπερνιέται μὲ τίποτε. Αὐτά, λοιπόν, ὅλα τὰ ξεχνᾶμε καὶ εὐκολὰ ἐπιχειρηματολογοῦμε, ὅτι δῆθεν γίνεται προσηλυτισμὸς μέσω τῶν θρησκευτικῶν. Ἐγὼ νομίζω, ὅτι δὲν εἶναι ἡ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία πρέπει νὰ διαμαρτύρεται, εἴμαστε ἐμεῖς πὸν συναποτελοῦμε τὴν Ἐκκλησία, ὅταν λέω Ἐκκλησία ἐννοῶ τὸν κληρὸ. Ἐμεῖς οἱ λαϊκοὶ εἶναι πὸν πρέπει νὰ ὑψώσουμε τὴ φωνή μας καὶ νὰ διαμαρτυρηθοῦμε». Αὐτὰ λέει ἕνας σπουδαῖος Παιδαγωγὸς γιὰ τὴν παιδαγωγικὴ ἀξία τοῦ μαθήματος ὅτι, δηλαδή, δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι μόνον γνωσιολογικὸ. Ἄλλωστε, ὅπως ἔχει μελετηθεῖ καὶ σὲ ἄλλες χώρες, σὲ πολλὲς χώρες, τὸ μάθημα, ὅπου διδάσκεται εἶναι κατὰ βάση στηριγμένο στὴν πίστη τῆς πλειοψηφίας τοῦ λαοῦ στὸν ὁποῖο ἀπευθύνεται. Ἡ Γαλλία εἶναι ἡ μόνη χώρα ἡ ὁποία, στὰ δημόσια σχολεῖα τῆς δὲν διδάσκει θρη-

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΜΕ ΤΟΝ «ΠΙΣΤΟ ΚΑΙ ΦΡΟΝΙΜΟ ΔΟΥΛΟ»;

τῆς κ. Ἄννας Μπουρδάκου,
μέλους τοῦ Δ.Σ. τῆς Π.Ε.Γ.

Ἡ ἑταιρία «Σκοπιά» ἔφερε ξανά στὸ προσκήνιο τὴν ταυτότητα τοῦ «σπέρματος τῆς γυναικός» (Γέν. Γ' 15).

2007. «Σκοπιά», 15-1-07, σελ. 11: «Ἡσαΐας 61: 8, 9, ποια εἶναι ἡ “διαθήκη που θα παραμένει στον αἰώνα” και ποιοι αποτελούν το “σπέρμα”; Αυτή εἶναι ἡ νέα διαθήκη την οποία ἔχει συνάψει ὁ Ἰεχωβά με τους χρισμένους χριστιανούς. Το **“σπέρμα εἶναι τα ἄλλα πρόβατα”** τα εκατομμύρια άτομα που ανταποκρίνονται στο ἄγγελμα τους - Ἰωάννης 10: 16».

Ἡ νέα αὐτὴ «τροφή» γιὰ τὰ «ἄλλα πρόβατα», δηλαδή, τὸν «πολὺ ὄχλο», ὅτι ἀποτελεῖ τὸ σπέρμα, μᾶς παρουσιάζει μία διαφορετικὴ ἑρμηνεία ἀπὸ τὶς προηγούμενες τῆς «Σκοπιᾶς». Τί εἶναι τὸ ἐπιδιωκόμενο ἀναμένεται νὰ φανεῖ. Πάντως στὶς ἀρχὲς κήρυττε διαφορετικὰ γιὰ τὸν «πολὺ ὄχλο», ὅπως:

1927. «Δημιουργία». σελ. 286: «Ὁ ἀγαπητὸς αὐτοῦ υἱὸς ἐκέρδισε τὸ μέγα βραβεῖο. Τὸ σχέδιο τοῦ Θεοῦ εἶναι ὅπως μετὰ τοῦ ἰσχυροῦ τούτου, γίνωσι κοινωνοὶ 144.000 μέλη τοῦ σώματος αὐτοῦ καὶ ὅπως οὗτοι ὁμοῦ μετὰ τοῦ Χριστοῦ ἀποτέλεσαν τὸ σπέρμα τῆς

ἐπαγγελίας διὰ τοῦ ὁποίου θέλουσι ἐλθεῖν αἱ εὐλογίαι τοῦ ἀνθρωπίνου γένους».

1928. «Καταλλαγή», σελ. 172-173: «Ἀφοῦ τὸ σπέρμα τοῦ Ἀβραάμ θὰ εἶναι ἀναρίθμητον καθὼς τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης πὼς δύναται τότε νὰ λεχθῆ ὅτι τὸ σπέρμα εἶναι ἕν; Ἡ ἀπάντησις εἶναι ὅτι πάντες ἐκλήθησαν ἐν μιᾷ ἐλπίδι (Ἐφεσ. Δ' 4). Πάντες ἀρχικῶς ἀποκνοῦνται νὰ ἀποτελέσουν μέλη τοῦ Χριστοῦ. Ὁ πολὺς ὄχλος ὀρθῶς ὀρίζεται ὡς μέλη τῆς ἐκκλησίας διότι ἐκλήθησαν νὰ ἀποτελέσουν μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ».

Στὸ διάστημα ἐνὸς ἔτους -1927 ἕως 1928-, ὁ «δοῦλος» ἀλλάζει τελείως τὴν διδασκαλία του. Ἐπικαλεῖται τὸ ἐδάφ. Ἐφεσ. Δ' 4 -σαν νὰ μὴ τὸ γνώριζε- καὶ τοποθετεῖ τὸν «πολὺ ὄχλο» ὡς μέλη τῆς ἐκκλησίας, ἔχοντα μία ἐλπίδα, ὅπως ἀκριβῶς ἀναφέρεται στὸ ὡς ἄνω ἐδάφιο. Ἡ ἐλπίς εἶναι μία, ἢ οὐράνιος, καὶ ὄχι δύο, ὅπως κηρύττει ὁ «δοῦλος». Ἡ ὀργάνωση, τὴν ὁποία χαρακτηρίζει ἡ διγλωσσία, ἀλλάζει διδασκαλία.

1958. «Γεννηθῆτω τὸ θέλημά σου», σελ. 66: «Γέν. Γ' 14-15 τὸ “σπέρμα”. Ὁ Θεὸς ἐν-

σκευτικὰ λόγῳ τῶν ἐπιρροῶν τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως. Γι' αὐτὸ καὶ ἀνθοῦν τὰ ἰδιωτικὰ σχολεῖα τῆς Καθολικῆς ἐκκλησίας. Καὶ ὁ Γάλλος, ποὺ θέλει τὸ παιδί του νὰ πάρει μία στοιχειώδη ἀγωγή, προσπαθεῖ νὰ κόψει χρήματα ἀπὸ ἄλλες ἀνάγκες καὶ νὰ πᾶει τὸ παιδί τοῦ σ' ἓνα Καθολικὸ σχολεῖο ὅπου κάνουν Θρησκευτικά. Τὸ δὲ ὠραῖο εἶναι τὸ ἔξις: Στὴν ἔδρα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου, στὸ Στρασβούργο, ἐκεῖ ποὺ εἶναι καὶ ἡ ἔδρα τοῦ Δικαστηρίου τῶν Ἀνθρωπίνων

Δικαιωμάτων, ἐκεῖ, ἐνῶ εἶναι Γαλλικὸ ἔδαφος διδάσκουν τὰ θρησκευτικά. Ἐκεῖ δὲν ὑπάρχει χωρισμὸς Κράτους καὶ Ἐκκλησίας, ἐνῶ στὴν ὑπόλοιπη Γαλλία ὑπάρχει, διότι ἡ Ἀλσατία καὶ ἡ Λωρραίνη εἶναι δυὸ περιοχές, οἱ ὁποῖες εἶχαν περιπέτειες μετὰξὺ Γαλλίας-Γερμανίας- ἀλλάξαν κυρίαρχο κατὰ τὴ διάρκεια διαφόρων πολέμων- καὶ ἀπὸ τότε διατηροῦν ἓνα κλίμα πλήρους συνεργασίας τῆς Καθολικῆς ἐκκλησίας μετὰ τὴν πολιτεία.

(Συνέχεια καὶ τέλος στὸ ἐπόμενο)

νοούσε τὸ σπέρμα ἢ τοὺς γόνους τῆς παγκοσμίου ὀργανώσεώς του, τὴν ὁποία αὐτὸς τώρα γιὰ πρώτη φορά παρομοίασε μὲ μία γυναίκα, μία σύζυγο νυμφευμένη μαζί του στὸν οὐρανὸ. Τὸ σπέρμα τῆς παγκοσμίου ὀργανώσεως τοῦ Θεοῦ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἡ «ἀρχὴ τῆς κτίσεως τοῦ Θεοῦ». Καὶ ὁ πρῶτιστος Υἱὸς του, ὁ ὁποῖος ἔγινε ἄνθρωπος Ἰησοῦς Χριστὸς γιὰ νὰ μπορέσει νὰ γίνῃ ὁ μόνος μεσίτης Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων».

1965. «Πράγματα εἰς τὰ ὁποῖα εἶναι ἀδύνατον νὰ ψευσθῆ ὁ Θεός», σελ. 203: «Τὸ συμβολικὸ Ἄρνιον καὶ οἱ 144.000 ἐσφραγισμένοι ἀκόλουθοί του εἶναι τὸ πραγματικὸ «σπέρμα» τοῦ Ἀβραὰμ καὶ μέσῳ τοῦ ὁποῖου ὅλα τὰ ἔθνη τῆς γῆς πρέπει νὰ εὐλογηθοῦν».

Ὅπως συνήθως, ἡ «Σκοπιά», ἐρμηνεύει τὸ ἐδάφ. Γέν. Γ' 14-15 μὲ τὸν δικό της τρόπο. Ἡ Ἁγία Γραφή λέει στὴν ἐπιστολὴ πρὸς Γαλάτας Γ' 16: «Πρὸς δὲ τὸν Ἀβραὰμ ἐλαλήθησαν αἱ ἐπαγγελίαι καὶ πρὸς τὸ σπέρμα αὐτοῦ». Δὲν λέγει «καὶ πρὸς τὰ σπέρματα» ὡς περὶ πολλῶν, ἀλλ' ὡς περὶ ἑνός. «Καὶ πρὸς τὸ σπέρμα σου», ὅστις εἶναι ὁ Χριστός.

Ὁ «δούλος» ὅμως διεκδικεῖ ἀξιώματα μοναδικὰ γιὰ τὸν ἑαυτὸ του, θέλει καὶ οἱ 144.000 νὰ εὐλογήσουν καὶ νὰ εἶναι σωτήρες τῶν ἐθνῶν.

Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ μᾶς λέγει ὅτι ὁ μοναδικὸς σωτήρας τοῦ κόσμου εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς (Πράξ. Δ' 10-12). Πρὸ καιροῦ ἡ «Σκοπιά» ἐκκυκλοφόρησε ἓνα φυλλάδιο μὲ τίτλο «τὸ Τέλος τῆς ψεύτικης Θρησκείας εἶναι κοντά». Στὴ **σελ. 2** περιγράφει τὴν ψεύτικη θρησκεία: 1) «Ἀναμειγνύεται στὸν πόλεμο καὶ στὴν πολιτικὴ». 2) «Διαδίδει ψεύτικες διδασκαλίες (ὅπως ἡ ἀθανασία τῆς ψυχῆς...).

3) «ANEXETAI TO ANHΘΙΚΟ ΣΕΞ».

Στὴν **σελ. 3** ἔχει τὶς γνωστὲς φωτογραφίες: τὸ θηρίο καὶ ἐπάνω του κάθεται ἡ «ψεύτικη θρησκεία». Σὲ μία ἄλλη εἰκόνα μᾶς παρουσιάζει τὸ θηρίο τὸ ὁποῖο ἔχει κατασπαράξει αὐτὴν τὴν «ψεύτικη θρησκεία»... Ἐπίσης ἔχει μία παραπομπή, ἡ ὁποία λέει: «Γιὰ λεπτομε-

ρὴ ἐξήγηση τοῦ θέματος βλέπε βιβλίον Ἀποκάλυψη τὸ μεγαλειῶδες Ἀποκορύφωμά της Πλησιάζει!»

Στὸ ἐσωτερικὸ ἔντυπο τῆς ἐταιρίας «**Η ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΜΑΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ**», τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου 2006, στὴν σελ. 1 συνιστᾶ στοὺς ὁπαδούς της: «**Εἶναι κατάλληλο νὰ ἀρχίσουμε νὰ μελετᾶμε τὸ βιβλίον Ἀποκάλυψη τὸ Μεγαλειῶδες...**». Στὴν μελέτη βιβλίου Ἐκκλησίας, ἀρχῆς γενομένης τὴν ἐβδομάδα ἀπὸ 8 Ἰανουαρίου 2007».

«Ἀπὸ τὴν τελευταία φορά ποὺ μελετήσαμε τὸ βιβλίον Ἀποκορύφωμα τῆς Ἀποκάλυψης στὴ Μελέτη Βιβλίου Ἐκκλησίας τὸ σκηνικὸ του κόσμου ἔχει ἀλλάξει μὲ πολλοὺς τρόπους (Α' Κορινθ. 7 -31). Ἐπὶ πλέον πολλοὶ οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἐνταχθεῖ στὶς τάξεις ὄσων κηρύττουν τὰ καλὰ νέα τῆς Βασιλείας δὲν ὠφελήθηκαν ποτὲ ἀπὸ τὴν **ἐδάφιο πρὸς ἐδάφιο** ἐξέταση τοῦ βιβλίου τῆς Ἀποκάλυψης».

Εἶναι φυσικὸ, νὰ μὴν «ὠφελεῖ» ἡ ἐξέταση ἐδαφίου πρὸς ἐδάφιο, διότι ἔτσι διαπιστώνει ὁ ὁπαδός, ὅσο τοῦ εἶναι δυνατόν, τὴν κακοποίηση τῆς ἁγίας Γραφῆς. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ ἀμφισβητήσῃ τὴν ἀθθεντία τοῦ «δούλου» δὲν κατανοεῖ τίποτα, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μὴν εἶναι ἱκανὸς νὰ κηρύξῃ. Ἐπίσης σὲ εἰδικὴ ἐπιστολὴ ἡ ὁποία εἶναι ἐσωτερικὴ καὶ ἀποστέλεται μόνον πρὸς τὶς «ἐκκλησίες» τῆς Ἑλλάδος (**βλέπε ἐνθετη φωτογραφία**), διαβάζομε γιὰ ἔντονες κινητοποιήσεις τῶν ὁπαδῶν.

Ἄν λάβουμε ὑπ' ὄψη ὅτι ἡ αὔξηση ὁπαδῶν στὴν πατρίδα μας εἶναι μηδενικὴ, **«Σκοπιά» 1-2-07, σελ. 28**, ἐξηγεῖται αὐτὴ ὅλη ἡ προσπάθεια φανατισμοῦ τῶν Ἑλλήνων ὁπαδῶν ἐκ μέρους τῆς ὀργανώσεως. Οἱ Ἕλληνες ἀδελφοί μας καλοῦνται μὲ τὸ σάλπισμα τῆς «Σκοπιᾶς» σὲ ἀγώνα γιὰ ἔργο, μὲ πάθος.

Ἀκόμη, πέραν τῆς Ἑλλάδος, διαβάζομε στὴν ὡς ἄνω «Σκοπιά» (σελ. 27-30), ὅτι οἱ δραστηριότητες τῆς «Σκοπιᾶς», σὲ 29 χῶρες -σὲ παγκόσμιο ἐπίπεδο- ἔχουν αὔξηση μηδενικὴ, ἐνῶ σὲ 30 χῶρες εἶναι μείον ἀπὸ

1 ως 27%. Ἡ μόνη περιέργη καὶ ἀνεξήγητη αὐξηση εἶναι στὰ χρισμένα ἄτομα δηλαδή τὸ «πιστὸ ὑπόλοιπο» τῶν 144.000, στὴ γῆ. Αὐτὸ τὸ ὑπόλοιπο, ἀπὸ **8.524** ἄτομα, ποὺ ὑπῆρχαν κατὰ τὸ χρονικὸ τοῦ **2005**, στὸ διάστημα τοῦ **2006** ὑπάρχει μείωση λόγω θανάτου τῶν ὑπεργηρων αὐτῶν ἀτόμων, γιὰ τὰ ὁποῖα τὸ βιβλίό τῆς «Σκοπιᾶς»: **«Μπορεῖτε νὰ ζεῖτε...»**, **ἔκδ. 1982, σελ. 154**, γράφει, ὅτι εἶναι «πολὺ ἡλικιωμένοι». Τὸ **2006**, λοιπόν, μετὰ ἀπὸ περίοδο 24^{ov} ἐτῶν, ποιᾶς ἡλικίας μπορεῖ νὰ εἶναι αὐτὰ τὰ ἄτομα; Ἐὰν λάβουμε ὑπ' ὄψη ὅτι ἡ «θύρα τῆς οὐρανίου ζωῆς» ἔκλεισε τὸ 1935, πῶς δικαιολογεῖται ἡ **αὐξηση τοῦ υπολοίπου κατὰ 234 ἄτομα**; Αὐτοὶ οἱ ἐπὶ πλέον χρισμένοι ἀπὸ ποῦ προέκυψαν;

Καθὼς τὰ ἐρωτήματα εἶναι πολλὰ, ἀπορεῖ κανεὶς, ποῦ στοχεύει ἡ «Σκοπιᾶ» μὲ ὅλα αὐτά;

Τὸ βέβαιο εἶναι ὅτι κάτι συμβαίνει στὴν τάξη τοῦ «δούλου». Ὑπάρχει ἓνα μόνιμο πρόβλημα, ποὺ φυσικὰ ὁ «δούλος» δὲν παραδέχεται. Ὅμως κηρύττει διαφορετικὲς διδασχὲς κατὰ διαστήματα, σχετικὰ μὲ τὴν ἀνάσταση τῶν 144.000. Ὅπως διαβάζουμε:

1958-1960. «Ἀπολεσθέντα Παράδεισο...», **σελ. 174**: «Ἡ ἄρπαγὴ τῆς ἐκκλησίας ἔγινε τὸ 1918».

Σελ. 192. «τὸ 1918 ἀνεστήθησαν οἱ κεκοιμημένοι ἐν Κυρίῳ καὶ ἔκτοτε ἕνας, ἕνας ποὺ πεθαίνει ἀνίσταται σὲ πνευματικὴ ζωὴ στὸν οὐρανό».

Σελ. 214. «Ἐκεῖνοι ἀπὸ τὴν ομάδα (144.000) ποὺ πέθαναν εἰς τὸ ἔτος 1918 ἀνεστήθησαν μετὰ τὸν καθαρισμὸ τοῦ ναοῦ ¹...»

Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς ὅμως εἶναι ἀκόμη ζῶντες στὴ γῆ σήμερα. Εἶναι ἓνα ὑπόλοιπον ἀπὸ τὴν πνευματικὴ ομάδα. Τὰ μέλη τοῦ πνευματικοῦ ἔθνους ποὺ πέθαναν πρὶν τὸ

1. Οἱ χρονολογίαι περὶ καθαρισμοῦ ποικίλουν ὅπως: α) **1886**. «Γραφικὰ Μελέται», τόμος Β', **σελ. 274**: «ὁ καθαρισμὸς τοῦ ναοῦ ἔγινε τὸ 1878». β) **1928**. «Κυβέρνηση», **σελ. 207**: «Τὸ 1918». γ) **1935**. «Σκοπιᾶ», **σελ. 284**: «Ὁ καθαρισμὸς συντελέστηκε στὴ διάρκειά τοῦ 1920». δ) **1955**. «Σκοπιᾶ», **σελ. 259**: «Ὁ καθαρισμὸς ἄρχισε τὸ 1918».

Χριστιανοὶ Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά Ἑλλάδας

Κεντρικὴ Ἐκκλησία
Κηφισίας 77, 151 24 Μαρούσι. Τηλ.: 210-6197630, 210-6198210. Fax: 210-6198212
ΑΒ: CMA 6 Οκτωβρίου 2006

ΠΡΟΣ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Θέμα: *Ἐπίνα!* τοῦ Δεκεμβρίου 2006

Αγαπητοὶ Ἀδελφοί:

Εἶναι γιὰ μᾶς νὰ σας πληροφορήσουμε ὅτι τὸ *Ἐπίνα!* τοῦ Δεκεμβρίου 2006 θὰ περιέχει ἓνα ἄρθρο σχετικὰ μὲ τὰ 100 χρόνια τῆς σύγχρονης ἱστορίας τῶν Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά στὴν Ἑλλάδα. Αὐτὸ τὸ ἄρθρο ἔχει ετομαστῆ μετὰ τὴν ἀδεία τοῦ Κυβερνήτονος Σόματος μόνο γιὰ τὸν ἐλληνοφώνου ἄρθρο καὶ περιέχει πληροφορίες ποὺ χρησιμεύουν ὡς συμπλήρωμα στὸ ἐδικὸ φυλλάδιο *100 Χρόνια Σύγχρονης ἱστορίας τῶν Χριστιανῶν Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά στὴν Ἑλλάδα* το ὁποῖο διανεμαίμε περὶ στὴ διάρκεια μᾶς ἐδικῆς ἐκστρατείας.

Ἰδιαίτερο ενδιαφέρον στὸ ἄρθρο *Ἐνας Αἰώνας Συναρπαστικῆς Δράσης στὴ Σύγχρονη Ἑλλάδα* παρουσιάζουν κάποιες ἐμπειρίες σχετικὰ με ἀδελφούς μᾶς καὶ τὴν οσιότητα τους σε καιροὺς δοκιμασιῶν, πληροφορίες οἱ ὁποῖες δὲν ἔχουν δημοσιευτεῖ ποτε στο παρελθόν. Το ἄρθρο περιέχει ἐπισης μερικὲς ἀναφορὲς στὴν ἀντιπόκριση τοῦ κοινού στὴν ἐδικὴ ἐκστρατεία ποὺ κάναμε με τὸ φυλλάδιο. Μολονότι αὐτὸ δὲν εἶναι τὸ κύριο ἄρθρο τοῦ περιοδικού, εἶναι βέβαιο ὅτι θὰ κεντρίσει τὸ ενδιαφέρον, ὄχι μόνο ολόκληρης τῆς ἀδελφότητος στὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ ἀτόμων ποὺ γνωρίζουν καὶ εκτιμῶν τὸ ἔργο μᾶς καὶ τὴ μακρὰ ἱστορία μᾶς σε αὐτὴ τὴ χώρα. Γιὰ ἐνημέρωσή σας, θέλουμε νὰ ἀναφέρουμε ὅτι ἄλλα ἄρθρα αὐτοῦ τοῦ περιοδικού σφέρουν ἐδικὰ τὴν προσοχὴ στὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, στὸ πῶς τὸν βλέπουν διάφοροι κοσμικοὶ ιστορικοὶ, καθὼς καὶ στὸ ρόλο ποὺ παίξει στὸ σκοπὸ τοῦ Θεοῦ.

Ἐπει λοιπόν, θὰ διαπιστώσετε ὅτι ἔχομε αὐξήσει κατὰ 20% τὴν ποσότητα τῶν τευχῶν τοῦ ἐλληνοφώνου *Ἐπίνα!* τοῦ Δεκεμβρίου 2006 ποὺ θὰ σταλοῦν στὶς ἐκκλησίες, ὥστε νὰ ἔχετε ἀρκετὰ ἀντίτυπα γιὰ νὰ καλύψετε τὸν τομέα σας με αὐτὸ τὸ πολὺ ἐδικὸ τεῦχος γιὰ τὸν ἐλληνικὸ ἀγρό καὶ ἐπίσης νὰ διανεμίετε σε διάφορους ἰθύνοντες καὶ ἄλλους δημόσιους λειτουργοὺς οἱ ὁποῖοι πρέπει νὰ εἶναι ἐνημερωμένοι γιὰ τὸ σπουδαῖο ἱστορικὸ ὑπόμνημα τοῦ λαοῦ τοῦ Ἰεχωβά σε αὐτὴ τὴ χώρα. Εφόσον αὐτὸ τὸ ἄρθρο δὲν θὰ χάσει τὴ σημασία τοῦ γιὰ τὸν ἀγρό μᾶς, σας παροτρύνουμε ὅλους νὰ κρατήσετε μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ τεύχη καὶ γιὰ μελλοντικὴ χρῆση.

Ἐχομε πληροφορηθεῖ ὅτι μερικὲς ἐκκλησίες διαθέτουν ἀκόμη κάποιο ἀπόθεμα τοῦ ἐδικοῦ φυλλαδίου *100 Χρόνια Σύγχρονης ἱστορίας τῶν Χριστιανῶν Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά στὴν Ἑλλάδα*. Σας συστήνουμε νὰ εσωκλείετε αὐτὰ τὰ φυλλάδια ὅταν προσφέρετε τὸ συγκεκριμένο τεῦχος τοῦ *Ἐπίνα!* στους οἰκοδέσποτες.

Εἶμαστε πεπεισμένοι ὅτι ὁ Ἰεχωβά θὰ εὐλογήσει τὶς προσπάθειες ποὺ θὰ καταβάλουμε γιὰ νὰ διασφαλίσουμε ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι στὸν τομέα μᾶς θὰ ἔχουν τὴν ευκαιρία νὰ λάβουν πλῆρη μαρτυρία σχετικὰ με τὸ πῶς ὁ λαὸς τοῦ Ἰεχωβά στὴν Ἑλλάδα, μιμούμενος τὸν Χριστὸ, ἔχει υποστηρίξει ἐπὶ ἄντα καὶ πλεον αἰῶνα τὴν ἀλήθεια τοῦ βασιλείου τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ.—Ἰωάν. 18:37.

Σας παρακαλοῦμε νὰ δεχτεῖτε τὴν ἐκφραση τῆς θερμῆς μᾶς ἀγάπης καὶ τοὺς Χριστιανικοὺς μᾶς χαρῆτισμούς.

Οἱ ἀδελφοὶ σας,
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ
Χριστιανῶν Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά
ΕΛΛΑΔΑΣ

Θρησκευτικὸ Νομικὸ Πρόσωπο Μὲ Κερδοσκοπικὸ Χαρακτήρα

1918 ἐκοιμήθησαν στὸ θάνατο ὥσπου ἀνεστήθησαν σὲ οὐράνια ζωὴ **τὸ ἔτος ἐκεῖνο**. Ἀλλὰ ἐκεῖνοι ποὺ περατώνουν τὴν ἐπίγεια ὑπηρεσία τῶν ἀπὸ τὸ ἔτος 1918 καὶ ἔπειτα δὲν κοιμῶνται στὸν θάνατο, ὅταν τελειώνει ἡ ἐπίγεια ζωὴ τῶν, τῶρα μεταλλάσσονται διὰ μᾶς σὲ οὐράνια πνευματικὴ ζωή».

1983. «Ἐνωμένοι στὴ λατρεία τοῦ μόνου. ..», **σελ. 74**: «Πότε γίνεται ἡ ἀνάσταση τῶν πιστῶν χρισμένων χριστιανῶν; Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἐξηγεῖ ὅτι ἀνασταίνονται στὴ διάρκεια τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ ποὺ ἀρχισε **το 1914**. Μόλις πεθάνουν ἀνασταίνονται ὡς πνεύματα μεταμορφώνονται ἐν μια στιγμῇ ἐν ριπῇ οφθαλμοῦ».

1988. «Ἀποκάλυψη το μεγαλειώδες...», **σελ. 103**: «Ὅλες οἱ ἀποδείξεις δείχνουν ὅτι

αυτή η ουράνια ανάρσταση άρχισε **το 1918** μετά την ενθρόνιση του Ιησού το 1914 και την έφιππη προέλαση που έκανε για να αρχίσει τη βασιλική του νίκη καθαρίζοντας τους ουρανούς από τον σατανά και τους δαίμονες του».

Τώρα, τὸν Ἰανουάριο τοῦ 2007, ἡ «Σκοπιά» παρουσιάζει ἄλλη μία διδαχὴ γιὰ τὴν ἀνάσταση τῶν 144.000, ἀναθεωρώντας ὀρισμένα προηγούμενα σχετικά μὲ τὸ θέμα τοῦ «ὑπολοίπου».

2007. «Σκοπιά», 1-1-07, σελ. 26-28: «Ἐρχεται ἡ ὥρα κατὰ τὴν ὁποία ὅλοι ὅσοι εἶναι στα μνημεῖα θα ἀκούσουν τὴν φωνὴν τοῦ (Ἰησοῦ) καὶ θα βγουν». Ἡ πλειονότητα αὐτῶν που θα ἀναστηθῶν θα ἐπανέλθει σε μία γῆ ἡ ὁποία «θα ἔχει γίνῃ εἰρηνικὴ ὑπὸ τὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ...» (Ψαλ. 37-10-11-29, Ησαΐας 11: 6-9, 35: 5-6, 65: 21-23). Ὡστόσο ἐπρόκειτο να γίνον καὶ ἄλλες ἀναστάσεις προτοῦ συμβεῖ αὐτό. Καταρχὰς ἔπρεπε να ἀναστηθεῖ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς προκειμένου να παρουσιάσει τὴν ἀξία τῆς θυσίας του, στον Θεὸ για χάρη μας. Ὁ Ἰησοῦς πέθανε καὶ ἀναστήθηκε το 33 Κ. Χ. Κατόπιν, τα χρισμμένα μέλη τοῦ «Ἰσραήλ» πρέπει να ἐνωθῶν με τὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστὸ σε ουράνια δόξα ὅπου θα «εἶναι πάντοτε με τὸν Κύριο» (Γαλ. 6-16. Α΄ Θεσσ. 4-17). Αὐτό το γεγονός ἀποκαλεῖται «πρωτύτερη ἀνάσταση» ἢ ἀλλιῶς «πρώτη ἀνάσταση» (Φιλ. 3: 10, 11, Αποκ. 20: 6). Ὅταν ολοκληρωθεῖ ἐκεῖνη ἡ ἀνάσταση θα ἔρθῃ ὁ καιρὸς να ἀναστηθῶν ἑκατομμύρια ἄνθρωποι στη γῆ... Συνεπὸς εἴτε ἡ ἐλπίδα μας εἶναι ουράνια εἴτε ἐπίγεια ἔχουμε ζωηρὸ ἐνδιαφέρον για τὴν πρώτη ἀνάσταση... Τι εἶδους εἶναι; Πότε λαβαίνει χώρα; Μόνον 144.000 άτομα μετέχουν στην πρώτη ἀνάσταση.

Πότε λαβαίνει χώρα ἡ πρώτη ἀνάσταση; Ὑπάρχουν ἰσχυρὲς **ἀποδείξεις** για τὸ ὅτι βρῖσκεται σε ἐξέλιξη **τώρα**. Για παράδειγμα συγκρίνετε δύο κεφάλαια τῆς Αποκ. Πρώτα το 12. Ἐκεῖ διαβάζουμε ὅτι ὁ νεοενθρονισμένος **Ἰησοῦς Χριστὸς** μαζί με τοὺς ἀγίους ἀγγέλους τοῦ διεξάγει πόλεμο ἐναντίον τοῦ

Σατανά καὶ τῶν δαιμόνων τοῦ (Αποκ. 12: 7-9). Ὅπως ἔχει δείξει ἐπανειλημμένα **αὐτό** τὸ **περιοδικό**, ἐκεῖνη ἡ μάχη ἀρχισε **το 1914**. Προσέξτε ὅμως, ὅτι κανεὶς ἀπὸ τοὺς χρισμένους ἀκολουθῶν τοῦ Χριστοῦ δεν ἀναφέρεται να εἶναι μαζί με τὸν Ἰησοῦ σε ἐκεῖνο τὸν ουράνιο πόλεμο.

Τώρα το 17 κεφάλαιο τῆς Αποκάλυψης. Ἐκεῖ διαβάζουμε ὅτι μετὰ τὴν καταστροφὴ τῆς Βαβυλώνας τῆς Μεγάλῆς τὸ ἀρνὶ θα νικήσει τα ἔθνη. Το ἴδιο θα κάνουν καὶ οἱ καλεσμένοι καὶ ἐκλεγμένοι καὶ πιστοὶ μαζί τοῦ (Αποκ. 17: 5, 14). Οἱ καλεσμένοι καὶ ἐκλεγμένοι καὶ πιστοὶ πρέπει να ἔχουν ἀναστηθεῖ ὥστε να εἶναι μαζί με τὸν Ἰησοῦ για να νικήσουν ὀριστικὰ τὸν κόσμον τοῦ Σατανά. **Λογικὰ** λοιπὸν οἱ χρισμένοι που πεθαίνουν πριν τὸν Ἀρμαγεδδῶνα ἀνασταίνονται κάποια στιγμή **ἀνάμεσα στο 1914 καὶ στο Ἀρμαγεδδῶνα**. Μποροῦμε να πούμε με περισσότερη ἀκρίβεια πότε ἀρχίζει ἡ πρώτη ἀνάσταση; Αποκ. 7: 9-15. Ὁ ἀπόστολος Ἰωάννης περιγράφει σε ὄραμα που εἶδε, ὅσον ἀφορὰ τὸ Μεγάλον Πλήθος...τὴν ταυτότητα ἐκεῖνου τοῦ μεγάλου, τὴν ἀποκαλύπτει στον Ἰωάννη ἕνας ἀπὸ τοὺς 24 πρεσβυτέρους καὶ αὐτοὶ οἱ πρεσβύτεροι, ἀντιπροσωπεύουν τοὺς 144.000 συγκληρονόμους τοῦ Χριστοῦ στην ουράνια δόξα τοὺς. (Λουκάς 22: 28-30, Αποκ. 4: 4). Ὁ ἴδιος ὁ Ἰωάννης εἶχε ουράνια ἐλπίδα. Εφῶσον ὅμως ἦταν ἀκόμα ἄνθρωπος στη γῆ ὅταν τοῦ μίλησε ὁ πρεσβύτερος στο ὄραμα ὁ Ἰωάννης **πρέπει** να ἀντιπροσωπεύει τοὺς χρισμένους στη γῆ οἱ ὁποῖοι δεν ἔχουν λάβῃ ἀκόμα τὴν ουράνια ἀνταμοιβή τοὺς... μέλη τῆς ομάδας τῶν 24 πρεσβυτέρων, **ἴσως** συμμετέχουν στην μετάδοση θεϊκῶν ἀληθειῶν... Γιατί εἶναι σημαντικό αὐτό; Ἐπειδὴ ἡ ὀρθὴ ταυτότητα τοῦ μεγάλου πλήθους ἀποκαλύφθηκε στους χρισμένους ὑπηρέτες τοῦ Θεοῦ στη γῆ το 1935. Ἄν κάποιος ἀπὸ τοὺς 24 πρεσβυτέρους χρησιμοποιήθηκε για να διαβιβάσει ἐκεῖνη τὴ σημαντικὴ ἀλήθεια αὐτὸς θα πρέπει να ἔχει ἀναστηθεῖ στον ουρανὸ τὸ ἀργότερο μέχρι το 1935. Αὐτὸ φαίνε-

ΕΙΔΗΣΕΙΣ - ΣΧΟΛΙΑ

ΖΗΤΕΙΤΑΙ... ΨΥΧΟΛΟΓΟΣ
ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΠΑΔΟΥΣ ΤΟΥ ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ

Μέσα στον χορό των εκατομμυρίων, τά οποία κατανέμουν μεταξύ τους: ή συγγραφέας, οί εκδοτικοί οίκοι, οί κολοσσοί τής παιδικής «ψυχαγωγίας» (κινηματογραφικές εταιρίες κ. ά.) και οί παντοιοτρόπως διακινητές τών υποπροϊόντων αυτών τής παιδικής άποχαύνωσης, άκούγονται ένίοτε επικριτικά -κι άπό τά Μ.Μ.Ε.- κάποιες φωνές περιγραφής του προβλήματος, άναφορές για «άδίστακτο marketing», επίπλαστης, δήθεν, άνησυχίας για τήν εξέλιξη του συνδρόμου «Χάρι Πότερ». Όμως, όλα αυτά δείχνουν

νά υποκρύπτουν τόσο φαρισαϊσμό, ώστε ό υποψιασμένος άναγνώστης ή θεατής νά διακρίνει και δόση ζήλιας για τήν ήμμεροχή τών «έπικριτών» στά κολοσσιαία κέρδη.

Οί «νέες ιδέες» πού κατά διαστήματα λάμπουν στό στερέωμα για τήν προβολή του συνδρόμου «Χάρι Πότερ» είναι πολλές. Μία άπό αυτές ήταν ή άνάθεση τής μετάφρασης ενός εκ τών βιβλίων τής Rowling στά «άρχαία Έλληνικά»!

Άναλύοντας τό θέμα περαιτέρω, θά έσπιστοϋμε στά δύο τελευταία έφευρήματα τών «μάγων» του promotion τών πωλήσεων:

ται να δείχνει ότι η πρώτη άνάσταση άρχισε κάποια στιγμή άνάμεσα στο 1914 και στο 1935. Μήπως λοιπόν μπορούμε να κάνουμε συλλογισμό ότι εφόσον ο Ιησούς ενθρονίστηκε το φθινόπωρο του 1914 η άνάσταση των πιστών ακολούθων του, άρχισε τριάμισι χρόνια αργότερα την άνοιξη του 1918, αυτή είναι μία πιθανότητα».

Στό κείμενο αυτό τής «Σκοπιάς» διδάσκονται οί όπαδοί τής έταιρίας σχετικά με τήν πρώτη άνάσταση ή όποία άφορά τους 144.000. Άλήθεια, πότε κατά τήν «Σκοπία» έγινε ή πρώτη αυτή άνάσταση; Η όλη παρουσίαση του «δούλου» άφήνει τόν άναγνώστη (όχι όμως και τόν όπαδό) έλεύθερο νά επιλέξει όποια χρονολογία θέλει, λαμβάνοντας όμως υπόψη του, ότι για όλες υπάρχει στό κείμενο κάποιο: «Λογικά», «πρέπει», «ίσως», «άν», «πιθανότητα». Λέξεις, πού όχι μόνον δέν κατοχυρώνουν τήν όλη θεωρία τής «Σκοπιάς» περί τής άναστάσεως τών 144.000 χρονολογικώς, αλλά άποδεικνύουν τήν αστάθεια τών δογμάτων του «δούλου».

Σημαντικό σημείο επίσης είναι ή ταυτότητα τών χρισμένων. Το κείμενο τής έταιρίας μάς πληροφορεί ότι οί 24 πρεσβύτεροι άντιπροσωπεύουν τους 144.000. Η άγία Γραφή στο έδάφ. Άποκ. ΙΔ' 1-5, παρουσιάζει στον ευαγγελιστή Ιωάννη τήν έξής εικόνα. «Και είδον και ιδού Άρνίον ιστάμενον επί τὸ ὄρος Σιών, και μετ' αυτού εκατόν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες ...» (στο 3) «και ἔψαλον ὡς ὠδὴν νέαν ἐνώπιον τοῦ θρόνου και ἐνώπιον τῶν τεσσάρων ζώων και τῶν πρεσβυτέρων...». Επομένως άλλοι είναι οί 24 πρεσβύτεροι και άλλοι οί 144.000. Ο διαχωρισμός τών δυο ομάδων είναι σαφής. Ο «άγωγός» όμως, για πολλοστή φορά, στο κήρυγμά του, δέν ανταποκρίνεται στο μήνυμα τής Άγίας Γραφής, αλλά σέ δικό του κατασκευάσμα στήν προσπάθειά του, νά έχει αυτός τήν πρωτοκαθεδρία στή συνείδηση τών όπαδών.

Άς άναλογιστοϋν, λοιπόν, οί όπαδοί: είναι καθαρή ή «τροφή», πού τους προσφέρει ό «δούλος»; Είναι ωφέλιμη; Τρέφονται πνευματικά ή νεκρώνονται όλο και περισσότερο;

α) «Τό δωμάτιο όπου “έσβησε” ο Χάρι Πότερ».

Αναδημοσιεύουμε τήν «εΐδηση» τής έφημερίδας¹.

«Η Τζ. Κ. Ρόουλινγκ τελείωσε το γράψιμο του “Harry Potter and the Deathly Hallows” σ’ αυτό το δωμάτιο (652), στις 11 Ιανουαρίου του 2007».

Με αυτό το σημείωμα η συγγραφέας έφυγε από το ξενοδοχείο πέντε αστέρων «Balmora! Hotel» του Εδιμβούργου, όπου ολοκλήρωσε το έβδομο βιβλίο της σειράς, που την έκανε πλούσια και διάσημη σε ολόκληρο τον κόσμο. Ήταν ένα σημείωμα που έμοιαζε βιαστικό, όμως λέγεται ότι έχει τη σημασία του.

Ποια μπορεί να είναι αυτή; Σύμφωνα με κάποια θεωρία, ήθελε απλώς να σημάνει το τέλος μιας εποχής. Ωστόσο, μια δεύτερη κάνει λόγο για ένα γρίφο, που θα κληθούν να λύσουν οι αναγνώστες του βιβλίου».

β) Καί η δεύτερη «εΐδηση»: Εΐδε τό φώς τής δημοσιότητας έκτεταμένο άρθρο ήμερησίας οικονομικής έφημερίδας² μέ τίτλο: «Ζητείται... ψυχολόγος για τούς όπαδούς του Χάρι Πότερ» και μέ υπότιτλο: «Άνοίγει κέντρο βοήθειας αναγνωστών πριν από τόν θάνατο δύο ήρώων».

Στό άρθρο, άφοϋ γίνεται έκτεταμένη περιγραφή για τά έκατομμύρια αντίτυπα τών 6 προηγούμενων τίτλων και τίς δεκάδες γλώσσες στίς όποίες μεταφράστηκε τό Άγγλικό κείμενο, αναφέρεται και η πρόθεση τής συγγραφέως J. K. Rowling νά ολοκληρώσει τήν σειρά τών 7 βιβλίων της **μέ τόν θάνατο κάποιων από τούς ήρωές της**.

Καθώς έχει έπίσημα έξαγγελθει, ότι στίς 21 Ίουλίου -έορτή του θερινού ήλιοστάσιου τών Wiccan- θά κυκλοφορήσει στή Βρετανία ο έβδομος και τελευταίος τίτλος τής σειράς: «Harry Potter and the Deathly Hallows³», αναμένεται ο θάνατος δύο ήρώων, γεγονός που

προφανώς έχει σάν στόχο νά προξενήσει παροξυσμό και στους φανατικούς αναγνώστες τής Rowling και στά σχετικά φόρουμ στο διαδίκτυο, για τό ποιό μπορεί νά είναι αυτοί.

Μέ τήν εύκαιρία λοιπόν αυτή, η μεγάλη βρετανική άλυσίδα βιβλιοπωλείων Waterstone’s έξήγγειλε τήν ίδρυση **Κέντρου Ψυχολογικής Υποστήριξης** έλπίζοντας -όπως δήλωσαν εκπρόσωποί της- νά βοηθήσει τούς όπαδούς του νεαρού μάγου πού, σύμφωνα με τά φαινόμενα, **θα αναστατωθούν από τό τελευταίο βιβλίο τής σειράς** και τόν θάνατο τών ήρώων. Οί υπεύθυνοι του βιβλιοπωλείου δηλώνουν ότι περιμένουν αντίδράσεις παρόμοιες με εκείνες τών έφήβων όταν διαλύονται τά ροκ ή ποπ συγκροτήματα.

Εΐναι φανερό ότι οί χειριστές του συνδρόμου «Χάρι Πότερ» μετέρχονται τά πάντα για νά δελεάσουν τό κοινό και νά προωθήσουν τίς πωλήσεις. Εΐναι δυσάρεστο όμως τό γεγονός ότι τό κοινό δελεάζεται και παγιδεύεται τόσο εύκολα.

SWATCH. ΝΟΙΩΣΕ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΜΟΥ

«Τό Voodoo στήν ύπηρεσία τής διαφήμισης» ίσως νά ήταν πιό πρόσφορος τίτλος για τό σχόλιο στήν φωτογραφία δεξιά.

Παρά ταϋτα, κι έπειδή δέν έχει τόση σημασία ο τίτλος, αλλά τό θέμα, που πραγματεύεται κανείς, θά πρέπει νά σάς πούμε ότι η έκπληξη μας προστά στήν έν λόγω καταχώρηση, υπήρξε τό ίδιο δυσάρεστο μέ τήν δική σας, όταν τήν πρωτοαντικρούσαμε.

Η παραπάνω διαφήμιση κυκλοφόρησε σε πολλά έντυπα, προκειμένου νά διαφημίσει τό νέο «μοδάτο» προϊόν του γνωστού κολοσσοϋ τής Έλβετικής ώρολογοποιίας.

Άλλά άς έλθουμε επί τής οϋσίας. Η καταχώρηση εΐκονίζει σε πρώτο πλάνο «χαριτόβρυτη» ύπαρξη, πού κρατά στά χέρια της **μιά κούκλα βουντού τήν όποία τρυπά στήν καρδιά**, ένω στό βάθος κλονίζεται καρδιοχτυπημένος ο νεαρός, πού δέχθηκε τήν Voodoo επίθεση. Στά δεξιά, η φίρμα τής εταιρίας, η

1. «Espresso», 6/2/2007.

2. «Ημερησία», 10-11/2/2007.

3. «Ο Χάρι Πότερ και οί θανάσιμες (μακάβριες) άγιότητες»(;).

φωτογραφία του ρολογιού και η «κούκλα» με τὰ αντίστοιχα slogan «Feel My Love» και «Valentine's Special 2007».

Τό συγκεκριμένο ρολόι χειρός της διαφήμισης έχει κατασκευαστεί ειδικά από την Swatch με ευκαιρία την έορτή του «άγιου» Βαλεντίνου και βγήκε στην αγορά εντός του Ίανουαρίου. Τό ρολόι ονομάζεται «Swatch, Feel My Love, Watch⁴» και στην συσκευασία του περιλαμβάνει **μία κούκλα βουντού καθώς και 5 «ειδικές» βελόνες με κεφαλές, καρδούλες⁵.**

Η Swatch θεωρείται σήμερα η μεγαλύτερη εταιρεία κατασκευής ρολογιών στον κόσμο και μάλιστα οι μετοχές της σημείωσαν άνοδο 3,4% τό πρώτο εξάμηνο του 2006⁶.

Και θά έρωτήσουμε κι έμεις: μετά από τέτοια κέρδη, πόση ανάγκη έχει η καλή εταιρεία νά «παίξει» σέ περιοχές επικίνδυνες για την ψυχική και σωματική υγεία τών κατανα-

λωτών, χρησιμοποιώντας μεθόδους, όπως η προβολή της σκληρής μαγείας στή διαφήμιση τών προϊόντων της; Κι άς μήν σπεύσουν κάποιον νά μās υπογραμμίσουν ότι «ένα άστεϊο έγινε» χωρίς κακή προαίρεση. Από άστεϊο, σέ άστεϊο κι από άμέλεια σέ άμέλεια βρίσκεται ο κόσμος μας σήμερα βυθισμένος στό θανατηφόρο τέλμα της «Νέας Έποχής του Ύδροχόου».

ΕΧΟΥΜΕ ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ ΝΕΑ ΓΙΑ ΣΕΝΑ

Πριν λίγες ήμέρες τά pare-brise τών αυτοκινήτων στην ευρύτερη περιοχή Χαλανδρίου - Αγίας Παρασκευής φιλοξένησαν ένα έγχρωμο φυλλάδιο με μικρές φωτογραφίες του Θεσείου και της Μυκόνου και με τό κατωτέρω κείμενο:

«Επιτέλους!

Μια εκκλησία για αυτούς που ψάχνουν κάτι παραπάνω. Η αλήθεια είναι ότι οι περισσότεροι άνθρωποι σήμερα δεν πάνε στην εκκλησία!

Για ποιους λόγους;

Τα κηρύγματα είναι βαρετά και δεν σχετίζονται με την καθημερινή ζωή. Φαίνεται ότι οι εκκλησίες δεν ενδιαφέρονται για τις ανάγκες του άλλου. Η ζωή είναι πολυάσχολη, και δεν βρίσκουμε χρόνο να εκκλησιαστούμε. Δεν υπάρχει τίποτα για τα παιδιά.

Έχουμε ευχαρίστα νέα για σένα!

Η Βιβλική Βαπτιστική Εκκλησία είναι εδώ να σε βοηθήσει στους δύσκολους αυτούς καιρούς. Είμαστε μία ομάδα φιλικών ανθρώπων που έχουν ανακαλύψει τη χαρά και την ολοκλήρωση της χριστιανικής ζωής.

Στην Βιβλική Βαπτιστική Εκκλησία:

Θα ακούσεις κηρύγματα που θα σε βοηθήσουν.

Θα καταλάβεις ότι ενδιαφερόμαστε για σένα.

Θα κάνεις νέες φιλίες.

Θα είσαι σίγουρος ότι τα παιδιά σου είναι σε καλά χέρια.

Έλα να δεις από μόνος σου! (Χάρτης στο πίσω μέρος)».

4. Swatch. Νοιώσε τόν έρωτά μου.

5. <http://www.amazon.co.uk/Swatch-Feel-My-Love-Watch/dp/B000MLXSS8>

6. <http://www.xak.com/gmain/newsshow.asp?id=64004>

Ἀπό τά στοιχεῖα, στό πίσω μέρος τοῦ ἐντύπου προκύπτει ὅτι «τήν εὐθύνη τῆς ἐν λόγῳ ἐνέργειας ἀναλαμβάνει» ἡ «Βιβλική Βαπτιστική Ἐκκλησία». Ὅσοι βλέπαμε τήν ἔδρα της ἐπί χρόνια πολλά σ' ἓνα ἰσόγειο κατάστημα μέ ἀσπρισμένες προθήκες, σέ ἓνα στενό δρομάκι ἀπέναντι ἀπό τό A.C.S.⁷, στήν Ἁγία Παρασκευή, νομίζαμε ὅτι βρισκόταν ἐκεῖ μόνο καί μόνο γιά νά καλύπτει τίς λατρευτικές ἀνάγκες κάποιων μελῶν τοῦ A.C.S.

Νά, ὅμως πού σήμερα, ἡ μικρή αὐτή ομάδα ἄρχισε «διαφημιστική ἐκστρατεία» μέ προφανή στόχο νά πυκνώσει τίς τάξεις της σέ βάρος τῶν πιστῶν τῆς Ἐκκλησίας -συνειδητῶν ἢ ὄχι, ἔχει λίγη σημασία.

Καί διερωτᾶται ὁ Ὁρθόδοξος Χριστιανός:
α) Τί παραπάνω νομίζουν ὅτι μποροῦν νά προσφέρουν στόν βαπτισμένο Ὁρθόδοξο οἱ ἐμπνευστές τοῦ ἐντύπου αὐτῆς τῆς προτεσταντικῆς ὁμολογίας τῶν «Βαπτιστῶν»;

β) Τά κηρύγματα μπορεῖ νά εἶναι «βαρετά» γιά τούς «Βαπτιστές», ὅμως ἡ Ἐκκλησία δέν βασίζεται σέ κηρύγματα, ἀλλά στή Μυστηριακή Ζωή, πού αὐτοί στεροῦνται.

γ) Ποιές εἶναι αὐτές οἱ «ἐκκλησίες» πού δέν ἐνδιαφέρονται γιά τίς ἀνάγκες τοῦ ἄλλου; Προφανῶς, ὄχι ἡ Μία Ἁγία Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία, ἡ Ὁρθοδοξία!

Δέν θά συνεχίσουμε τήν ἀνάλυση τοῦ ὑπολοίπου κειμένου. Ἔτσι ἢ ἀλλιῶς δέν ἔχει νόημα. Ὁ πιστός Ὁρθόδοξος ζεῖ τίς ἀπαντήσεις ἀκόμη κι ὅταν δέν τίς ἐκφράζει προφορικά ἢ γραπτά. Ἐκεῖνο πού εἶναι λυπηρό εἶναι ὅτι ἔρχονται στόν τόπο μας νά μᾶς «εὐαγγελίσουν» ἄνθρωποι πού δέν ἔχουν τήν Ἀλήθεια καί κάποτε, κάποιοι ἀπό μᾶς παρασύρονται.

Ἡ Ἐκκλησία μας ἔχει τήν Ἀλήθεια καί μόνον Αὐτή τήν Ἀλήθεια πού εἶναι πρόσωπο τήν Ἀλήθεια πού εἶναι ὁ Χριστός, ὁ ἀπό Ναζαρέτ, ὁ Ὁν, ὁ Ἦν καί ὁ Ἐρχόμενος, τά πάντα ἐν πᾶσι Χριστός. Ἄς τό ζήσουμε αὐτό κι ἄς προσευχηθοῦμε γιά τούς πλανημένους

ἀδελφούς, ἀλλά ἄς ἐντείνουμε συγχρόνως καί τήν δική μας ποιμαντική καί τήν Ὁρθόδοξη μαρτυρία μας.

UFO... ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Πρόσφατη σειρά τηλεοπτικῶν ἐκπομπῶν, ἀπό γνωστή τηλεπαρουσιάστρια τῆς κρατικῆς τηλεόρασης, πού φιλοξένησε «ἐγκριτους» UFO-λόγους⁸, στούς ὁποίους «προσέφερε βήμα», ὥστε νά ἀναπτύξουν τίς ἐξωφρενικές θεωρίες τους, περί δήθεν ὑπαρξῆς ἐξωγήινων λογικῶν ὄντοτήτων, προξένησε μέν ποικίλα ἀρνητικά σχόλια, ἄφησε ὅμως μετέωρο ἓνα σοβαρότατο ἐρώτημα: Γιατί ὑπάρχει τέτοιου εἴδους ἐνδιαφέρον στήν Ἑλλάδα καί ποιοί καί γιατί προσπαθοῦν νά προσανατολίσουν τό κοινό πρὸς αὐτή τήν κατεύθυνση;

Εἶναι γνωστό ὅτι στό ἐξωτερικό δροῦν πλήθος «UFO-σέκτες», ἐνῶ κάποιες ἀπό αὐτές δραστηριοποιοῦνται καί στή χώρα μας, ὅπως ἡ «Ἑλληνική Ραελική Ἐταιρεία» καί ἡ κίνηση «Ἔργο Διάσωσης τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ» («Οἰκουμενική Ζωή» τῆς Gabriele Wittek). Κύριο ἀντικείμενό τους εἶναι ἡ διάδοση τῶν ἰδεῶν τους καί ἡ «προετοιμασία» τῶν «πιστῶν» τους γιά «Ἐπαφές Γ' τύπου» μέ τούς «ἐξωγήινους», ἐνῶ κάποιες ἀπό αὐτές ἔχουν στό ἐνεργητικό τους καί ὁμαδικές αὐτοκτονίες.

Ὅμως, πέραν ἀπό τίς καθαρά «UFO-λογικές» ομάδες, οἱ περισσότερες σχεδόν ἀπό τίς γνωστές «λατρεῖες» περιλαμβάνουν στά πιστεύω τους καί στίς πρακτικές τους UFO-λογικό ὑλικό. Ἡ «Locus 7», ἡ Σαηντολογία καί τά Νεογνωστικά παρακλάδια τῆς κίνησης τοῦ Samael Aun Weor εἶναι ἐλάχιστα μόνο παραδείγματα αὐτῆς τῆς πραγματικότητας.

Οἱ περισσότερες ἀποκρυφιστικές ὁργανώσεις πού ἀποδέχονται τίς «ἐξωγήινες λογικές ὀντότητες», τούς ἀποδίδουν καί τήν δήθεν πραγματική τους ταυτότητα. Τήν ταυτότητα τοῦ «ἐπισκέπτη» ἀπό ἄλλη διάσταση, χωρίς κατ' ἀνάγκην συσχετισμό μέ κάποιας μορφῆς

7. American Community Schools of Greece. Ἐκπαιδευτικό Ἰδρυμα τοῦ Ἀγγλο-Ἀμερικανικοῦ προσωπικοῦ στή χώρα μας.

8. Βλέπε καί «ΔΙΑΛΟΓΟΣ», τ. 46, σελ. 9-11.

τεχνολογία ή άλλη επιστημονική γνώση, χαρακτηρίζοντας τις οντότητες αυτές άλλοτε σάν «άνυψωμένους διδασκάλους», άλλοτε σάν «προστάτες αγγέλους» ή «φύλακες της πύλης» κ.ά.

Ακόμη, κορυφαίοι ξένοι έρευνητές «UFO-λόγοι», πού επί χρόνια έρευνούν με επιστημονικές μεθόδους τή δυνατότητα ύπαρξης έξωγήινης νοημοσύνης, σήμερα πλέον προσανατολίζονται κι αυτοί στην άποψη ότι ή έξωγήινη παρουσία -όταν βεβαίως είναι γνήσια και δέν πρόκειται περί απάτης, ψευδαίσθησης ή αυθυποβολής- μπορεί νά έρμηνευτεί στόν χώρο τών παραφυσικών ή παραψυχικών φαινομένων.

Καί πιό συγκεκριμένα, οί έρευνητές τών φαινομένων UFO θεωρούν σωστό νά προειδοποιήσουν τούς ανθρώπους για τούς κινδύνους. Ο John Keel π. χ., άγνωστικιστής κατά δήλωσή του, γράφει: «Τò νά ανακατεύεται κανείς με τὰ UFO είναι σάν νά ανακατεύεται με τή μαύρη μαγεία. Τò φαινόμενο καταδυναστεύει τούς νευρωτικούς, τούς άφελείς, και τούς άνωριμους. Παρανοϊκή σχιζοφρένεια, δαιμονομανία, άκόμα και αυτοκτονία μπορούν νά προκύψουν— όπως έχουν ήδη προκύψει σε ένα άριθμό περιπτώσεων. Μια μέτρια περιέργεια σχετικά με τὰ UFO μπορεί νά μετατραπεί σε καταστροφική μονομανία. Γι' αυτό τόν λόγο, **συνιστώ σθεναρά στους γονείς νά άπαγορεύουν στα παιδιά τους νά αναμειχθούν. Οί δάσκαλοι και άλλοι ενήλικες δέν πρέπει νά ενθαρρύνουν τούς εφήβους νά ενδιαφέρονται γι' αυτό τò θέμα⁹.**»

Έτσι, ή «έπικοινωνία με UFO» δέν είναι παρὰ μία σύγχρονη μορφή τού άποκρυφιστικού φαινομένου, τò όποιο διαιωνίζεται από τήν αρχαιότητα μέχρι τις μέρες μας. Πολλοί, έπειδή έχουν έγκαταλείψει τò Χριστιανισμό ψάχνουν για «σωτήρες» από τò έξω-διάστημα, και για τόν λόγο αυτό, τò «φαινόμενο» τούς προσφέρει «εϊκόνας διαστημοπλοίων»

9. UFOs: Operation Trojan Horse, σελ. 220.

και «όντων από τò διάστημα».

Άλλά τί είναι αυτό τò «φαινόμενο»; Ποιος κάνει τò «σχεδιασμό», και για ποιò σκοπό;

Οί έρευνητές σήμερα, όπως ήδη αναφέραμε, έχουν δώσει τις άπαντήσεις στα περισσότερα έρωτήματα, παρ' ότι, μη έχοντας έμπειρία στον χώρο τών «θρησκευτικών φαινομένων», δέν κατανοούν πλήρως τή σημασία αυτού πού έχουν ανακαλύψει.

Ένας άλλος έρευνητής, ό Brad Steiger, καθηγητής τού Πανεπιστημίου της Iowa, πολυγραφότατος στο θέμα, μετὰ από πρόσφατη λεπτομερή μελέτη τού «Γαλάζιου Βιβλίου¹⁰», δήλωσε: «Έχουμε νά κάνουμε με ένα πολυδιάστατο παραφυσικό φαινόμενο, τò όποίο είναι κατά μεγάλο μέρος γηγενές στον πλανήτη γη¹¹».

Ό John Keel, πάλι, γράφει: «Η πραγματική ιστορία των UFO... είναι μία ιστορία με πνεύματα και φαντάσματα και παράξενες νοητικές αποπλανήσεις ενός άόρατου κόσμου που μας περιβάλλει και περιστασιακά μας καταπίνει... Είναι ένας κόσμος παραίσθησης... όπου η ίδια η πραγματικότητα διαστρεβλώνεται από παράξενες δυνάμεις που φαινομενικά μπορούν νά χειριστούν τò χώρο, τò χρόνο, και τήν ύλη - δυνάμεις που είναι σχεδόν ολοκληρωτικά πέρα από τις δυνάμεις κατανόησής μας... οι εκδηλώσεις UFO μοιάζουν νά είναι, συνολικά, μονάχα μικρότερες παραλλαγές του αρχαίου δαιμονολογικού φαινομένου¹²».

Χρειάστηκε, όπως φαίνεται, ένας όλόκληρος αιώνας για νά ανακαλύψουν οί ξένοι έρευνητές τά όσα πάντα δίδασκε ή Έκκλησία σχετικά με τις «έξωγήινες» οντότητες.

Όμως, δέν λείπουν κι από τή σύγχρονη Έκκλησιαστική Γραμματεία οί σχετικές άναφορές¹³.

10. Τò πρόγραμμα «Γαλάζιο Βιβλίο» (project Blue Book) της Πολεμικής Αεροπορίας τών Η. Π. Α. ξεκίνησε τò 1952, με στόχο τήν καταγραφή έμφανίσεων UFO (ATIA).

11. Canadian UFO Report, καλοκαίρι 1977.

12. «UFOs: Operation Trojan Horse», σελ. 46, 299.

13. π. Σεραφέιμ Ρόουζ «Η Όρθοδοξία και ή θρησκεία τού μέλλοντος», Έκδόσεις Έγρηγορη.

ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΟΥ... ΤΑ ΔΙΑΣΤΗΜΑΚΙΑ

Ής δοῦμε ὁμῶς πῶς τό ἐκπαιδευτικό μας σύστημα ἀντιμετωπίζει τό σχετικό «φαινόμενο» μιᾶς καί μιᾶς εἶναι γνωστό ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἀπό τά πρῶτα παιδικά του χρόνια διαμορφώνει τήν προσωπικότητά του παράλληλα μέ τά πιστεύω του, κάτι πού εἶναι δύσκολο ἕως ἀδύνατο νά τροποποιηθῆ ἀργότερα.

Παραθέτουμε δειγματοληπτικά μικρό μόνο μέρος ἀπό τά ὅσα διδάσκονται στά σχολικά βιβλία Δημοτικοῦ καί Γυμνασίου:

α) Γλώσσα Ε΄ Δημοτικοῦ, Β΄ τεῦχος, Τετράδιο Ἐργασιῶν, σελ. 7.

«Ο Τζίνο... ξαφνικά γκρεμίστηκε κάτω, σ' ἓνα ἀτέλειωτο τούνελ με πυκνό σκοτάδι, χωρίς να χτυπήσει, χωρίς να παρατηρήσει καμιά ἐνόχληση στην αναπνοή του. Σταμάτησε και βρέθηκε να κάθεται σε κάτι μαλακό. Το σκοτάδι γύρω του δεν ήταν πια τόσο πυκνό. Ἐνα φως ἀναψε και εἶδε ἓνα δωμάτιο γεμάτο με παράξενες μηχανές. Εκεί στεκόταν ἓνας ἄντρας με πολύ παράξενη κορμοστασιά, φορούσε μαύρη στολή και γυαλιά με χοντρούς φακούς. Ὅταν τον πλησίασε, κατάλαβε πως βρισκότανε σε ἓνα κλουβί μέσα. Ο «μάγος» του εἶπε ὅτι πριν μια στιγμή μπορεί να βρισκόταν στο 2004, ἀλλά τώρα βρίσκεται στο 2438. Του ἐξήγησε ὅτι ἔχουν περάσει πεντακόσια χρόνια σχεδόν και η Γη δεν εἶναι πια ὅπως την ἄφησε πριν λίγο. Εἶναι μια μοναδική τεράστια πόλη που απλώνεται ἀπό τη μια θάλασσα ως την ἄλλη και ἀπό τον ἓναν πόλο στον ἄλλο... Ἐχουν μηχανές κι επιστημονικές γνώσεις που τους επιτρέπουν να ταξιδέψουν στο χρόνο...»¹⁴.

β) Γλώσσα Ε΄ Δημοτικοῦ, Β΄ τεῦχος, Τετράδιο Ἐργασιῶν, σελ. 11.

«Παράξενα περιστατικά και υποθέσεις περί ἐμφάνισης ἐξωγήινων αναφέρονται και στη χώρα μας. Ο τύπος τις καταγράφει σχεδόν ὅλες, ενώ ἀφθονες εἶναι και οι συνεντεύξεις με

αυτόπτες μάρτυρες, λιγότερο ἢ περισσότερο ἀξιόπιστους. Πολλά ἀπό αυτά τα περιστατικά βρίσκουν μια λογική ἐξήγηση. Ἐνα ελάχιστο ποσοστό ἀπό τις καταγγελίες περί ἐμφάνισης οὐφο στην Ελλάδα παραμένει επιστημονικά ἀνεξήγητο... Πόσο εύκολο εἶναι, στην πραγματικότητα, κάποιιοι ἐξωγήινοι να διασχίζουν το ἀχανές διάστημα με διαστημόπλοια καταλήγοντας στην ἀστρική μας γειτονιά;¹⁵».

γ) Γλώσσα Ε΄ Δημοτικοῦ, Β΄ τεῦχος, Τετράδιο Ἐργασιῶν, σελ. 12.

«Εκτός ἀπό τη μαρτυρία που διαβάσαμε στο κείμενο, υπάρχουν ἀμέτρητες. Ἄλλες βρίσκονται γραμμένες και ἄλλες μεταδίδονται προφορικά. Προσπαθήστε να βρεῖτε μια τέτοια μαρτυρία που να ἔχει συμβεί στη χώρα μας η ἀλλοῦ και να την περιγράψετε παρακάτω σε μια παράγραφο:

Ἄς υποθέσουμε ὅτι αυτά που διαβάσατε στο παραπάνω κείμενο εἶναι γεγονότα που δεν ἔχουν συμβεί και οι ἐπιστήμονες πιθανολογούν ὅτι θα συμβούν κάποια στιγμή στο μέλλον. Ξαναγράψτε λοιπόν το μαυρισμένο κομμάτι του κειμένου ἔτσι που να φαίνεται ὅτι αυτά που λέει θα γίνουν στο μέλλον (θα πρέπει να βάλετε τα ρήματα στο συνοπτικό μέλλοντα).

Παράξενα περιστατικά και υποθέσεις περί ἐμφάνισης ἐξωγήινων θα αναφερθούν και στη χώρα μας».

δ) Γλώσσα Ε΄ Δημοτικοῦ, Β΄ τεῦχος, Τετράδιο Ἐργασιῶν, σελ. 68. «Μαθαίνω περισσότερα για μυστήρια και επιστημονική φαντασία».

Ἀκολουθεῖ κατάλογος προτεινομένων ἀπό τό σχολεῖο βιβλίων γιά «περαιτέρω διερεῦνηση» τοῦ θέματος.

«Ἄλυτα μυστήρια, εκδ. Μίνωας, Ἀθήνα, 1996.

Ἡ χαμένη Ἀτλαντίδα, μετάφρ. Β. Κόκκινου, εκδ. Ἑλληνικά Γράμματα, Ἀθήνα, 2001.

Κάσλερ Κλάιβ, Ἡ ἀνακάλυψη της Ἀτλαντίδος, μετάφρ. Ν. Παπαδάκης - Μ. Κόφφα, εκδ. Ἑλληνικά Γράμματα, Ἀθήνα, 2001.

14. Τζάννι Ροντάρι, «Ἡ πίπα τῆς μάγισσας καὶ ἄλλες φανταστικές ἱστορίες», μετάφρ. Λ. Ταχμαζίδου, ἔκδ. Πατάκη, Ἀθήνα, 1997.

15. www.focusmag.gr (διασκευή).

Κεχροπούλου Μαρία, *Η χαμένη Ατλαντίδα*, εκδ. Ενάλιος, Αθήνα, 2002.

Κλαρκ Άρθουρ, *Νησιά στον ουρανό*, μετάφρ. Β. Μάστορη, εκδ. Πατάκη, Αθήνα, 1993.

Λάζος Χρήστος, *Ο υπολογιστής των Αντικυθήρων*, εκδ. Αίολος, Αθήνα, 1994.

Μάστορη Βούλα, *Ο καλεσμένος*, εκδ. Ψυχογιός, Αθήνα, 1991.

Μπάρτζης Γιάννης, *U.F.O. στα Διγελιώτικα*, εκδ. Καστανιώτη, Αθήνα, 1990.

Ουέλ Χέρμπερτ Τζορτζ, *Ο πόλεμος των κόσμων*, μετάφρ. Γ. Θωμόπουλος, εκδ. Μίνωας, Αθήνα, 1993.

Ουέλ Χέρμπερτ Τζορτζ, *Η μηχανή του χρόνου*, μετάφρ. Β. Μάστορη, εκδ. Ψυχογιός, Αθήνα, 2001.

Σίνου Κίρα, *Η μηχανή στο υπόγειο*, εκδ. Κέδρος, Αθήνα, 1992.

Σίνου Κίρα, *Ο τελευταίος Βασιλιάς της Ατλαντίδος*, εκδ. Κέδρος, Αθήνα, 2003.

Τόμας Άντριου, *Τα μυστικά της Ατλαντίδος*, μετάφρ. Κ. Μπακαλάκος, εκδ. Καστανιώτη, Αθήνα, 1979.

Ψαρούτη Λίτσα, *Το αίνιγμα της πέτρινης γενειάδας*, εκδ. Πατάκη, Αθήνα, 1994.

Ανθολόγιο: Ειρήνη Μάρρα, *Η καλλονή με το φιδίσιο κορμί*, σελ. 261.

Λουκιανού (Ταξίδια γεμάτα περιπέτειες), σελ. 265».

ε) Νεοελληνική Γλώσσα Γ΄ Γυμνασίου, σελ. 145.

«Ο γήινος Άρθουρ Ντεντ, από μια εντελώς απίθανη άθροιση απιθανοτήτων, βρέθηκε να ταξιδεύει στο διάστημα μαζί με το φίλο του Φορντ Έσκορτ, Μπετελγεξισνό που 'χε ξεμείνει στη Γη. Βέβαια, η Γη έχει ήδη κατεδαφιστεί από το Βογγονικό Οικοδομικό Στόλο (με εντολή της Γαλαξιακής Πολεοδομίας), για ν' ανοίξει μια γαλαξιακή λεωφόρος υπερταχείας κυκλοφορίας. Κάτω από εντελώς απίθανες συνθήκες, ο Άρθουρ βρέθηκε πάνω στη «Χρυσή Καρδιά», διαστημόπλοιο Άπειρης Απιθανότητας, που μόλις είχε κλέψει ο Ζάφορντ Μπλήμπλι-μπροξ, πρόεδρος του Γαλαξία και ξάδερφος του Φορντ Έσκορτ και τον οποίο

συνοδεύει η Τρίλιαν, ένα κορίτσι που είχε αφήσει ανικανοποίητα αισθήματα στον Άρθουρ, μια νύχτα σ' ένα πάρτι στο Λονδίνο.

Όλοι μαζί (να μην ξεχάσουμε και το Μάρβιν, το ψυχοπαθές ρομπότ) κατευθύνονται στο μυθικό πλανήτη Μαγραθέα...»

Καί ολοκληρώνοντας την παρουσίαση αυτού του «θεάτρου του παραλόγου», με τό υλικό του οποίου τό εκπαιδευτικό μας σύστημα τρέφει την ψυχή των παιδιών μας, θά παρουσιάσουμε τό «**Πανελλήνιο Ψυχαγωγικό-Επιμορφωτικό Πρόγραμμα για μαθητές καί νέους**», πού δρομολόγησε τό «Ευρωπαϊκό Κέντρο Κινούμενων Σχεδίων» μέ τήν συνεργασία τής «**Γενικής Γραμματείας Νέας Γενιάς**» καί τό όποιο μοιράστηκε σέ μορφή D.V.D. δωρεάν σ' όλες τίς τάξεις του Δημοτικού Σχολείου.

Τίτλος του D.V.D.: «**Οι φίλοι μου... τα διαστημάκια. Ελλάδα 2003**».

«Οι φίλοι μου τα διαστημάκια είναι μια περιπέτεια κινουμένων σχεδίων και αναφέρεται κυρίως στην φιλία και την εμπιστοσύνη.

Ο Κιντς και ο Ποντίξ, είναι δύο αστρομαχητές του τάγματος του απέραντου καλού και προέρχονται από έναν μακρινό πλανήτη.

Μια βλάβη του σκάφους, τους αναγκάζει να προσγειωθούν στο δωμάτιο ενός μικρού κοριτσιού, της Αλεξάνδρας. Για να επιζήσουν, ενσωματώνονται στα αγαπημένα της κουκλάκια και της ζητούν την βοήθεια της, προκειμένου να επισκευάσουν το σκάφος τους. Η Αλεξάνδρα δέχεται πρόθυμα να τους βοηθήσει και όλοι μαζί ξεκινούν για την αναζήτηση των ανταλλακτικών, αναζήτηση που θα τους οδηγήσει σε μια μεγάλη περιπέτεια, η οποία θα δοκιμάσει τόσο την φιλία τους όσο και τα όρια του «απέραντου καλού» στο οποίο έχουν δώσει όρκο, οι δύο μικροί αστρομαχητές.

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ»

Μετά από όλα τά άνωτέρω είναι άνεξιγήγητη, ή έπιμονή νά θεωρείται στή χώρα μας σαν «εκπαιδευτικό υλικό», κατάλληλο για τή διαμόρφωση τής προσωπικότητας των παιδιών μας αυτό, πού στή Δύση έντοπίζεται πλέον σαν περιθωριακό καί δαιμονικό. Τά όσα πα-

ρουσιάσαμε έντοπίζονται και σε πολλά άλλα έγχειρίδια και βοηθήματα και ειδικά σε ξενόγλωσσα (βιβλία Ἀγγλικῶν κ.ἄ.).

Γιατί πρέπει νά συνεχίζουμε νά ἐπιμένουμε στήν ὑποβάθμιση τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ μας συστήματος καί σ' αὐτόν ἀκόμη τόν τομέα;

Μήπως εἶναι καιρός νά ἐγκαταλείψουμε τούς «χοίρους» καί τά «ξυλοκέρατα» καί νά ἀποφασίσουμε τήν ἐπιστροφή μας στόν Πατέρα; Ἡ Ἐκκλησία προσεύχεται καί περιμένει...

ΟΙ ΡΑΕΛΙΑΝΟΙ ΚΑΙ ΤΟ ΦΙΑΣΚΟ ΤΩΝ «ΚΛΩΝΩΝ».

«Δημιουργῶ ζωή!»: Αὐτή ἦταν ἡ δήλωση τῆς Brigitte Boisselier, στίς 27 Δεκεμβρίου 2002.

Ἡ Boisselier, χημικός καί «ἐπίσκοπος» τῶν Ραελιανῶν, ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ ἐταιρεία της, «Clonaid», πού στεγάζεται στή Φλόριντα, κλωνοποίησε τόν πρῶτο ἄνθρωπο. Τό βρέφος, πού ὀνομάστηκε Εὔα, εἶναι κόρη μιᾶς ἀμερικανίδας, μέλους τῆς σέκτας, πού διδάσκει, ὅτι ἡ ἀνθρωπότητα δημιουργήθηκε ἀπό ἐξωγήινους. Ἐνα ἀκόμη κλωνοποιημένο βρέφος ὑποστηρίζεται, ὅτι γεννήθηκε στήν Ὀλλανδία στίς 5 Ἰανουαρίου 2003 καί τρία ἄλλα ἀναμένονται στά τέλη Ἰανουαρίου.

Δύσπιστοι ἐπιστήμονες δήλωσαν, ὅτι δέν ὑπάρχουν στοιχεῖα πρός ἐπιβεβαίωση αὐτῶν τῶν ἰσχυρισμῶν. Ἐξέφρασαν ἀκόμη φόβους,

ὅτι συντρέχουν ἠθικές καί ἰατρικές περιπλοκές σχετικά μέ τήν κλωνοποίηση¹⁶.

Ἐξ ἄλλου, γιά πιθανή καλοστημένη ἀπάτη ἀπό πλευρᾶς Clonaid μέ στόχο νά στρέψει τὰ φῶτα τῆς δημοσιότητας στή σέκτα τῶν ραελιανῶν κάνει λόγο ὁ Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος, Μάικλ Γκίλεν, καθὼς ἀναστέλλεται ἐπ' ἀόριστο ἡ ἀνεξάρτητη ἔρευνα γιά τήν ταυτοποίηση τοῦ DNA μητέρας καί πρώτου (;) κλωνοποιημένου βρέφους.

Ὅπως ἐπισημαίνει τὸ New Scientist, ὁ πρῶην ἐπιστημονικὸς συντάκτης τοῦ ABC News καταγγέλλει πὼς στήν ομάδα ἐπιστημόνων τῆς ὁποίας τέθηκε ἐπικεφαλῆς δέν ἐπετράπη καμία πρόσβαση στήν οἰκογένεια τῆς Εὔας καί συνεπῶς εἶναι ἀδύνατο νά ἐπαληθεύσει τοὺς ἰσχυρισμοὺς Clonaid καί ραελιανῶν περὶ γέννησης, στίς 26 Δεκεμβρίου, τοῦ πρώτου ἀνθρώπινου κλώνου.

ἀναφέρει σὲ ἀνακοίνωσή του ὁ Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος. Στὸ ἴδιο μῆκος κύματος κινοῦνται, ἄλλωστε, καί οἱ δηλώσεις τῆς μεγαλύτερης μερίδας τῶν ἐπιστημόνων, ὅπως ἐπισημαίνει τὸ New Scientist¹⁷.

16. Fair News 3/2002 καί «The Daily Telegraph», 28-12-2002.

17. <http://www.in.gr/news/article.asp?lngEntityID=429134>

ΟΜΑΔΕΣ ΜΕΛΕΤΗΣ ΤΟΥ ΣΚΗΝΙΚΟΥ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ

Λειτουργοῦν ἐφέτος, στά πλαίσιά της Π. Ε. Γ., οἱ ἐξῆς Ὅμαδες Μελέτης τοῦ Σκηنيκοῦ τῶν Αἱρέσεων καί τῆς Παραθρησκείας:

1. **Ὅμαδα Μελέτης** τῆς ἱστορίας, ἐξέλιξης, διδασκαλίας καί δράσης τῆς Ἐταιρίας «Σκοπιά» τῶν «**Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά**» (Κάθε Τετάρτη, 6.00'-7.00' μ.μ.)
2. **Ὅμαδα Μελέτης** τῆς ἱστορίας, ἐξέλιξης, διδασκαλίας καί δράσης τῶν **Πεντηκοστιανῶν**. (Κάθε Δευτέρα, 6.00'-8.00' μ.μ.)
3. **Ὅμαδα Μελέτης** τῆς ἱστορίας, ἐξέλιξης, διδασκαλίας καί δράσης τῆς **Νεοειδωλολατρίας**. (Κάθε Δευτέρα, 6.30'-8.30' μ.μ.)
4. **Ὅμαδα Μελέτης** τοῦ σκηنيκοῦ τῆς «**Νέας Ἐποχῆς**» (Γκουρουϊστικές, Ἀποκρυφιστικές, Ἐναλλακτικές, Νεο-Γνωστικές, Σατανιστικές, κ.λπ. ὁμάδες). (Κάθε Τετάρτη, 7.00'-8.00' μ.μ.)

Τά **Μαθήματα** πραγματοποιοῦνται σὲ αἴθουσα τοῦ Ἐνοριακοῦ Κέντρου τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς (Ἀποστόλου Παύλου 10, δύο δρόμους δεξιά, μετὰ τήν Ε. Ρ. Τ.). Τηλ. ἐπικοινωνίας: 210 6396 665.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΕΣ ΕΚΠΟΜΠΕΣ

Από τό Ραδιοφωνικό Σταθμό τής Έκκλησίας τής Ελλάδος, **89,5 FM**, μεταδίδονται οί έξις έκπομπές:

1) Σεμινάριο Όρθοδόξου Πίστewς. Τετάρτη, 16.00-17.00 & 12.00-1.00 (βράδυ).

Πρωαγωγός: Π. Ε. Γ. (Πανελλήνια Ένωση Γονέων γιά τήν Προστασία του Έλληνορθοδόξου Πολιτισμού, τής Οικογενείας καί του Άτόμου). Παρουσιάστρια: κ. Αίκατερίνη Άναγνωστοπούλου.

2) Έκκλησία καί Αιρέσεις. Πέμπτη, 16.30-17.00 & 2.00-2.30 (βράδυ).

Παραγωγός: Π. Ε. Γ., σέ συνεργασία μέ τή Σ. Ε. επί των αιρέσεων. Παρουσιάστρια: κ. Αίκατερίνη Άναγνωστοπούλου.

Άπό τό Ραδιοφωνικό Σταθμό τής Πειραιϊκής Έκκλησίας, **91,2 FM**, μεταδίδεται ή έκπομπή

3) Άντιαιρετική Δράση. Σάββατο, 14.15-15.00.

Έπιμελείται καί παρουσιάζει ό Πρωτοπρ. π. Κυριακός Τσουρός.

Ίστοσελίδα τής **ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ:**

www.ecclesia.gr, e-mail: **iera-synodos@ecclesia.gr**,

Ίστοσελίδα τής **Π. Ε. Γ.:** **www.ppu.gr**

Ο ΝΙΚ ΜΑΡΒΕΛ ΚΑΙ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΜΕ ΤΟ ΘΗΡΙΟ

*Ένα βιβλίο του Mark Elias Johnes
σέ μετάφραση καί προσαρμογή
Γιάννη Μηλιώνη.*

Ό «**Νίκ Μάρβελ**» είναι ένα «μυθιστόρημα», όμως ένα «μυθιστόρημα» αλλοιώτικο από τ' άλλα.

Είναι γραμμένο γιά παιδιά, αλλά, όπως λέει κι ό μεταφραστής του, γιά παιδιά από 9 μέχρι καί 99 ετών.

Είναι γραμμένο γιά τά παιδιά τής γενιάς αυτής καί μέσα σ' αυτό, τά νέα παιδιά θά συναντήσουν τή γενιά τους, μέ τά καλά της καί τήν ασχήμια της κι ίσως στό τέλος νά θελήσουν ν' αξιοποιήσουν τά καλά.

Ό «**Νίκ Μάρβελ**» είναι ένα «μοντέρνο» βιβλίο, πού μιλά στά σημερινά παιδιά στή γλώσσα τους, στή γλώσσα, πού αυτά καταλαβαίνουν καί μέσα από τή γλώσσα αυτή

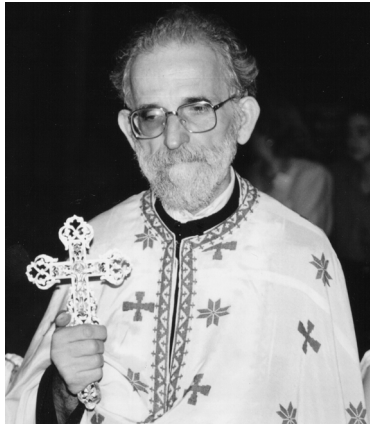
περνά κάποια άλλα πράγματα, πού τά σημερινά παιδιά ίσως δέν άκουσαν ποτέ κι ίσως δέν φαντάζονται καν ότι υπάρχουν.

Ό «**Νίκ Μάρβελ**» γράφτηκε γιά σένα καί γιά τό παιδί σου, αλλά ειδικά γράφτηκε γιά τό παιδί του «γείτονα», πού δέν έχει καί πολλές σχέσεις μέ τήν Έκκλησία.

Κάποια από τά γεγονότα καί τά πρόσωπα πού εμπλέκονται στό «μύθο» είναι φανταστικά, κάποια άλλα όμως όχι, κι από έσένα εξαρτάται νά βρεις τελικά τήν άκρη.

Άξίζει νά τό διαβάσεις τό «μυθιστόρημα» αυτό. Θα σου λύσει πολλά έρωτήματα, πριν σου δημιουργήσει καινούργια.

«Νίκ Μάρβελ»: Διάβασέ το, διάδωσέ το, χάρισέ το όπου μπορείς!

**ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΥ ΣΥΝΙΣΤΟΥΜΕ
του π. Αντωνίου Άλεβιζοπούλου
και συνεργατών του**

1. «Ἡ Ὁρθοδοξία μας».
2. «Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Πίστη-Λατρεία- Ζωή».
3. «The Orthodox Church. Its Faith, Worship and Life».
4. «Ἡ ἀστρολογία στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας».
5. «Ποιμαντική ἀντιμετώπιση τῶν αἰρέσεων καί τῆς παραθρησκείας».
6. «Ἐγχειρίδιο αἰρέσεων καί παραχριστιανικῶν ὁμάδων», (ἔκδ. Γ΄).
7. «Πεντηκοστιανοί καί Ὁρθοδοξία».
8. «Μετενσάρκωση ἢ Ἀνάσταση; Ὁρθόδοξη θεώρηση τοῦ Κακοῦ», (ἔκδ. Β΄).
9. «Ἀποκρυφισμός, Γκουρουϊσμός, “Νέα Ἐποχή”», (ἔκδ. Γ΄).
10. «Διαλογισμός ἢ προσευχή; Ὁρθόδοξη θεώρηση».
11. «Ἡ Λατρεία τῆς “Σκοπιᾶς”», (τόμος Α΄).
12. «Μία δικτατορία στό Μπρούκλιν», (τόμος Β΄) (ἔξαντλήθηκε).
13. «Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά καί Ὁρθοδοξία», (τόμος Γ΄).
14. «Ἡ χαμένη ἀθωότητα. Περιπλανήσεις σέ δρόμους τοῦ Ἐωσφόρου».
15. «Νεοφανεῖς αἰρέσεις-Καταστροφικές Λατρεῖες στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας».
16. «Ἐγκληματικό δόγμα. Ἐμπειρίες πρώην σατανιστῶν».
17. «Ντοκουμέντα γιά αἰρέσεις καί παραθρησκεία».
18. «Ὅμαδες ἀσυμβίβαστες μέ τήν Ὁρθόδοξη πίστη», ἔκδ. Ζ΄ Πανορθόδοξου Συνδιασκέψεως (Ἀλίαρτος 20-26/9/1995).
19. «Ναζισμός μέ ἄλλο πρόσωπο. Μεθοδεύσεις ὁλοκληρωτικῶν αἰρέσεων καί παραθρησκευτικῶν ὁμάδων».
20. «Ἀντιμετώπιση τῶν αἰρέσεων. Προβληματική καί στρατηγική».
21. «Νεοσατανισμός. Ὁρθόδοξη θεώρηση καί ἀντιμετώπιση».
22. «Ἀντιμετώπιση τῶν αἰρέσεων καί τῆς παραθρησκείας. Πρακτικός ὁδηγός γιά τήν οἰκογένεια».
23. «Τό Νόημα τῆς ζωῆς στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας».
24. «Καταστροφικές λατρεῖες στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας καί ἡ νομική ἀντιμετώπισή τους».
25. «Αὐτογνωσία, αὐτοπραγμάτωση, σωτηρία».
26. «Ρωμαιοκαθολικισμός, Προτεσταντισμός καί Ὁρθοδοξία».
27. «Ἀφιέρωμα στόν π. Ἀντώνιο Ἀλεβιζόπουλο» ἔκδ. Π.Ε.Γ.
28. Μοναχῆς Ἀντωνίας, «Νεοπεντηκοστιανοί στήν Ἑλλάδα», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
29. Νικολάου Σταυριανίδη, «Θρησκευτική Ἐλευθερία», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
30. Νικολάου Σταυριανίδη, «Θεοσοφία - “Νέα Ἐποχή”», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
31. Κωνσταντίνου Γρηγοριάδη, «Σχεδιάγραμμα Ὁρθόδοξου Κατηχήσεως», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
32. Ἰωάννου Μηλιώνη, «Ναί ἢ ΟΧΙ στό Χάρι Πότερ;», ἔκδ. Π.Ε.Γ. (ἔκδ. Δ΄).
33. Λεωνίδου Ἰ. Φιλιππίδου, «Ἡ Παγκόσμιος προσδοκία Θεανθρώπου Λυτρωτοῦ», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
34. Κωνσταντίνου Γρηγοριάδη, «Ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Ἐβδόμας», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
35. «Ὁ ἀποκρυφισμός στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας», Γενική θεώρηση, (τεῦχος 1ο).
36. «Ὁ ἀποκρυφισμός στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας», Καμπάλα κ.λπ. (τεῦχος 2ο).
37. «Ὁ ἀποκρυφισμός στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀλλημεία» (τεῦχος 3ο).
38. «Ὁ ἀποκρυφισμός στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀποκρυφιστικές Ὅμαδες», Ροδόσταυροι κ.λπ. (τεύχη 4ο-10ο).
39. «Ὁ ἀποκρυφισμός στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας. Νεοαποκρυφισμός», (τεύχη 11ο-15ο).
40. «Ὁ ἀποκρυφισμός στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας. Μαγεία», (τεύχη 16ο-20ο).
41. «Σατανιστικές παγίδες» (σειρά Β΄).
42. Κυριάκου Κυριαζόπουλου, «Σαιεντολογία», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
43. Κωνσταντίνου Χολέβα, «Ποιοί καί γιατί ἀμφισβητοῦν τήν Ἑλληνορθόδοξη παράδοση;», ἔκδ. Π.Ε.Γ.

Βιβλία ἄλλων ἐκδόσεων πού συνιστοῦμε

1. «Ἡ Ὁμοιοπαθητική ἀσυμβίβαστη μέ τήν Ὁρθόδοξη Πίστη», ἔκδ. Π.Ε.Γ Βορείου Ἑλλάδος, (ἔξαντλήθηκε). Ὑπάρχει στήν ἱστοσελίδα: www.orthodox.net.gr/modules.php?op=modload&name=News&file=article&sid=41
2. Ἀρχιμανδρίτη Χριστόφορου Τσιάκκα, «Νεοφανεῖς Αἰρέσεις - Ποιμαντική, κοινωνική καί νομική ἀντιμετώπισή τους», ἔκδ. Π.Ε.Γ Κύπρου (τηλ. 003 5725 712839).
3. Μοναχοῦ Ἀρσενίου Βλιαγκόφτη, «Σύγχρονες Αἰρέσεις. Μιά πραγματική ἀπειλή», ἔκδ. Παρακαταθήκη (τηλ. 23710 41880).
4. Μ. Ε. Johnes, «Ὁ Νικ Μάρβελ καί ὁ πόλεμος μέ τὸ θηρίο», ἔκδ. Κ. Ε. Δ., Ἰ. Ν. Ἁγίου Νικολάου Πατρῶν (τηλ. 2610 275022).

Τὰ βιβλία διατίθενται στὰ βιβλιοπωλεῖα. Ἄν δὲν τὰ βρῖσκετε μπορεῖτε νὰ ἀπευθυνθεῖτε στήν Π.Ε.Γ, τηλ. 210 6396665, προκειμένου νὰ σᾶς ἀποσταλοῦν ἐπὶ ἀντικαταβολή.